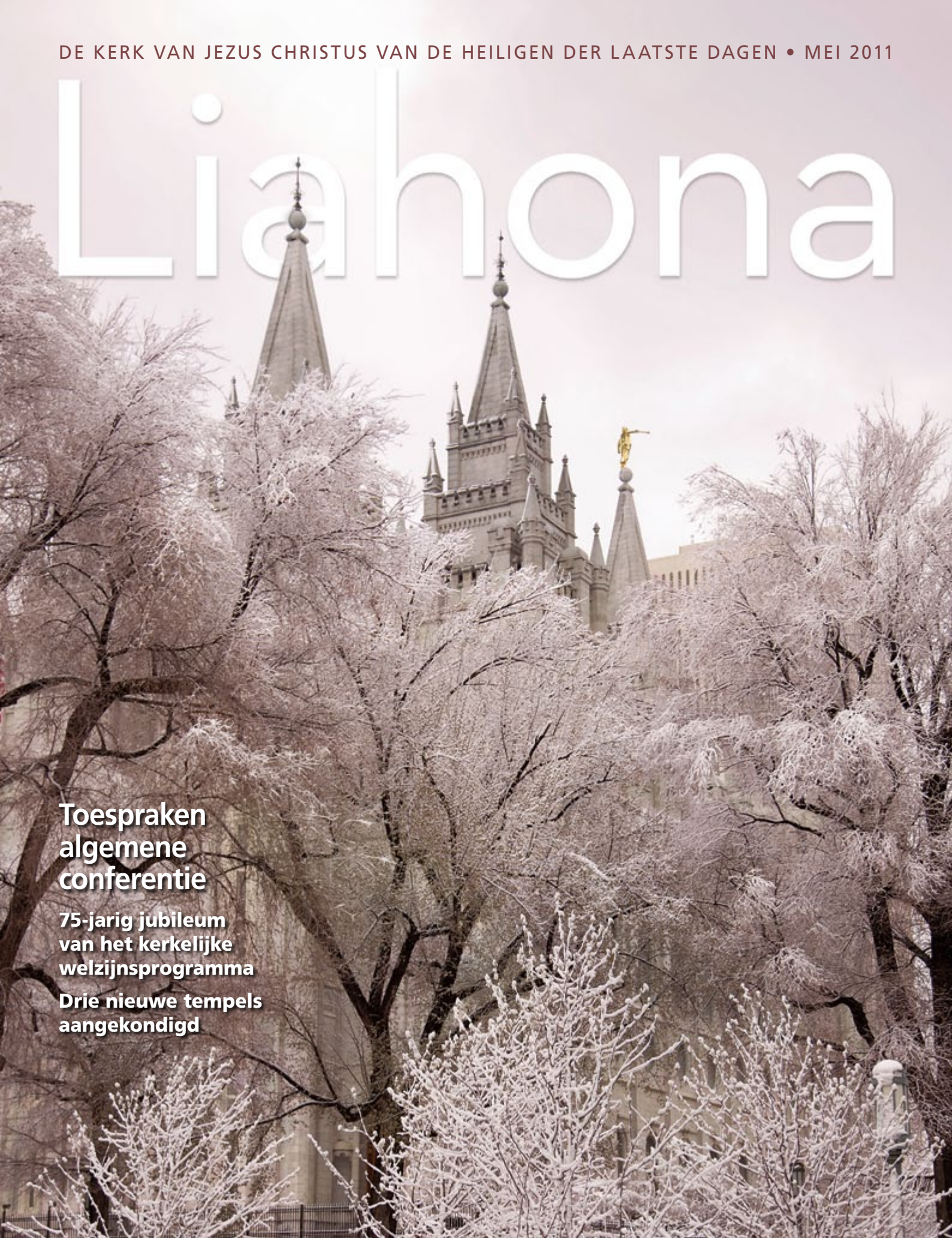

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MEI 2011

Liahona

**Toespraken
algemene
conferentie**

**75-jarig jubileum
van het kerkelijke
welzijnsprogramma**

**Drie nieuwe tempels
aangekondigd**

MET DANK AAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS

Walter Rane, Wat ik heb geef ik u

'Een man, die verlamd was van de schoot zijner moeder aan (...) zetten zij dagelijks bij de poort van de tempel (...)

'Toen deze zag, dat Petrus en Johannes de tempel zouden binnengaan, verzocht hij om een aalmoes. (...)

'Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u;

in de naam van Jezus Christus, de Nazireeër: Wandel!

'En [Petrus] greep [de verlamde] bij de rechterhand en richtte hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels stevig' (Handelingen 3:2-3, 6-7).

- 2 Beknopt overzicht van de 181ste algemene aprilconferentie

ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST

- 4 Het is weer conferentie
President Thomas S. Monson
- 6 De avondmaalsdienst en het avondmaal
Ouderling L. Tom Perry
- 10 Als een klein kind worden
Jean A. Stevens
- 13 Volgelingen van Christus
Ouderling Walter F. González
- 15 De verzoening dekt alle pijnen
Ouderling Kent F. Richards
- 18 De vrouwen van de kerk zijn ongelooflijk!
Ouderling Quentin L. Cook
- 22 Mogelijkheden tot goeddoen
President Henry B. Eyring

ZATERDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 26 De steunverlening aan kerkfunctionarissen
President Dieter F. Uchtdorf
- 28 Verslag van de afdeling verificatie over 2010
Robert W. Cantwell
- 29 Statistisch rapport 2010
Brook P. Hales
- 30 Geleid door de Heilige Geest
President Boyd K. Packer
- 34 Zie de toekomst met geloof tegemoet
Ouderling Russell M. Nelson
- 37 Een gezin waarin Christus centraal staat
Ouderling Richard J. Maynes
- 40 Getuigenis
Ouderling Cecil O. Samuelson jr.
- 42 Verlangen
Ouderling Dallin H. Oaks
- 46 Vreugde vinden in liefdevol dienstbetoon
Ouderling M. Russell Ballard

PRIESTERSCHAPSBIJEEENKOMST

- 49 De wereld op de wederkomst voorbereiden
Ouderling Neil L. Andersen
- 53 Hoop
Ouderling Steven E. Snow

- 55 De heilige sleutels van het Aäronisch priesterschap
Larry M. Gibson

- 58 Uw potentieel, uw voorrecht
President Dieter F. Uchtdorf

- 62 Leren in het priesterschap
President Henry B. Eyring

- 66 Priesterschapsmacht
President Thomas S. Monson

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST

- 70 Stilstaan op de weg naar Damascus
President Dieter F. Uchtdorf
- 78 Meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad
Ouderling Paul V. Johnson
- 81 Het heiligende werk van welzijnszorg
Bisschop H. David Burton
- 84 De essentie van het discipelschap
Silvia H. Allred
- 87 De geest van openbaring
Ouderling David A. Bednar
- 90 De heilige tempel: een baken voor de wereld
President Thomas S. Monson

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 94 De eeuwige zegeningen van het huwelijk
Ouderling Richard G. Scott
- 97 'Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik'
Ouderling D. Todd Christofferson
- 101 De rijkste zegeningen van de Heer
Ouderling Carl B. Pratt
- 103 Wat voor mannen en vrouwen behoort gij daarom te zijn?
Ouderling Lynn G. Robbins
- 106 Geroepen een heilige te zijn
Ouderling Benjamin De Hoyos
- 108 Het wonder van de verzoening
Ouderling C. Scott Grow
- 111 Een banier der natien
Ouderling Jeffrey R. Holland
- 114 Ten afscheid
President Thomas S. Monson

ALGEMENE JONGEVROUWENBIJEENKOMST

- 115 Ik geloof eerlijk te moeten zijn en trouw
Ann M. Dibb
- 118 'Vergeet toch nooit: lief zijn begint bij mij'
Mary N. Cook
- 121 Bewakers van deugd
Elaine S. Dalton
- 125 Een levend getuigenis
President Henry B. Eyring
- 72 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
- 129 Register conferentieverhalen
- 130 Zij hebben tot ons gesproken: de conferentie deel van ons leven maken
- 132 Algemene presidiums hulporganisaties
- 132 Leringen voor onze tijd
- 133 Kerknieuws

Beknopt overzicht van de 181ste algemene aprilconferentie

ZATERDAGMORGEN, 2 APRIL 2011, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leiding: President Dieter F. Uchtdorf.
Openingsgebed: Ouderling Allan F. Packer.
Slotgebed: Ouderling Dale G. Renlund.
Muziek verzorgd door het Mormoons Tabernakelkoor; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Clay Christiansen, organist: 'Rejoice, the Lord Is King!' *Hymns*, nr. 66; 'Glory to God on High,' *Hymns*, nr. 67; 'We Listen to a Prophet's Voice,' *Hymns*, nr. 22, arr. Murphy, ongepubliceerd; 'I Know That My Redeemer Lives,' *Hymns*, nr. 136; 'I Know That My Savior Loves Me,' Creamer/Bell, arr. Murphy, ongepubliceerd; 'High on the Mountain Top,' *Hymns*, nr. 5, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

ZATERDAGMIDDAG, 2 APRIL 2011, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leiding: President Dieter F. Uchtdorf.
Openingsgebed: Ouderling Kevin W. Pearson.
Slotgebed: Ouderling Michael T. Ringwood.
Muziek verzorgd door een gemengd koor van Brigham Young University-Idaho; Eda Ashby en Randall Kempton, dirigenten; Bonnie Goodliffe, organiste: 'How Firm a Foundation,' *Hymns*, nr. 85, arr. Ashby, ongepubliceerd; 'How Great the Wisdom and the Love,' *Hymns*, nr. 195; 'Press Forward, Saints,' *Hymns*, nr. 81; 'Let Zion in Her Beauty Rise,' *Hymns*, nr. 41, arr. Kempton, ongepubliceerd.

ZATERDAGAVOND, 2 APRIL 2011, PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leiding: President Henry B. Eyring.
Openingsgebed: Ouderling Rafael E. Pino.
Slotgebed: Ouderling Joseph W. Sitati.
Muziek verzorgd door een priesterschapskoor van instituten uit Ogden en Logan (Utah); Jerald F. Simon, J. Nyles Salmond en Alan T. Saunders, dirigenten; Andrew Unsworth, organist: 'See the Mighty Priesthood Gathered,' *Hymns*, nr. 325; 'Guide Me to Thee,' *Hymns*, nr. 101, arr. Unsworth, ongepubliceerd; 'Redeemer of Israel,' *Hymns*, nr. 6; 'For the Strength of the Hills,' *Hymns*, nr. 35, arr. Durham, pub. Jackman.

ZONDAGMORGEN, 3 APRIL 2011, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leiding: President Henry B. Eyring.
Openingsgebed: Elder Gary E. Stevenson.
Slotgebed: Ouderling Tad R. Callister. Muziek verzorgd door het Mormoons Tabernakelkoor; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliot en Andrew Unsworth, organisten: 'O Thou Rock of Our Salvation,' *Hymns*, nr. 258; 'Sabbath Day,' *Hymns*, nr. 148; 'Hark, All Ye Nations!' *Hymns*, nr. 264, arr. Wilberg, ongepubliceerd; 'Let Us All Press On,' *Hymns*, nr. 243; 'Have I Done Any Good?' *Hymns*, nr. 223, arr. Zabriskie, pub. Plum; 'The Spirit of God,' *Hymns*, nr. 2, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

ZONDAGMIDDAG, 3 APRIL 2011, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leiding: President Henry B. Eyring.
Openingsgebed: Ouderling José A. Teixeira.
Slotgebed: Ouderling Kent D. Watson.
Muziek verzorgd door het Mormoons Tabernakelkoor; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Linda Margetts en Bonnie Goodliffe, organisten: 'I Saw a Mighty Angel Fly,' *Hymns*, nr. 15, arr. Wilberg, ongepubliceerd; 'I'm Trying to Be like Jesus,' *Children's Songbook*, 78-79, arr. Bradford, pub. Nature Sings; 'Come, Ye Children of the Lord,' *Hymns*, nr. 58; 'More Holiness Give Me,' *Hymns*, nr. 131, arr. Staheli, pub. Jackman.

ZATERDAGAVOND, 26 MAART 2011, ALGEMENE JONGEVROUWENBIJEENKOMST

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leiding: Elaine S. Dalton. Openingsgebed: Emily Lewis. Slotgebed: Bethany Wright.
Muziek verzorgd door een jongevrouwenkoor uit ringen in Salt Lake City; Merrilee

Webb, dirigente; Linda Margetts en Bonnie Goodliffe, organisten: 'High on the Mountain Top,' *Hymns*, nr. 5; 'Guardians of Virtue,' *Strength of Youth Media 2011: We Believe*, ongepubliceerd (cello: Jessica Hunt); 'I Know That My Redeemer Lives,' *Hymns*, nr. 136, arr. Lyon, pub. Jackman (harp: Hannah Cope); 'How Firm a Foundation,' *Hymns*, nr. 85, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

CONFERENTIETOESPRAKEN VERKRIJGBAAR

Voor de conferentietoespraken in veel talen gaat u naar conference.lds.org. Kies daarna een taal. Doorgaans binnen twee maanden na de conferentie zijn de audio-opnamen op dvd bij het distributiecentrum verkrijgbaar.

HUISONDERWIJS- EN HUISBEZOEKBOODSCHAPPEN

Kies als huisonderwijs- of huisbezoekboodschap een toespraak uit die tegemoet komt aan de behoeften van wie u bezoekt.

OP DE OMSLAG

Voorkant: Foto Weston Colton. Achterkant: Foto Les Nilsson.

FOTO'S CONFERENTIE

Foto's van de algemene conferentie in Salt Lake City zijn genomen door Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen en Derek Israelsen; in Argentinië door Marcelino Tossen; in Brazilië door Lauren Fochetto, Ana Claudia Souza de Oliveira en Veruska Oliveira; in Ecuador door Alex Romney; in Duitsland door Mirko Kube; in Jamaica door Alexia Pommells; in Mexico door Ericka González Lage; in Filipijnen door Wilmore La Torre; in Portugal door Juliana Oliveira; in Roemenië door Matei Florin; in Slovenië door Ivan Majc; in Zuid-Afrika door Kevin Cooney; in Oekraïne door Marina Lukach; in Maryland (VS) door Sasha Rose; en in Zambia door Tawanda Maruza.

**MEI 2011 111 DE JAARGANG NUMMER 5
LIAHONA 09685 120**

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Paul B. Pieper

Adviseurs: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Vincent A. Vaughn

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofddirecteurs: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Mederedacteur: Ryan Carr

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Leidend Art-director: J. Scott Knudsen

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Hoofdontwerpers: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen

Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Medewerkers ontwerp en productie: Collette Nebeker Aune,

Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen,

Gene Christiansen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,

Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Rafferty

Voordruk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Evan Larsen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
European Distribution Ltd., Magazine Service,
Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Tel.: 00800 3478 3388, fax: 00 49 6172 492860
E-mail: orderseu@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 7,50 De volgende

betalingsopties zijn mogelijk:

Creditcard (bel of e-mail EDL; zie Distributie hierboven)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dresdner Bank, IBAN: DE42 5008 0000 0732 3712 00,

BIC: DRESDEFF; Omschrijving: abonneenummer + naam +

wijk/gemeente.

Bijdragen:

**Stuur manuscripten en vragen aan: Liahona, Rm. 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.**

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2011 Vol. 111 No. 5. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

**SPREKERS IN ALFABETISCHE
VORGORDE**

Allred, Silvia H., 84
Andersen, Neil L., 49
Ballard, M. Russell, 46
Bednar, David A., 87
Burton, H. David, 81
Christofferson, D. Todd, 97
Cook, Mary N., 118
Cook, Quentin L., 18
Dalton, Elaine S., 121
De Hoyos, Benjamín, 106
Dibb, Ann M., 115
Eyring, Henry B., 22, 62, 125
Gibson, Larry M., 55
González, Walter F., 13
Grow, C. Scott, 108
Holland, Jeffrey R., 111
Johnson, Paul V., 78
Maynes, Richard J., 37
Monson, Thomas S., 4, 66,
90, 114
Nelson, Russell M., 34
Oaks, Dallin H., 42
Packer, Boyd K., 30
Perry, L. Tom, 6
Pratt, Carl B., 101
Richards, Kent F., 15
Robbins, Lynn G., 103
Samuelson, Cecil O., jr., 40
Scott, Richard G., 94
Snow, Steven E., 53
Stevens, Jean A., 10
Uchtdorf, Dieter F., 26,
58, 70

REGISTER OP ONDERWERP

Aanbidding, 6
Aäronisch priesterschap, 55
Algemene conferentie, 111,
114
Avondmaal, 6
Bekering, 40, 97, 108
Correctie, 97
Deugd, 115, 121
Dienstbetoon, 22, 46, 55,
58, 70, 81, 84, 118
Discipelschap, 13, 84, 111
Echtscheiding, 66
Eerlijkheid, 121
Gebed, 125
Geduld, 15, 78
Gehoorzaamheid, 10, 34,
40, 87, 97, 101, 103, 125
Geloof, 18, 34, 42, 53, 70,
78, 87, 101, 106, 125
Getuigenis, 40, 66, 125
Gezin, 10, 18, 37, 90, 94
Heilige Geest, 30, 40, 58,
70, 87, 111
Heiligen, 106
Hoop, 53
Humanitaire hulp, 4
Huwelijk, 42, 66, 94
Jezus Christus, 6, 13, 15, 30,
78, 103, 108, 114
Keuzevrijheid, 42
Kinderen, 10, 37, 103
Leiderschap, 55, 62
Licht, 87
Liefde, 13, 22, 46, 62, 84, 94
Moederschap, 18
Naastenliefde, 46, 53, 81
Nederigheid, 10, 15

Nieuwe Testament, 6
Normen, 111
Offers, 90
Onderwijs, 37
Openbaring, 30, 87
Ouderschap, 37, 94, 103
Pasen, 114
Pioniers, 53
Plicht, 55, 62
Priesterschap, 30, 49, 58,
62, 66
Prioriteiten, 42
Profeten, 111
Raden, 18
Sabbat, 6
Schriften, 30
Tegenspoed, 15, 34, 78, 106
Tengels, 4, 90, 115
Tiende, 10, 34, 101
Verbonden, 13, 90, 94, 115
Verlangens, 42
Verzoening, 15, 40, 53, 106,
108, 114
Voorbeeld, 10, 121, 125
Voorbereiding, 49
Vriendelijkheid, 118
Vrouwen, 18
Waarheid, 40, 121
Wederkomst, 49
Welwillendheid, 118
Welzijnsprogramma, 22,
81, 84
Werken, 84
Zegeningen, 34, 78, 101
Zelfredzaamheid, 22, 81, 84
Zedingswerk, 4, 46, 49
Zustershulpvereniging, 84

President Thomas S. Monson

Het is weer conferentie

Ik dank u voor uw geloof en toewijding aan het evangelie, voor de liefde en zorg die u elkaar betoont, en voor het kerkwerk dat u doet.

Toen we dit gebouw planden, dachten we niet dat we het vol zouden krijgen. En kijk nu eens.

Mijn geliefde broeders en zusters, het is goed dat we weer bij elkaar zijn aan het begin van de 181ste algemene aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Het afgelopen half jaar heb ik het heel druk gehad met allerlei taken en de tijd is voorbijgevlogen. Een van de

grote zegeningen in deze periode was de herinwijding van de prachtige Laietempel op Hawaï, die twee jaar lang grondig is gerenoveerd. Ik werd vergezeld van president Henry B. Eyring en zijn echtgenote, ouderling Quentin L. Cook en zijn echtgenote, en ouderling William R. Walker en zijn echtgenote. Op de avond voorafgaand aan de herinwijding, die in november plaatsvond, zagen wij tweeduizend jonge mensen uit het tempeldistrict in het Cannon

Activities Center op de campus van BYU-Hawaï een uitvoering voor ons verzorgen. In die productie, getiteld 'The Gathering Place', voerden zij op creatieve en meesterlijke wijze verschillende belangrijke gebeurtenissen uit de lokale kerkgeschiedenis en de geschiedenis van de tempel op. Het was een geweldige avond!

De volgende dag was een geestelijk

feest toen de tempel in drie diensten opnieuw werd ingewijd. De Geest des Heren was in rijke mate bij ons.

We blijven tempels bouwen. Het is mij een genoegen vanochtend drie nieuwe tempels aan te kondigen, waarvoor we nu bezig zijn met de aankoop van grond en die in de komende maanden en jaren in de volgende plaatsen worden gebouwd:

Fort Collins (Colorado); Meridian (Idaho); en Winnipeg (Manitoba, Canada). Ze zullen de leden in die gebieden zeker tot zegen zijn.

Elk jaar worden er miljoenen verordeningen in de tempels verricht. Mogen wij die verordeningen getrouw blijven verrichten, niet alleen voor onszelf, maar ook voor onze overleden dierbaren, die dat niet voor

zichzelf kunnen doen.

De kerk blijft humanitaire hulp bieden in tijden van rampspoed. Recentelijk ging ons hart uit naar de mensen in Japan, waar wij hulp boden na die verwoestende aardbeving en tsunami, en de daaropvolgende nucleaire problemen. We hebben ruim zeventig ton goederen, waaronder voedsel, water, dekens,

beddengoed, hygiënepakketten, kleding en brandstof gedistribueerd. Onze jonge alleenstaanden hebben goed werk verricht door vermiste leden op te sporen met gebruik van het internet, de sociale media en andere communicatiemiddelen. Met door de kerk ter beschikking gestelde scooters bieden de leden hulp in gebieden die moeilijk met de auto te bereiken zijn. In verschillende ringen en wijken in Tokio, Nagoya en Osaka zijn dienstbetoonprojecten van start gegaan om hygiëne- en schoonmaakpakketten klaar te maken. Tot dusver hebben ruim vierduizend vrijwilligers veertigduizend uur aan hulpverlening besteed. We zullen in Japan en in andere gebieden waar dat nodig is hulp blijven bieden.

Broeders en zusters, ik dank u voor uw geloof en toewijding aan het evangelie, voor de liefde en zorg die u elkaar betoont, en voor het kerkwerk dat u doet in uw wijken en gemeenten, en uw ringen en districten. Ik dank u eveneens dat u getrouw uw tiende en giften betaald, en dat u royaal bijdraagt aan de andere fondsen van de kerk.

Eind 2010 waren er wereldwijd 52.225 zendelingen werkzaam in 340 zendingsgebieden. Het zendingswerk is het levensbloed van het koninkrijk. Ik geef u in overweging om, wanneer u daartoe in staat bent, bij te dragen aan het algemeen zendingsfonds van de kerk.

En nu, broeders en zusters, gaan we met graagte luisteren naar de toespraken die vandaag en morgen worden gehouden. De sprekers hebben bij het opstellen van hun boodschap om hemelse hulp en leiding gevraagd. Mag het zo zijn dat we gesticht en geïnspireerd, en vervuld worden met de Geest van de Heer, terwijl wij luisteren en leren, dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De sabbat en het avondmaal

Vervul uw gezin met liefde door de sabbat te heiligen en er gedurende de hele week de geestelijke vruchten van te plukken.

Broeders en zusters over de hele wereld, we zijn vanmorgen bij elkaar gekomen om naar de stem van een profeet te luisteren. Ik getuig dat de stem die we zojuist gehoord hebben, de stem van de huidige profeet van God op aarde is, president Thomas S. Monson. Wat worden we gezegend door zijn leringen en voorbeeld!

Dit jaar worden we allemaal in de gelegenheid gesteld om in de zondagsschool de woorden van de profeten in het Nieuwe Testament te bestuderen. Het Oude Testament is een studie van profeten en een volk, en het Nieuwe Testament is gericht op het leven en de invloed van de enige mens die met een dubbele nationaliteit, in de hemel en op aarde, aan het sterfelijk leven is begonnen — onze Heiland en Verlosser, Jezus Christus.

Er zijn tegenwoordig zoveel leerstellingen van mensen dat het gemakkelijk is om ons geloof in het essentiële verslag van het leven en de bediening van de Heiland — het Nieuwe Testament — te vergeten en kwijt te raken. Deze heilige kroniek is het middelpunt van de schriftuurlijke

geschiedenis, net als de Heiland het middelpunt van ons leven behoort te zijn. We moeten ons voornemen om het te bestuderen en te koesteren!

We kunnen door onze studie van het Nieuwe Testament waardevolle parels van wijsheid vinden. Ik lees altijd met plezier de verslagen van Paulus, over zijn reizen en hoe hij Jezus' kerk uitbreidde, vooral zijn leringen aan Timoteüs. In het vierde hoofdstuk van Paulus' brief aan Timoteüs lezen we: 'Beveel en leer dit. (...) Maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.'¹ De beste manier om een voorbeeld voor de gelovigen te zijn, is volgens mij het heiligen van de sabbat.

Bij de schepping van de wereld werd er al een dag van de andere dagen afgezonderd. 'En God zegende de zevende dag en heiligde die.'² Zelfs God rustte op die dag van zijn werk, en Hij verwacht dat zijn kinderen hetzelfde doen. Hij gaf de Israëlieten het volgende gebod:

'Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt;

'zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen;

‘maar op de zevende dag zult gij rusten, (...)’

‘(...) daarom zegende de Here de sabbatdag en heiligde die.’³

Het heiligen van de sabbat omvat altijd een vorm van aanbidding. Toen Adam en Eva sterfelijk waren geworden, kregen ze het gebod dat ze ‘de Heer, hun God, moesten aanbidden, en de eerstelingen van hun kudden moesten offeren als offer aan de Heer. (...) Dit is een zinnebeeld van het offer van de Eniggeborene des Vaders.’⁴ Door het offeren van dieren werden de nakomelingen van Adam eraan herinnerd dat het Lam Gods, Jezus Christus, op een dag zijn eigen leven voor ons zou offeren.

Gedurende zijn hele leven sprak de Heiland over dat offer.⁵ De avond voor zijn kruisiging gingen zijn woorden in vervulling. Hij kwam met zijn discipelen in een bovenzaal tezamen, verwijderd van wereldse afleidingen, waar Hij het avondmaal instelde.

‘En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is mijn lichaam.’

‘En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit.’

‘Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden.’⁶

Vanaf dat moment werd de verzoening van de Heiland het grote en laatste offer. Toen Hij na zijn opstanding op het Amerikaanse continent verscheen, verleende Hij zijn discipelen het priesterschap en introduceerde Hij het avondmaal met de woorden:

‘En dit zult gij altijd nauwgezet doen (...) zoals Ik brood heb gebroken en het heb gezegend en het aan u heb gegeven.’

‘(...) En het zal een getuigenis tot de Vader zijn dat gij altijd indachtig

zijt. En indien gij Mij altijd indachtig zijt, zult gij mijn Geest bij u hebben.’⁷

Het is opmerkelijk dat zelfs in de donkere dagen van de afval de sabbat en het avondmaal in allerlei vormen behouden bleven.

Toen het evangelie werd hersteld, verschenen de apostelen Petrus, Jakobus en Johannes, drie van de apostelen die het avondmaal voor het eerst van de Heiland hadden ontvangen, aan Joseph Smith en Oliver Cowdery.

Onder hun toezicht werd het priesterschap hersteld dat nodig was om het avondmaal aan de leden van de kerk van Jezus Christus te bedienen.⁸

Het priesterschap, dat door de Heiland op zijn profeten en apostelen werd bevestigd, en via hen op ons, is nu nog steeds op aarde. Jonge priesterschapsdragers over de hele wereld mogen het priesterschap gebruiken als zij oprecht de geboden onderhouden en de normen van het

evangelie naleven. Jongemannen die in geestelijk opzicht schone handen en een zuiver hart hebben, bereiden het avondmaal voor, zegenen het en dienen het rond op de manier van de Heer — een manier die Hij zo'n tweeduizend jaar geleden heeft bepaald.

Deelname aan het avondmaal is het hoogtepunt van onze sabbatsheiliging. In de Leer en Verbonden gebiedt de Heer eenieder van ons:

'En opdat gij uzelf beter onbesmet van de wereld zult kunnen bewaren, zult gij naar het huis des gebeds gaan en uw offeranden offeren op mijn heilige dag;

'want voorwaar, dat is de dag die voor u is ingesteld om van uw arbeid uit te rusten en om de Allerhoogste uw toewijding te betonen; (...)

'En gij zult op die dag niets anders doen.'⁹

Als we nadenken over de rol die de sabbat en het avondmaal in ons leven spelen, lijken er drie dingen te zijn die de Heer van ons verwacht: ten eerste

moeten we onszelf onbesmet van de wereld bewaren; ten tweede moeten we naar het huis des gebeds gaan en onze offeranden offeren; en ten derde moeten we van onze arbeid uitrusten.

Het is geweldig om een christen te zijn en als waar discipel van Christus door het leven te gaan. Hij heeft over ons gezegd: 'Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de wereld ben.'¹⁰ Om onszelf onbesmet van de wereld te bewaren, verwacht Hij van ons dat wij op de sabbat wereldse afleidingen op zakelijk en recreatief gebied vermijden.

Volgens mij verwacht Hij ook van ons dat we ons gepast kleden. Onze jongeren vinden 'zondagse kleding' wellicht ouderwets. Maar we weten ook dat als de zondagse kleding plaats maakt voor alledaagse kleding, onze houding en daden zullen volgen. Het is uiteraard niet nodig dat onze kinderen formele zondagse kleding dragen totdat de zon ondergaat. Maar door de kleding die we ze aangeven en de

activiteiten die we plannen, kunnen ze zich goed op het avondmaal voorbereiden en de hele dag van de zegeningen daarvan genieten.

Wat houdt het in om onze offeranden te offeren? We beseffen dat we allemaal fouten maken. We moeten onze zonden en fouten belijden tegenover onze hemelse Vader en de mensen die we gekwetst hebben, en we moeten ze verzaken. De sabbat is een uitstekende gelegenheid om onze offeranden aan de Heer te offeren. Hij heeft gezegd: 'Maar bedenkt dat gij op die dag, de dag des Heren, uw gaven en uw offeranden aan de Allerhoogste zult offeren, en uw zonden zult belijden aan uw broeders en voor het aangezicht des Heren.'¹¹

Ouderling Melvin J. Ballard heeft gezegd: 'We willen dat alle heiligen der laatste dagen naar de avondmaalstafel komen omdat ze daar aan zelfonderzoek en zelfinspectie kunnen doen. Ze kunnen hun koers aanpassen en hun leven op orde brengen, overeenkomstig de leringen van de kerk en hun broeders en zusters.'¹²

Als we waardig aan het avondmaal deelnemen, getuigen we dat we bereid zijn de naam van onze Heiland op ons te nemen, zijn geboden te onderhouden en Hem *altijd* indachtig te zijn zodat we zijn Geest bij ons kunnen hebben. Op die manier hernieuwen we ons doopverbond. De Heer zei tegen zijn discipelen: 'Want zo dikwijls als gij dit doet, zult gij dit uur dat Ik bij u was gedenken.'¹³

Soms denken we dat uitrusten van onze arbeid betekent dat we de landbouwmachine in het veld laten staan en een bordje Gesloten op de deur van ons bedrijf hangen. Maar in de huidige wereld vallen de alledaagse werkzaamheden ook onder arbeid. Dat kunnen werkzaamheden zijn die we vanuit huis verrichten,

sportwedstrijden en andere activiteiten die ons ervan weerhouden om onze godsdienstplichten te vervullen en anderen te helpen.

‘Ga niet lichtvaardig om met heilige dingen’,¹⁴ zei de Heer tegen de vroegere heiligen, alsof Hij ons wilde herinneren aan wat Hij tegen zijn discipelen had gezegd: ‘De sabbat is gemaakt om de mens, en niet de mens om de sabbat.’¹⁵

Broeders en zusters, in de laatste dagen heeft de duivel succes als wij onze toewijding aan de Heiland laten verslappen, als we zijn leringen in het Nieuwe Testament en andere Schriftuur negeren, en als we Hem niet meer volgen. Ouders, het is nu tijd om onze kinderen bij te brengen dat ze een voorbeeld van de gelovigen moeten zijn door de avondmaalsdienst bij te wonen. Zorg ervoor dat ze op zondagochtend goed uitgerust zijn, gepaste kleding dragen en geestelijk zijn voorbereid om aan de zinnebeelden van het avondmaal deel te nemen en de verlichtende, opbouwende en louterende kracht van de Heilige Geest te ontvangen. Zorg ervoor dat uw gezin met liefde vervuld is als u de hele dag de sabbat heiligt en gedurende de week daar de geestelijke vruchten van plukt. Moedig uw zoons en dochters aan om ‘op te staan en hun licht te laten schijnen’ door de sabbat te heiligen, zodat hun licht ‘een standaard voor de natiën zal zijn.’¹⁶

Nu ik ouder ben, denk ik nog geregeld aan de zondagen in mijn jaren als jongere en jongvolwassene. Ik kan me nog herinneren dat ik als diaken voor het eerst het avondmaal ronddiende. We hadden kleine glaasjes voor het water. Enkele jaren geleden werd er een kerkgebouw gerenoveerd in die plaats waar ik was opgegroeid. Er was een kastje op het podium dat toentertijd was verzegeld. Toen het geopend

werd, bleken er nog enkele van die kleine glaasjes in te liggen. Ik mocht er een van hebben als aandenken.

Ik kan me ook nog herinneren dat we bij de mariniers een groene opbergkist hadden. In die kist zat een houten dienblad en pakjes avondmaalsbekertjes, zodat we zelfs in tijden van oorlog gezegend konden worden door de vrede en hoop van het avondmaal van de Heer.

Als ik aan die avondmaalsglaasjes uit mijn jeugd denk, in de beschutte vallei van mijn geboorteplaats of duizenden kilometers weg in Oceanië, ben ik dankbaar dat de Heiland van de wereld bereid was om voor mij uit de ‘bittere beker’¹⁷ te drinken. En omdat Hij dat gedaan heeft, kan ik net als de psalmist zeggen: ‘Mijn beker vloeit over’¹⁸ met de zegen van zijn eeuwige verzoening.

Nu we een dag voor de sabbat aan deze geweldige conferentie zijn begonnen, hoop ik dat we onze zegeningen en mogelijkheden indachtig zullen zijn die we ontvangen als we iedere week in onze wijk of gemeente de avondmaalsdienst bijwonen. Laten

we ons voorbereiden en ons op de sabbat zo gedragen dat we recht hebben op de zegeningen die aan ons en ons gezin zijn beloofd. Ik geef u mijn getuigenis dat we de grootste vreugde zullen ontvangen als we de Heiland volgen. Ik bid dat we zijn geboden zullen onderhouden en de sabbat zullen heiligen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 1 Timoteüs 4:11–12.
2. Genesis 2:3.
3. Exodus 20:8–11.
4. Mozes 5:5, 7.
5. Zie bijvoorbeeld Marcus 10:32–34; Johannes 2:19; 10:17; 12:32.
6. Matteüs 26:26–28.
7. 3 Nephi 18:6–7.
8. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:68–69, 72; zie ook Leer en Verbonden 27:12–13.
9. Leer en Verbonden 59:9–10, 13.
10. Johannes 17:16.
11. Leer en Verbonden 59:12.
12. In: Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), p. 150.
13. Bijbelvertaling van Joseph Smith, Marcus 14:21, Gids bij de Schriften.
14. Leer en Verbonden 6:12.
15. Marcus 2:27.
16. Leer en Verbonden 115:5.
17. 3 Nephi 11:11.
18. Psalmen 23:5.

Kiev (Oekraïne)

Jean A. Stevens

Eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Als een klein kind worden

Als we in ons hart bereid zijn om van het voorbeeld van kinderen te leren, dan kunnen hun goddelijke eigenschappen ons helpen om geestelijk opnieuw te groeien.

Onze Vader in de hemel stuurt, in zijn grote wijsheid en liefde, zijn geestzonen en -dochters als kinderen naar de aarde. Ze komen als kostbare geschenken met een goddelijk aard en bestemming naar gezinnen. Onze hemelse Vader weet dat kinderen een sleutel zijn om ons te helpen zoals Hij te worden. We kunnen zoveel van kinderen leren.

Deze belangrijke waarheid werd een paar jaar geleden duidelijk toen een lid van de Zeventig een opdracht had in Hong Kong. Hij bezocht een heel eenvoudige wijk die allerlei problemen had en waar men niet in staat was om voor zichzelf te zorgen. Toen de bisschop hun situatie beschreef, had deze algemeen autoriteit de ingeving om de leden hun tiende te laten betalen. De bisschop, die hun benarde omstandigheden kende, vroeg zich af hoe hij die raad kon opvolgen. Hij dacht er over na en besloot dat hij enkele van de gelovigste leden van zijn wijk zou benaderen en hun zou vragen om hun tiende te betalen. De volgende zondag ging hij naar het jeugdwerk. Hij leerde de kinderen de wet van de tiende van de Heer en

vroeg of ze gewillig waren om tiende te betalen van het geld dat ze verdienen. De kinderen zeiden dat ze dat wel wilden. En ze deden het ook.

Een half jaar later ging de bisschop naar de volwassenen in de wijk en vertelde dat hun getrouwe kinderen de afgelopen zes maanden tiende hadden betaald. Hij vroeg hun of ze bereid waren het voorbeeld van de kinderen te volgen en ook tiende te betalen. De leden waren zo geraakt door de bereidwillige offers van de kinderen dat ze hun tiende gingen betalen. En de vensters van de hemel werden geopend. Door het voorbeeld van deze getrouwe kinderen groeide een hele wijk in gehoorzaamheid en getuigenis.

Jezus Christus leerde ons zelf om kinderen tot voorbeeld te nemen. In het Nieuwe Testament staat zijn antwoord op de vraag waarover de apostelen redetwisten, namelijk wie de grootste van hen zou zijn in het koninkrijk der hemelen. Jezus beantwoordde hun vraag met een korte maar krachtige beeldende les. Hij riep een klein kind, zette het in hun midden en zei:

‘Wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

‘Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen’ (Matteüs 18:3–4).

Wat kunnen wij van kinderen leren? Welke eigenschappen hebben zij en welk voorbeeld geven zij dat ons kan helpen in onze geestelijke ontwikkeling?

Deze dierbare kinderen van God komen met een gelovig hart tot ons. Ze zijn vol vertrouwen en staan open voor de gevoelens van de Geest. Ze zijn voorbeelden van nederigheid, gehoorzaamheid en liefde. Ze hebben vaak als eerste lief en vergeven ook als eerste.

Sta mij toe om over enkele ervaringen te vertellen waaruit blijkt hoe kinderen ons tot zegen kunnen zijn met hun onschuldige maar krachtige voorbeeld van christelijke eigenschappen.

Todd, een jongetje van slechts twee jaar, ging onlangs met zijn moeder naar een museum waar een tentoonstelling was met prachtige schilderijen van de Heiland. Terwijl ze langs de heilige afbeeldingen liepen, hoorde ze haar kleine jongen eerbiedig de naam ‘Jezus’ zeggen. Ze keek op hem neer en zag hoe hij zijn armen gevouwen en zijn hoofd gebogen had terwijl hij naar de schilderijen keek. Kunnen we van Todd iets leren over ootmoed, eerbied en liefde voor de Heer?

Vorig najaar zag ik het voorbeeld van een tienjarige jongen in Armenië. Toen we zaten te wachten op het begin van de avondmaalsdienst zag hij dat het oudste lid van de gemeente arriveerde. Gauw ging hij naar haar toe en bood haar zijn arm als houvast aan. Hij begeleidde haar naar de voorste rij van de kapel, waar ze het beste

verordeningen van de tempel ontvangen die hun voor eeuwig samenbinden. Katies gelovige hart en voorbeeld droegen bij tot de eeuwige zegeningen die dat gezin kreeg. Kunnen haar oprechte getuigenis en haar verlangen om aan het plan van de Heer mee te werken ons helpen inzien wat er het meeste toe doet?

Ons gezin leert van een familielid, de zesjarige Liam. Hij heeft dit jaar een gevecht geleverd tegen agressieve hersenkanker. Na twee moeilijke operaties werd vastgesteld dat hij ook bestraling nodig had. Tijdens de bestralingen moest hij helemaal alleen zijn en doodstil blijven liggen. Liam wilde geen verdoving omdat hij zich er minder prettig door voelde. Hij was vastbesloten dat hij, als hij zijn vaders stem maar over de intercom hoorde, zonder verdoving stil kon liggen.

Tijdens die nare behandelingen sprak zijn vader hem bemoedigend en liefdevol toe: 'Liam, hoewel je me niet kunt zien, ben ik hier. Ik weet dat je het kunt. Ik hou van je.' Liam heeft de 33 vereiste bestralingen goed doorstaan en doodstil gelegen. Zijn artsen dachten dat zoiets onmogelijk zou zijn voor een kleine jongen. Al die moeilijke en pijnlijke maanden was Liams besmettelijke optimisme een groot voorbeeld van hoe we moeilijkheden hoopvol, zelfs vreugdevol, tegemoet kunnen treden. Zijn artsen, verpleegkundigen en ontelbare anderen zijn door zijn moed geïnspireerd.

We leren allemaal belangrijke lessen van Liam — lessen over kiezen voor geloof en vertrouwen op de Heer. Evenals Liam kunnen wij onze hemelse Vader niet zien, maar we kunnen naar zijn stem luisteren die ons de kracht geeft die we nodig hebben om de moeilijkheden van het leven te doorstaan.

de dienst kon volgen. Kunnen we van zijn kleine, vriendelijke daad leren dat zij die zoeken naar kansen om te dienen, het grootst zijn in het koninkrijk van de Heer?

Van Katie, een meisje van jeugdwerkleeftijd, leerden we dat we thuis een goede invloed kunnen hebben. Ze ging naar het jeugdwerk en de leringen van het evangelie spraken haar aan. Met toenemend geloof en een groeiend getuigenis legde Katie

een briefje op het kussen van haar ouders. Ze schreef dat de evangeliewaarheden 'in haar hart een thuis' hadden gevonden. Ze schreef over haar verlangen om dicht bij haar hemelse Vader te zijn, om gehoorzaam te zijn aan zijn geboden en om als gezin in de tempel verzegeld te worden. Het eenvoudige getuigenis van hun lieve dochter raakte het hart van de ouders diep. Katie en het gezin waartoe ze behoort, hebben de heilige

*God geeft ons een gezin,
om daar te ontdekken wat wij
kunnen zijn.*

*In gezinnen leren wij
te worden zoals Hij.
(‘God geeft ons een gezin’,
Liahona, oktober 2008,
pp. K12–K13.)*

Het is in ons gezin dat we in een sfeer van liefde de goddelijke kwaliteiten van zijn geestkinderen op een persoonlijker manier zien en leren waarderen. Het is in ons gezin dat ons hart verzacht wordt en we in alle nederigheid verlangen te veranderen, verlangen christelijker te worden. Dat is een proces waardoor we christelijker kunnen worden.

Is uw leven zo gelopen dat u uw gelovige hart en kinderlijke geloof bent kwijtgeraakt? Observeer dan eens de kinderen in uw omgeving: de kinderen in uw familie, in uw buurt, in het jeugdwerk van uw wijk. Observeer ze goed. Als we in ons hart bereid zijn om van het voorbeeld van kinderen te leren, dan kunnen hun goddelijke eigenschappen ons helpen om geestelijk opnieuw te groeien.

Ik zal altijd dankbaar zijn voor mijn eigen kinderen. Door het voorbeeld van ieder van hen heb ik lessen geleerd die ik nodig had. Zij hebben mij geholpen een beter mens te worden.

Ik getuig nederig maar krachtig dat Jezus de Christus is. Hij is de enige volmaakte Zoon — onderworpen, zachtmoedig, ootmoedig, geduldig en vol liefde. Mogen we allen het verlangen hebben om zijn voorbeeld te volgen, als kleine kinderen te worden en zo naar ons hemelse huis terug te keren. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Helpt het voorbeeld van Liam ons niet de woorden van koning Benjamin over worden als een kind — onderworpen, zachtmoedig, ootmoedig, geduldig en vol liefde — beter te begrijpen? (Zie Mosiah 3:19.)

Deze kinderen geven ons voorbeelden van de kinderlijke eigenschappen die we zelf moeten ontwikkelen om het koninkrijk der hemelen binnen te gaan. Zij zijn heldere geesten, nog niet gevormd door de wereld — onderwijsbaar en vol geloof. Het is geen wonder dat de Heiland bijzondere liefde en waardering heeft voor kleine kinderen.

Van de buitengewone gebeurtenissen bij het bezoek van de Heiland aan het oude Amerika valt zijn tedere bediening aan de kinderen op. Hij zocht op een ontroerende manier contact met ieder kind.

‘En Hij nam hun kleine kinderen een voor een en zegende hen en bad tot de Vader voor hen.

‘En toen Hij dat had gedaan, weende Hij (...);

‘en Hij sprak tot de menigte en zeide tot hen: Ziet uw kleinen’ (3 Nephi 17:21–23).

Ouderling M. Russell Ballard heeft ons het belang geleerd van de aansporing van de Heiland om onze kleinen te zien: ‘Let erop dat Hij niet zei dat ze hen een vluchtige blik moesten toewerpen of terloops even moesten kijken, of af en toe in hun richting moesten kijken.’ Hij zei hen dat ze moesten *zien*. Voor mij betekent dit dat we hen moeten omhelzen met onze ogen en met ons hart; we behoren hen te zien en te waarderen voor wie ze werkelijk zijn: Geestkinderen van onze hemelse Vader met goddelijke eigenschappen.’ (‘Great Shall Be the Peace of Thy Children’, *Tambuli*, oktober 1994, p. 40; cursivering toegevoegd.)

Er is geen betere plek om onze kleinen te zien dan in ons gezin. Ons huis is de plek waar we allemaal samen kunnen leren en groeien. Een prachtig jeugdwerkliedje leert ons de volgende waarheid:

Ouderling Walter F. González
van het Presidium der Zeventig

Volgelingen van Christus

Volgelingen van Christus nemen de Heiland als voorbeeld om in het licht te wandelen.

Afgelopen oktober vergezelden mijn vrouw en ik ouderling Neil L. Andersen en zijn vrouw bij de eerste spadesteek voor een nieuwe tempel in Córdoba (Argentinië). Zoals gebruikelijk werd er na de ceremonie een persconferentie gehouden. Een journaliste, die geen lid van onze kerk was, zei dat het haar opviel hoe goed de mannen hun vrouw behandelden. Toen vroeg ze onverwachts: 'Is dat echt of gemaakt?' Ik weet zeker dat ze onder onze leden iets bijzonders zag en voelde. Ze zag misschien het verlangen van onze leden om Christus te volgen. Leden over de hele wereld hebben dit verlangen. Tegelijkertijd verlangen miljoenen mensen die niet tot deze kerk behoren ook Christus te volgen.

Mijn vrouw en ik waren onlangs onder de indruk van de mensen die we in Ghana en Nigeria zagen. De meesten waren geen lid van onze kerk. We waren blij dat ze verlangden Christus te volgen, wat bleek uit hun gesprekken, hun huizen, hun auto's, hun muren en hun reclameborden. We hadden nog nooit zoveel christelijke kerken bij elkaar gezien.

Als heiligen der laatste dagen is

het onze plicht om miljoenen van die mensen uit te nodigen om te zien wat onze kerk kan toevoegen aan al het goede dat zij al hebben. Mensen uit alle werelddelen, uit alle klimaten of culturen, kunnen er zelf achter komen dat de profeet Joseph Smith de Vader en de Zoon in een visioen heeft gezien. Ze kunnen te weten komen dat hemelse boodschappers het priesterschap hebben hersteld en dat het Boek van Mormon eveneens een testament aangaande Jezus Christus is. Henoah heeft gezegd: 'Gerechtigheid zal Ik uit de hemel neerzenden; en waarheid zal Ik uit de aarde voortzenden om te getuigen van mijn Eniggeborene.'¹

De Heiland heeft beloofd: 'Wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.'² Volgelingen van Christus nemen de Heiland als voorbeeld om in het licht te wandelen. Er zijn twee eigenschappen waaraan we kunnen zien in hoeverre we Hem volgen. Ten eerste zijn volgelingen van Christus liefdevolle mensen. Ten tweede sluiten volgelingen van Christus verbonden en leven die na.

Die eerste eigenschap, liefdevol

zijn, is waarschijnlijk een van de dingen die de journaliste in Córdoba onder onze kerkleden waarnam. We volgen Christus omdat we Hem liefhebben. Als we de Verlosser uit liefde volgen, volgen wij zijn voorbeeld. Vanwege zijn liefde was de Heiland onder alle omstandigheden gehoorzaam aan de wil van de Vader. Onze Heiland was ook gehoorzaam toen Hij grote lichamelijke en geestelijke pijn moest ondergaan; zelfs toen Hij geslagen en bespot werd; zelfs toen zijn vijanden Hem martelden en zijn vrienden Hem in de steek lieten. Het zoenoffer, een uniek onderdeel van de zending van de Heiland, is de grootste uitdrukking van liefde. 'De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden.'³

Zoals Christus onder alle omstandigheden de Vader volgde, zo moeten wij zijn Zoon volgen. Als we dat doen, maakt het niet uit wat voor vervolging, verdriet, leed of 'doorn in het vlees'⁴ we moeten doorstaan. We staan er niet alleen voor. Christus zal ons helpen. Door zijn tedere barmhartigheden kunnen we onder alle omstandigheden sterk worden.⁵

Als we Christus volgen moeten we wellicht dierbare zaken opgeven, net als de Moabitische Ruth. Als bekeerlinge liet ze uit liefde voor God en Noömi alles achter om haar godsdienst na te leven.⁶

Het kan ook betekenen dat we tegenspoed en verleidingen moeten weerstaan. De jonge Jozef werd als slaaf verkocht. Hij werd weggehaald bij alles wat hij liefhad. Later werd hij tot onzedelijkheid verleid. Hij weerstond de verleiding en zei: 'Hoe zou ik dan dit grote kwaad doen en zondigen tegen God?'⁷ Zijn liefde voor God was sterker dan enige tegenspoed of verleiding.

Tegenwoordig hebben we over de hele wereld hedendaagse voorbeelden van Ruth en Jozef. Toen broeder Jimmy Olvera uit Guayaquil (Ecuador) zijn zendingsoproep kreeg, had het gezin daar veel moeite mee. De dag dat hij vertrok, kreeg hij te horen dat als hij de deur uitliep, hij geen familie meer zou hebben. Diepbedroefd liep hij de deur uit. Tijdens zijn zending vroeg zijn moeder hem of hij niet langer op zending kon blijven omdat ze zoveel zegeningen ontvingen. Tegenwoordig is broeder Olvera ringpatriarch.

Als we Christus waarlijk liefhebben, krijgen we de nodige kracht om Hem te volgen. De Heer heeft dat zelf laten zien toen Hij drie keer aan Petrus vroeg: 'Hebt gij Mij lief?' Nadat Petrus zijn liefde voor de Heer had bevestigd, vertelde de Heer hem over komende beproevingen die hij zou moeten doorstaan. En daarop volgde de aansporing: 'Volg Mij.' De vraag die de Heiland aan Petrus stelde, kan ons ook gesteld worden: 'Hebt gij Mij lief', gevolgd door de oproep om in actie te komen: 'Volg Mij.'⁸

Liefde heeft grote invloed op onze pogingen om gehoorzaam te zijn.

Liefde voor onze Heiland inspireert ons om zijn geboden te onderhouden. Ook liefde voor een moeder, vader of huwelijkspartner kan ons ertoe aanzetten om de beginselen van het evangelie na te leven. Uit de manier waarop we anderen behandelen, blijkt in hoeverre we de Heiland volgen.⁹ We tonen onze liefde voor Hem als we anderen helpen, als we in alle opzichten volledig eerlijk en rechtvaardig zijn,¹⁰ en als we verbonden sluiten en die naleven.

De tweede eigenschap die volgelingen van Christus hebben, is dat zij net als Hij verbonden sluiten en naleven. Moroni heeft gezegd dat 'het vergieten van het bloed van Christus, (...) in het verbond van de Vader tot vergeving van uw zonden dient, opdat gij heilig wordt, zonder smet.'¹¹

De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat er al voor de schepping van de aarde verbonden in de hemel werden gesloten.¹² De profeten en patriarchen vanouds hebben verbonden gesloten.

De Heiland heeft ons zelf het voorbeeld gegeven. Hij heeft Zich laten dopen door iemand met de juiste bevoegdheid om alle rechtvaardigheid

te vervullen. Door zijn doop getuigde de Heiland tot de Vader dat Hij al zijn geboden wilde onderhouden.¹³ Net als vroeger volgen wij ook Christus en sluiten we verbonden door middel van priesterschapsverordeningen.

Het sluiten van verbonden is iets dat miljoenen mensen die niet tot onze kerk behoren kunnen toevoegen aan de goede dingen die ze al hebben. Het sluiten van verbonden is een uiting van liefde. Het is een manier waarop we tegen Hem zeggen: 'Ja, ik zal U volgen, omdat ik van U hou.'

Verbonden omvatten beloften 'van het eeuwige leven.'¹⁴ Als we onze verbonden naleven, zullen alle dingen voor ons welzijn samenwerken.¹⁵ Ze moeten gesloten en nageleefd worden om de volledige beloften te ontvangen. Als we de Heiland liefhebben en onze verbonden gedenken, kunnen we ze beter naleven. Aan het avondmaal deelnemen is, een van de manieren om ze te gedenken.¹⁶ Een andere manier is om vaak naar de tempel te gaan. Ik herinner me een jong echtpaar in Zuid-Amerika dat uit elkaar wilde gaan omdat ze niet met elkaar konden opschieten. Een priesterschapsleider moedigde ze aan om naar de tempel te gaan en goed te luisteren naar de woorden en beloften van de verbonden die we daar sluiten. Dat deden ze en hun huwelijk werd gered. De kracht van onze verbonden is sterker dan welke problemen ook.

De leden die niet actief in het evangelie zijn, wil ik aanmoedigen om terug te komen. Geniet van de zegeningen die u ontvangt als u uw verbonden tijdens het avondmaal en in de tempel gedenkt en hernieuwt. Het is een uiting van liefde waaruit blijkt dat u bereid bent om een ware volgeling van Christus te zijn. Dan komt u in aanmerking voor alle beloofde zegeningen.

De mensen die geen lid van onze kerk zijn, wil ik aanmoedigen om hun geloof te oefenen, zich te bekeren en in aanmerking te komen voor het verbond van de doop in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Als u dat doet, laat u zien dat u onze hemelse Vader liefhebt en dat u bereid bent om Christus te volgen.

Ik getuig dat we gelukkiger zijn als we de leringen van het evangelie van Jezus Christus volgen. Als we ernaar streven om Hem te volgen, ontvangen we hemelse zegeningen. Ik weet dat zijn beloften vervuld worden als wij verbonden sluiten en naleven, en als wij ware volgelingen van Christus worden. Ik getuig van zijn grote liefde voor ieder van ons en ik doe dat ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Mozes 7:62.
2. Johannes 8:12.
3. Jesaja 53:5.
4. 2 2 Korintiërs 12:7.
5. Zie 1 Nephi 1:20.
6. Zie Ruth 1:16.
7. Zie Genesis 39:7-9.
8. Zie Johannes 21:15-19.
9. Zie Johannes 13:35.
10. Alma 27:27.
11. Moroni 10:33.
12. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 45; zie ook Spencer W. Kimball, 'Be Ye Therefore Perfect' (toespraak tijdens een devotionaal op de University of Utah, 10 januari 1975: 'We hebben geloften afgelegd, plechtige geloften; in de hemel voordat we op aarde kwamen (...) hebben we verbonden gesloten. (...) We hebben verbonden gesloten. We hebben ze gesloten voordat we onze positie hier op aarde aanvaardden.'
13. Zie 2 Nephi 31:5-7.
14. Abraham 2:11. Zie ook John A. Widtsoe, 'Temple Worship' (lezing, Assembly Hall, Salt Lake City, 12 oktober 1920), p. 10: 'Het verbond verlevendigt de waarheid en zorgt ervoor dat iedereen die zijn kennis goed gebruikt de bijbehorende zegeningen ontvangt.'
15. Zie Leer en Verbonden 90:24.
16. Zie bijvoorbeeld, 3 Nephi 18:7-11.

Ouderling Kent F. Richards
van de Zeventig

De verzoening dekt alle pijnen

Het is onze grote persoonlijke uitdaging in dit sterfelijk leven om '(...) een heilige [te worden] (...) door de verzoening van Christus.'

Toen ik chirurg was, werd een groot deel van mijn werktijd in beslag genomen door het onderwerp pijn. Door te opereren veroorzaakte ik noodgedwongen bijna dagelijks pijn — en daarna was ik vooral bezig met het bedwingen en verlichten van de pijn.

Ik heb nagedacht over het doel van pijn. Niemand van ons is immuun voor pijn. Ik heb mensen er heel verschillend mee om zien gaan. Sommigen keren zich in boosheid van God af, en anderen komen door hun lijden dichter tot God.

Net als u heb ik zelf ook pijn gevoeld. Pijn is een graadmeter voor het genezingsproces. Zij leert ons vaak geduld.

Ouderling Orson F. Whitney heeft geschreven: 'Geen enkele pijn die we lijden, geen enkele beproeving die we meemaken is voor niets. Zij dragen bij tot onze vorming, en tot de ontplooiing van kwaliteiten zoals geduld, geloof, kracht en nederigheid (...). Door verdriet en lijden, zwoegen en beproeving krijgen wij de vorming waarvoor we hier gekomen zijn.'¹

Evenzo heeft ouderling Robert D. Hales gezegd:

'Pijn brengt je tot een mate van nederigheid die je in staat stelt om te overpeinzen. Ik ben dankbaar dat ik die ervaring heb mogen doorstaan. (...)

'Ik kwam erachter dat de fysieke pijn en de genezing van een lichaam na een grote operatie opmerkelijk overeenkomen met de geestelijke pijn en de genezing van de ziel in het bekeringsproces.'²

Veel van ons lijden is niet noodzakelijkerwijs onze schuld. Onverwachte gebeurtenissen, tegenstrijdige of teleurstellende omstandigheden, hinderende ziekten en zelfs de dood omgeven ons en beïnvloeden onze aardse ervaring. Daarenboven lijden we soms vanwege de daden van anderen.³ Lehi merkte op dat Jakob 'veel smart [had] doorstaan wegens de ruwheid van [zijn] broeders'.⁴ Tegenstelling maakt deel uit van het plan van geluk van onze hemelse Vader. We maken het allemaal genoeg mee om tot een besef te komen van de liefde van onze Vader en van onze behoefte aan de steun en hulp van de Heiland.

De Heiland is geen stille toeschouwer. Hij kent zelf maar al te goed de

pijn waar wij mee te maken hebben.

'Hij doorstaat de pijnen van alle mensen, ja, de pijnen van ieder levend schepsel, van zowel mannen als vrouwen als kinderen.'⁵

'Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd.'⁶

Soms als we in intense pijn verkeren, zijn we geneigd te vragen: 'Is er geen balsem in Gilead, of is daar geen heelmeester?'⁷ Ik getuig dat het antwoord 'jawel' is. Er is een heelmeester. De verzoening van Jezus Christus dekt al deze omstandigheden en effecten van de sterfelijkheid.

Er is een ander soort pijn waarvoor wij *wel* verantwoordelijk zijn. Geestelijke pijn zit in de diepte van onze ziel en kan ongeneeslijk lijken, zodat we 'gepijngd' worden met 'onuitsprekelijk afgrijzen' zoals Alma het beschreef.⁸ Dit is het gevolg van onze zondige daden en gebrek aan bekering. Ook voor deze pijn is er een universeel en absoluut geneesmiddel. Het komt van de Vader door de Zoon en het is er voor een ieder van ons die bereid is om het nodige te doen om zich te bekeren. Christus heeft gezegd: 'Wilt gij nu niet tot Mij terugkeren, (...) en tot inkeer komen, opdat Ik u kan genezen?'⁹

Christus heeft gezegd:

'En mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verhoogd, en opdat Ik, *na* aan het kruis te zijn verhoogd, alle mensen tot Mij zou kunnen trekken. (...)

'Daarom zal Ik, volgens de *macht* van de Vader alle mensen tot Mij trekken.'¹⁰

Misschien is zijn belangrijkste werk wel de voortdurende inspanning om ons, individueel, te verheffen, te zegenen, te versterken, te steunen, te leiden en te vergeven.

Nephi zag in zijn visioen, dat een groot deel van Christus' sterfelijke bediening was gewijd aan het zegenen en genezen van de zieken met allerlei soorten ziekten — lichamelijk, emotioneel en geestelijk. 'En ik zag menigten mensen die ziek waren en die werden gekweld door allerlei kwalen (...) en de engel (...) toonde mij al die dingen. En zij werden genezen door de macht van het Lam Gods.'¹¹

Alma heeft ook geprofeteerd: 'Hij zal uitgaan en pijnen en benauwingen en allerlei verzoeken doorstaan; en (...) Hij [zal] de pijnen en ziekten van zijn volk op Zich (...) nemen. (...)

'Opdat *zijn* binnenste met barmhartigheid zal worden vervuld (...) opdat *Hij* naar het vlees zal weten hoe zijn volk te hulp te komen naargelang hun zwakheden.'¹²

Deze verzen lag ik op zekere avond laat in een ziekenhuisbed te lezen, dit keer als patiënt en niet als arts. Ik vroeg mij af: 'Hoe gaat dat in zijn werk? Voor wie? Wat moet je doen om in aanmerking te komen? Is het als vergeving van zonden? Moeten we zijn liefde en hulp verdienen?

Terwijl ik daarover nadacht, kwam ik tot het inzicht dat Christus er tijdens zijn aardse leven voor *koos* om pijn en ziekte te ervaren zodat Hij ons kan begrijpen. Misschien krijgen wij in ons sterfelijk leven ook met dieptepunten te maken om Hem en onze eeuwige bestemming te begrijpen.¹³

President Henry B. Eyring heeft verklaard: 'Dat zal ons troosten als we in verdriet moeten wachten op de belofte van de Heiland dat Hij, uit ervaring, weet hoe Hij ons moet genezen en helpen. (...) En geloof in die macht schenkt ons het nodige geduld terwijl we bidden, werken en op hulp wachten. Hij had alleen door openbaring kunnen leren hoe Hij ons te hulp kan komen, maar Hij *koos* ervoor om dat uit *persoonlijke* ervaring te leren.'¹⁴

Ik voelde mij die nacht in de armen van zijn liefde omsloten.¹⁵ Er vielen tranen van dankbaarheid op mijn kussen. Later, bij het lezen van Matteüs over Christus' aardse bediening, deed ik nog een ontdekking: '[Ze brachten velen] bij Hem; [...] en Hij genas *allen* die er slecht aan toe waren.'¹⁶ Hij genas *allen* die tot Hem kwamen. Niemand werd weggestuurd.

Guayaquil (Ecuador)

Ouderling Dallin H. Oaks heeft gezegd: 'We kunnen de zegeningen van genezing op vele wijzen krijgen en elk is afgestemd op onze individuele behoeften, zoals Hij weet die ons het meeste liefheeft. Soms heelt een "genezing" onze ziekte of verlicht zij onze last. Maar soms worden wij "genezen" door bepaalde kracht te ontvangen, of begrip, of geduld om onze lasten te dragen.'¹⁷ Ieder die komt kan in de armen van Jezus gesloten worden.¹⁸ Iedere ziel kan door zijn macht genezen worden. Alle pijn kan verzacht worden. We kunnen rust voor onze ziel vinden.¹⁹ Onze aardse omstandigheden veranderen misschien niet onmiddellijk, maar onze pijn, onze zorg, ons lijden en onze angst kunnen worden verzwoegen in zijn vrede en balsem.

Ik heb gemerkt dat kinderen pijn en lijden vaak meer als vanzelfsprekend aanvaarden. Ze ondergaan stillettjes, nederig en zachtmoedig. Ik heb een fijne, lieve geest ervaren in de nabijheid van die kleintjes.

De dertienjarige Sherrie onderging een operatie van veertien uur vanwege een tumor in haar ruggenmerg. Toen ze op de intensive care bijkwam, zei ze: 'Papa, tante Cheryl is hier, en ... opa Norman en oma Brown zijn hier. En papa, wie staat daar naast u? (...) Hij lijkt op u, alleen langer. (...) Hij zegt dat hij uw broer Jimmy is.' Haar oom Jimmy was op dertienjarige leeftijd aan taaislijmziekte overleden.

'Een uur lang beschreef Sherrie haar bezoekers, allemaal overleden familieleden. Daarna viel ze uitgeput in slaap.'

Later zei ze tegen haar vader: 'Papa, alle kinderen op de intensive care hebben helpende engelen bij zich.'²⁰

De Heiland heeft tot ons allen gezegd:

'Zie, gij zijt kinderkens en gij kunt nu niet alle dingen verdragen; gij moet

toenemen in genade en in kennis van de waarheid.

'Vreest niet, kinderkens, want u bent de mijnen (...).

'Welnu, Ik ben in uw midden, en Ik ben de goede herder.'²¹

Het is onze grote persoonlijke uitdaging in dit sterfelijk leven om '(...) een heilige [te worden] (...) door de verzoening van Christus (...)'.²² Dit proces wordt misschien wel vooral gemeten wanneer u en ik pijn ervaren. In de uiterste nood mogen we in ons hart als kinderen worden, nederig worden, en geduldig 'bidden en werken en wachten'²³ op de genezing van onze ziel en ons lichaam. Evenals Job zullen we 'als goud te voorschijn'²⁴ komen uit onze beproevingen.

Ik getuig dat Hij onze Verlosser, onze Vriend, onze Middelaar, de Grote Geneesheer, de Grote Genezer is. In Hem kunnen we vrede en troost vinden wanneer we lijden onder pijn en zonde, als we maar met een nederig hart tot Hem komen. Zijn 'genade [is] genoeg'.²⁵ In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Orson F. Whitney. In: Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), p. 98.
2. Robert D. Hales, 'Ziel en lichaam genezen', *Ensign*, november 1998, p. 14.

3. Zie Alma 31:31, 33.

4. 2 Nephi 2:1.

5. 2 Nephi 9:21.

6. Hebreeën 4:16. Paulus leerde ons dat we naar de Heiland moeten kijken als een voorbeeld van wie 'zulk een tegenspraak van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat [wij] (...) niet door matheid van ziel [verslappen] (...)'

(Hebreeën 12:3).

7. Jeremia 8:22.

8. Alma 36:14.

9. 3 Nephi 9:13.

10. 3 Nephi 27:14–15; cursivering toegevoegd.

11. 1 Nephi 11:31.

12. Alma 7:11–12; cursivering toegevoegd.

13. Zie John Taylor, *Mediation and Atonement*, 1882, p. 97. President Taylor schrijft over een 'verbond' dat in de voorsterfelijke raad tussen de Vader en de Zoon is gesloten voor het volbrengen van de verzoenende verlossing van de mensheid. Behalve het lijden in de hof en aan het kruis was Christus ook bereid te lijden tijdens zijn leven (zie Mosiah 3:5–8).

14. Henry B. Eyring, 'Tegenspoed', *Liahona*, mei 2009, p. 24; cursivering toegevoegd.

15. Zie Leer en Verbonden 6:20.

16. Matteüs 8:16; cursivering toegevoegd.

17. Dallin H. Oaks, 'Hij geneest de belasten', *Liahona*, november 2006, pp. 7–8.

18. Mormon 5:11.

19. Matteüs 11:29.

20. Zie Michael R. Morris, 'Sherrie's Shield of Faith', *Liahona*, juni 1995, p. 46.

21. Leer en Verbonden 50:40–41, 44.

22. Mosiah 3:19.

23. Henry B. Eyring, *Liahona*, mei 2009, p. 24.

24. Job 23:10.

25. 2 Korintiërs 12:9; zie ook Ether 12:26–27; Leer en Verbonden 18:31.

Ouderling Quentin L. Cook
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De vrouwen van de kerk zijn ongelooflijk!

Wat we bereiken in de kerk is goeddeels te danken aan het onzelfzuchtige dienstbetoon van vrouwen.

Schrijver en historicus Wallace Stegner heeft over de Mormoonse migratie naar de Salt Lake Valley geschreven. Hij verwierp ons geloof en was in veel opzichten kritisch; niettemin was hij onder de indruk van de toewijding en het heldendom van de eerste leden van de kerk, en met name de vrouwen. Hij verklaarde: 'Hun vrouwen waren ongelooflijk.'¹ Ik herhaal dat vandaag. De vrouwen in onze kerk zijn ongelooflijk!

God heeft de vrouw gezegend met goddelijke kwaliteiten zoals kracht, deugd, liefde en de offerbereidheid om de toekomstige generaties van zijn geestkinderen groot te brengen.

Een recente studie in de Verenigde Staten bevestigt dat vrouwen van alle geloofsrichtingen 'vuriger in God geloven', en meer godsdienstige bijeenkomsten bijwonen dan mannen. 'Zij zijn in vrijwel elk opzicht godsdienstiger.'²

Ik was niet verrast door dit resultaat, vooral niet als ik denk aan de uitzonderlijke rol van het gezin en de vrouw in ons geloof. Onze leer is duidelijk; vrouwen zijn dochters van onze hemelse Vader, die van hen houdt. Echtgenotes zijn gelijkwaardig aan

echtgenoten. Het huwelijk vereist een volledig partnerschap waarin man en vrouw zij aan zij werken om de noden van het gezin te vervullen.³

We weten dat de vrouw voor veel uitdagingen staat, ook zij die het evangelie wil naleven.

Erfgoed van pionierszusters

Een heel belangrijke factor in het leven van onze pioniervoorouders is het geloof van de zusters. Vrouwen hebben in hun goddelijke aard een grotere gave en verantwoordelijkheid voor huis en kinderen, en de gave om daar en in andere situaties te verzorgen. In dat licht was het geloof van de zusters dat hun gewillig maakte om hun huis te verlaten en over de vlakten het onbekende tegemoet te trekken, inspirerend. Als we hun belangrijkste eigenschap moesten benoemen, dan zou het hun onwrikbare geloof in het herstelde evangelie van de Heer, Jezus Christus, zijn.

De heldhaftige verslagen van wat deze pionievrouwen offerden en bereikten op hun tocht over de vlakten is een onbetaalbaar erfgoed voor de kerk. Ik ben ontroerd door het verslag van Elizabeth Jackson wier man,

Aaron, na de laatste oversteek over de rivier de Platte met de handkarrenkonvooi Martin, stierf. Ze schreef:

'Ik zal onder deze afgrijselijke omstandigheden niet proberen mijn gevoelens te beschrijven nu ik een weduwe met drie kinderen ben geworden (...). Ik geloof (...) dat mijn lijden ter wille van het evangelie voor mijn welzijn geheiligd zal worden (...).

'Ik [deed een beroep] op de Heer (...) op Hem die had beloofd een echtgenoot voor de weduwe en een vader voor de wees te zijn. Ik deed een beroep op Hem en Hij kwam mij te hulp.'⁴

Elizabeth zei dat ze de geschiedenis opschreef namens anderen die soortgelijke ervaringen hadden in de hoop dat hun nageslacht bereid zou zijn te lijden en alles op te offeren voor het koninkrijk van God.⁵

De vrouwen in de kerk zijn sterk en heldhaftig

Ik ben van mening dat de vrouwen in de kerk van nu daaraan beantwoorden en net zo sterk en getrouw zijn. De priesterschapsleiders van deze kerk op ieder niveau erkennen het dienstbetoon, de offers, de toewijding en bijdragen van de zusters met dank.

Wat we bereiken in de kerk is goeddeels te danken aan het onzelfzuchtige dienstbetoon van vrouwen. Of het nu in de kerk is of thuis, het is altijd mooi om de priesterschap en de ZHV in volmaakte harmonie te zien samenwerken. Die relatie lijkt op een goed gestemd orkest, en de resulterende symfonie inspireert ons allen.

Toen ik onlangs een conferentie van de ring Mission Viejo (Californië) bezocht, werd ik geroerd door een verslag van hun dansavond voor de jeugd van vier ringen met oud en nieuw. Na afloop van de dansavond

werd er een tasje gevonden waaraan je aan de buitenkant niet kon zien van wie het was. Dit is een deel van wat zuster Monica Sedgwick, jongevrouwenpresidente van de ring Laguna Niguel schreef: 'We wilden er niet in neuzen; dit was persoonlijk spul! Dus deden we het behoedzaam open en pakten wat bovenaan zat — hopelijk zou dat de eigenaresse identificeren. Dat was niet zo (...) maar anderzijds weer wel — het was het kaartje *Voor de kracht van de jeugd*. Wauw! Dit zei ons wel iets over haar. Toen pakten we het volgende voorwerp, een klein aantekenboekje (...) daarin zouden we wel een antwoord vinden, maar niet wat we verwachtten. Op de eerste pagina stond een lijstje met lievelingsteksten. Er waren nog vijf pagina's met zorgvuldig opgeschreven teksten en persoonlijke aantekeningen.'

De zusters wilden deze standvastige jonge vrouw graag ontmoeten. Ze wendden zich weer tot het tasje om de eigenares te kunnen vinden. Ze haalden er wat pepermuntjes uit, zeep, lotion en een borstel. Ik vond hun commentaar leuk: 'O, er komt iets goeds uit haar mond; ze heeft schone, zachte handen en verzorgt zichzelf.'

Ze waren benieuwd naar de volgende schat. Er kwam een handig klein portemonneetje, gemaakt van een kartonnen sapverpakking, met wat geld erin tevoorschijn. Ze riepen uit: 'Ha, ze is creatief en voorbereid!' Ze voelden zich als kleine kinderen met kerstmis. Wat ze er toen uithaalden, verbaasde hen nog meer: een recept voor een chocoladetaart met een briefje om die voor de verjaardag van een vriendin te maken. Ze gilden het bijna uit: 'Ze is een echte HUISVROUW! Attent en gericht op dienstbaarheid.' En toen, ja, eindelijk een identiteitsbewijs. De jeugdleiders zeiden dat ze zich bijzonder gezegend

voelden 'dat ze het stille voorbeeld van een jongedame die het evangelie leefde, mochten zien.'⁶

Dit verhaal illustreert de toewijding van de jongevrouwen aan de kerkelijke normen.⁷ Het is tevens een voorbeeld van zorgzame, toegewijde jongevrouwenleiders over de hele wereld. Ze zijn ongelooflijk!

De zusters vervullen een belangrijke rol in de kerk, het gezinsleven en als personen die essentieel zijn in het plan van onze hemelse Vader. Veel van hun taken voorzien niet in een financiële vergoeding, maar verschaffen wel voldoening en zijn van eeuwige waarde. Onlangs vroeg een leuke, zeer capabele vrouw van de hoofdredactie van een krant om een beschrijving van de rol van de vrouw in de kerk. Haar werd uitgelegd dat *geen* van de leiders in onze plaatselijke wijken en gemeenten betaald worden. Toen viel ze de antwoordgever in de rede om te zeggen dat ze niet zoveel interesse meer had. Ze zei: 'Ik denk niet dat vrouwen behoefte hebben aan nog meer *onbetaalde* banen.'

Wij legden uit dat het gezin de belangrijkste organisatie op aarde is en dat vaders en moeders daarin gelijkwaardige partners zijn.⁸ Geen van beiden wordt hiervoor betaald, maar de zegeningen gaan alle

beschrijving te boven. We vertelden natuurlijk ook over de ZHV, de jongevrouwen en het jeugdwerk, die geleid worden door presidentes. We gaven aan dat sinds onze vroegste geschiedenis zowel mannen als vrouwen bidden, muziek maken, toespraken houden en in een koor zingen, zelfs in de avondmaalsdienst, onze heiligste bijeenkomst.

Het onlangs verschenen boek *American Grace*, dat heel warm ontvangen is, gaat over vrouwen in allerlei geloofsrichtingen. Er staat in dat mormoonse vrouwen de enigen zijn die uitermate tevreden zijn met hun rol in het bestuur van hun kerk.⁹ Verder hebben heiligen der laatste dagen in het algemeen, mannen en vrouwen, een sterkere binding met hun geloof dan in enige andere van de godsdiensten die onder de loep waren genomen.¹⁰

Onze vrouwen zijn niet ongelooflijk omdat ze de problemen van het leven hebben weten te mijden — integendeel. Ze zijn ongelooflijk vanwege de manier waarop ze met de problemen van het leven omgaan. Ondanks de moeilijkheden en uitdagingen die het leven biedt — van gehuwd zijn tot ongehuwd blijven, keuzen van kinderen, een zwakke gezondheid, te weinig mogelijkheden

en vele andere problemen — blijven ze opmerkelijk sterk en onwrikbaar en trouw aan het geloof. Onze zusters overal in de kerk komen voortdurend de zwakken te hulp, verheffen de handen die slap neerhangen en sterken de knikkende knieën.¹¹

Een ZHV-presidente die inging op dit buitengewone dienstbetoon zei: 'Zelfs als de zusters al ruimschoots betrokken zijn, denken ze: Ik wou dat ik meer had kunnen doen!' Hoewel ze niet volmaakt zijn en allemaal hun beslommingen hebben, vervult hun geloof in een liefhebbende Vader en de zekerheid van het zoenoffer van de Heiland hun leven.

Rol van zusters in de kerk

De afgelopen drie jaar hebben het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf naar leiding, inspiratie en openbaring gestreefd in ons overleg met priesterschapsleiders en leiders van de hulporganisaties en bij het werken aan de nieuwe Handboeken kerkbestuur. Tijdens dit proces heb ik overweldigende gevoelens van waardering gehad voor de essentiële rol die de zusters, zowel gehuwd als ongehuwd, door de geschiedenis heen in het gezin en in de kerk hebben gespeeld en nog spelen.

Alle leden van de kerk van Jezus Christus moeten '(...) in zijn wijngaard (...) werken voor het heil van de zielen der mensen'.¹² 'Dit heilswerk bestaat uit zendingswerk, behoud van bekeerlingen, heractivering, tempelwerk en familiegeschiedenis, (...) evangelieonderwijs',¹³ en zorg voor de armen en behoeftigen.¹⁴ Dit wordt hoofdzakelijk gecoördineerd door de wijkraad.¹⁵

In de nieuwe handboeken wordt specifiek aangegeven dat bisschoppen, zich bewust van de bestaande noden, meer taken delegeren. De

leden moeten beseffen dat de bisschop opdracht heeft gekregen om te delegeren. De leden dienen hem daarin te steunen en zijn adviezen op te volgen. Daardoor kan de bisschop meer tijd doorbrengen met de jeugd, de jonge alleenstaanden en zijn eigen gezin. Hij gaat andere belangrijke taken delegeren aan priesterschapsleiders, presidenten van hulporganisaties, en individuele mannen en vrouwen. In de kerk wordt de rol van de vrouw in het gezin in hoge mate gerespecteerd.¹⁶ Als de moeder een kerkroeping ontvangt die veel tijd vergt, krijgt de vader vaak een roeping die minder vereist, zodat de balans in het gezinsleven bewaard wordt.

Enkele jaren geleden bezocht ik een ringconferentie in Tonga. Op zondagochtend werden de voorste drie rijen van de kapel helemaal gevuld met mannen tussen de 26 en 35 jaar. Ik dacht dat het een mannenkoor was. Maar toen de voorstellen werden gedaan, stonden al die mannen, in totaal 63, een voor een op toen hun naam werd voorgelezen en zij werden gesteund voor ordening in het Melchizedeks Priesterschap. Ik was tegelijkertijd verheugd en verbaasd.

Na de bijeenkomst vroeg ik president Mateaki, de ringpresident, hoe dit wonder tot stand was gekomen.

Hij zei dat tijdens de ringraad de heractivering was besproken. De ZHV-presidente van de ring, Leinata Va'enuku, vroeg of het gepast was dat ze iets zei. Terwijl ze sprak, bevestigde de Geest aan de president dat wat ze voorstelde waar was. Ze legde uit dat er een groot aantal fijne jongemannen tussen de 27 en 40 was, die niet op zending waren geweest. Ze zei dat velen van hen wisten dat ze hun bisschoppen en priesterschapsleiders hadden teleurgesteld, die hun sterk hadden aangeraden om op zending te gaan, en dat ze zich nu tweederangsleden van de kerk voelden. Ze wees er op dat deze jongemannen te oud waren om op zending te gaan. Ze uitte haar liefde en zorg voor hen. Ze zei dat alle heilsverordeningen nog voor hen beschikbaar waren, en dat de focus op priesterschapsordening en de tempelverordeningen moest zijn. Ze merkte op dat, hoewel sommigen van deze jongemannen nog alleen waren, de meesten van hen met een goede vrouw getrouwd waren — sommige actief, andere niet, en sommige geen lid.

Na grondig overleg in de ringraad werd besloten dat de priesterschap en de ZHV hun best zouden doen om deze mannen en hun echtgenotes te redden, en dat de bisschoppen

meer tijd met de jongemannen en jongevrouwen van de wijken zouden doorbrengen. Zij die bij de reddingsactie betrokken waren, richtten zich vooral op voorbereiding op het priesterschap, het eeuwige huwelijk en de tempelverordeningen. In de twee daaropvolgende jaren ontvingen bijna alle 63 mannen die in die conferentie voor het priesterschap waren gesteund, hun begiftiging in de tempel en lieten hun vrouw aan zich verzegelen. Dit is slechts een enkel voorbeeld van hoe cruciaal onze zusters zijn in het heilswerk in onze wijken en ringen, en hoe ze openbaring mogelijk maken, vooral in wijkraden van de kerk.¹⁷

Rol van zusters in het gezin

We beseffen dat er enorme krachten in slagorde klaarstaan om tegen vrouwen en gezinnen op te trekken. Recente studies wijzen uit dat er een daling is in de wil om te trouwen met een afname in het aantal volwassenen dat gehuwd is.¹⁸ Voor sommigen wordt huwelijk en gezin meer een item op 'een keuzemenu dan het centrale ordenende beginsel van onze maatschappij'.¹⁹ Vrouwen worden met vele mogelijkheden geconfronteerd en moeten de keuzen die ze maken, en welk effect die op hun gezin hebben, gebedsvol afwegen.

Toen ik vorig jaar in Nieuw-Zeeland was, las ik in de krant van Auckland een artikel over vrouwen, niet van ons geloof, die worstelden met deze kwesties. Er was een moeder die zei dat ze besepte dat, in haar geval, de vraag of ze zou werken of thuis blijven, eigenlijk ging om nieuwe vloerbedekking en een tweede auto die ze niet echt nodig had. Een andere vrouw was echter van mening dat de grootste vijand van 'een gelukkig gezinsleven niet betaald werk was

Kiev (Oekraïne)

— het was de televisie.' Ze zei dat gezinnen meer tijd aan tv dan aan het gezin besteden.²⁰

Het gaat hier om heel emotionele, persoonlijke beslissingen, maar er zijn twee beginselen die we altijd in gedachte moeten houden. Ten eerste, geen enkele vrouw mag ooit het gevoel hebben dat ze zich moet verontschuldigen of het gevoel hebben dat haar bijdrage minder belangrijk is, omdat ze haar energie vooral steekt in het grootbrengen en verzorgen van kinderen. Niets is belangrijker in het plan van onze hemelse Vader. Ten tweede moeten we oppassen dat we niet oordelen of aannemen dat zusters die besluiten buitenshuis te werken minder heldhaftig zijn. We kunnen andermans omstandigheden zelden ten volle begrijpen of inschatten. Man en vrouw moeten gebedsvol samen overleggen, zich bewust dat ze verantwoording moeten afleggen aan God voor hun beslissingen.

U, lieve zusters, die er alleen voor staan als ouder, om wat voor reden ook, ons hart gaat naar u uit. Profeten hebben duidelijk gemaakt 'dat vele handen klaar staan om u te helpen. De Heer vergeet u niet, noch zijn kerk'.²¹ Ik hoop dat heiligen der laatste dagen het voortouw nemen in het creëren van een milieu op de werkvloer waarin meer ruimte en meer mogelijkheden zijn voor vrouwen en mannen met ouderlijke taken.

U, moedige en getrouwe alleenstaande zusters, weet alstublieft dat we van u houden en u waarderen, en u verzekeren dat geen enkele eeuwige zegening u onthouden zal worden.

De bijzondere pioniersvrouw Emily H. Woodmansee, heeft de tekst van de lofzang 'As Sisters in Zion' geschreven. Ze stelt terecht dat de taken van engelen aan de vrouw zijn gegeven.²² Dit wordt uitgelegd als 'niets minder dan de directe en onmiddellijke opdracht van onze Vader in de hemel uitvoeren, en dat is een gave waar de zusters aanspraak op maken'.²³

Lieve zusters, wij houden van u en bewonderen u. We waarderen uw dienstbetoon in het koninkrijk van de Heer. U bent ongelooflijk! Ik wil mijn speciale waardering uiten voor de vrouwen in mijn leven. Ik getuig van de werkelijkheid van de verzoening, de goddelijke natuur van de Heiland en de herstelling van zijn kerk. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), p. 13.
2. Robert D. Putnam en David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), p. 233.
3. Zie *Handboek 2: de kerk besturen* (2010), 1.3.1; Zie ook Mozes 5:1, 4, 12, 27.
4. In: Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), p. 445.
5. Zie 'Leaves From the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford,' Utah State Historical Society, Manuscript A 719.

'Remembering the Rescue,' *Ensign*, augustus 1997, p. 47.

6. Samengebracht en ingekort naar een e-mail van zuster Monica Sedgwick, jongevrouwenpresidente van de ring Laguna Nigel, en een toespraak van zuster Leslie Mortensen, jongevrouwenpresidente van de ring Mission Viejo (Californië).
7. In een artikel getiteld 'Why Do We Let Them Dress Like That?', *The Wall Street Journal*, zaterdag/zondag, 19–20 maart 2011, p. C3, pleit een oplettende Joodse moeder voor kledenormen en zedigheid, en prijst daarin het voorbeeld van mormoonse vrouwen.
8. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, p. 129.
9. Zie Putnam and Campbell, *American Grace*, pp. 244–245.
10. Zie Putnam and Campbell, *American Grace*, p. 504.
11. Leer en Verbonden 81:5; zie ook Mosiah 4:26.
12. Leer en Verbonden 138:56.
13. *Handboek 2: de kerk besturen* (2010), p. 22.
14. Zie *Handboek 2*, 6.1.
15. Zie *Handboek 2*, 4.5.
16. Zie Emily Matchar, 'Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs', salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Deze vrouw die zichzelf feministe en atheïste noemt, erkent dat respect en zegt dat ze verslaafd is aan het lezen van de blogs van mormoonse huisvrouwen.
17. Uit gesprekken met president Lehonitai Mateaki van de ring Ha'akame Nuku'alofa (Tonga), (hij was daarna werkzaam als zendingspresident van het zendingsgebied Papoea-Nieuw-Guinea) en Leinata Va'enuku, ZHV-presidente van de ring.
18. Zie D'Vera Cohn en Richard Fry, 'Women, Men, and the New Economics of Marriage', Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Het aantal pasgeborenen is ook in vele andere landen afgenomen. Dit wordt de demografische winter genoemd.
19. 'A Troubling Marriage Trend', *Deseret News*, 22 november 2010, p. A14, citeert uit een rapport van msnbc.com.
20. Zie Simon Collins, 'Put Family before Moneymaking Is Message from Festival', *New Zealand Herald*, 1 februari 2010, p. A2.
21. Gordon B. Hinckley, 'Women of the Church', *Ensign*, november 1996, p. 69; zie ook Spencer W. Kimball, 'Our Sisters in the Church', *Ensign*, november 1979, pp. 48–49.
22. 'As Sisters in Zion', *Hymns*, 309.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, herziene versie (2009), pp. 338–339.

President Henry B. Eyring

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Mogelijkheden tot goeddoen

De wijze van de Heer om mensen met stoffelijke behoeften steun te bieden vereist altijd mensen die zichzelf en wat zij hebben uit liefde toewijden aan God en aan zijn werk.

Geliefde broeders en zusters, met mijn boodschap wil ik stilstaan bij wat de Heer heeft gedaan en nog doet voor de armen en behoeftigen onder zijn kinderen op aarde. Hij heeft zijn kinderen in nood lief, en ook hen die willen helpen. En Hij heeft voor manieren gezorgd die zowel de ontvangers als de gevers van hulp tot zegen zijn.

Onze hemelse Vader hoort de smeebeden van zijn kinderen over de hele aarde om voedsel en kleding voor hun lichaam, en om het zelf-respect dat komt door de mogelijkheid om voor zichzelf te zorgen. Die smeebeden hebben Hem bereikt sinds Hij mannen en vrouwen op aarde heeft geplaatst.

U merkt die behoeften in uw eigen omgeving en in de hele wereld op. Uw hart wordt vaak tot medeleven bewogen. Als u iemand ontmoet die moeite heeft om werk te vinden, wilt u graag helpen. U wilt graag helpen als u een weduwe bezoekt en ziet dat ze geen eten heeft. U wilt graag helpen als u beelden ziet van huilende kinderen, zittend op de puinhopen van hun huis dat door een

aardbeving of vuur is verwoest.

Aangezien de Heer hun geroep hoort en uw diepe medeleven voor hen voelt, heeft Hij vanaf het begin gezorgd dat zijn discipelen hulp kunnen verlenen. Hij laat zijn kinderen hun tijd, middelen en zichzelf toewijden om samen met Hem anderen van dienst te zijn.

Zijn wijze van helpen werd vroeger wel de wet van toewijding genoemd. In een andere periode heette zijn wijze de verenigde orde. In onze tijd spreken we van het welzijnsprogramma van de kerk.

De namen en precieze details zijn steeds aangepast aan de behoeften en omstandigheden van de mensen. Maar de wijze van de Heer om mensen met stoffelijke behoeften steun te bieden vereist altijd mensen die zichzelf en wat zij hebben uit liefde toewijden aan God en aan zijn werk.

Hij heeft ons uitgenodigd en opgedragen om aan zijn werk deel te nemen en mensen in nood te helpen. Wij sluiten een verbond om dat te doen in de wateren van de doop en in de heilige tempels van God. Wij hernieuwen dat verbond op zondag

wanneer we aan het avondmaal deelnemen.

Ik wil vandaag enkele mogelijkheden bespreken die Hij ons geeft om anderen in nood te helpen. Ik kan ze niet allemaal doornemen in de korte tijd die we samen zijn. Mijn hoop is u op te wekken tot hernieuwde toewijding en inzet.

Als kleine jongen zong ik al een lofzang over de uitnodiging van de Heer om zijn werk te doen. In mijn jeugd lette ik meer op het vrolijke wijsje dan op de kracht van de woorden. Ik bid dat u de tekst van het lied vandaag in uw hart voelt. Laten we nog eens naar de woorden luisteren:

Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?

Mij waar nood was ter hulpe gegord?

Heb ik vreugde gesticht, iemands lijden verlicht?

Zo niet, o, dan schoot ik te kort.

Heb ik heden m'om 't lot van een zwoeger bekreund,

die tobde met lasten, zo zwaar?

Heb ik zieken en zwakken getroost en gesteund?

Toen mijn hulp werd gevraagd, stond ik klaar?

Waakt op dan en doet toch iets meer, dan dromen van d'hemelse woon.

Ons aan goeddoen te wijden, geeft maatloos verblijden,

een zegen vol liefde, zo schoon.¹

De Heer schudt ons allen regelmatig wakker. Soms kan dat een plotseeling gevoel van medeleven zijn voor iemand in nood. Een vader voelde het misschien toen hij een kind zag vallen en een knie schaven. Een moeder voelde het misschien toen ze haar kind 's nachts bang hoorde roepen. Een zoon of dochter leefde misschien mee met iemand op school die verdrietig of bang was.

We worden allemaal wel eens geraakt door gevoelens van medeleven voor mensen die we niet eens kennen. Toen u bijvoorbeeld hoorde van de golven in de Grote Oceaan na de aardbeving in Japan, maakte u zich zorgen om mogelijke slachtoffers.

Duizenden onder u leefden mee toen u hoorde van de overstroming in Queensland (Australië). Het nieuws ging vooral over schattingen van het aantal mensen in nood. Maar velen van u voelden de pijn van die mensen. Minstens 1.500 kerkleden voelden zich geroepen om als vrijwilliger in Australië hulp en troost te bieden.

Zij zetten hun medeleven om in een besluit en gingen volgens hun verbonden tot daden over. Ik heb de zegeningen gezien voor iemand in nood die hulp krijgt en de persoon die de mogelijkheid aangrijpt om hulp te geven.

Verstandige ouders zien elke behoefte van anderen als een gelegenheid om het leven van hun zonen en dochters te verrijken. Drie kinderen brachten onlangs schalen met een heerlijke maaltijd bij ons aan de deur.

Hun ouders wisten dat we hulp nodig hadden en ze betrokken hun kinderen bij de geboden hulp.

De ouders waren ons gezin tot zegen door hun welwillende dienstbetoon. Door hun keuze om hun kinderen bij het geven te betrekken, zullen ze ook hun kleinkinderen tot zegen zijn. De glimlach van de kinderen toen ze ons huis verlieten, gaf me die verzekering. Zij vertellen hun kinderen later vast over de vreugde die ze voelden door de vriendelijke daden die ze namens de Heer hebben verricht. Ik herinner mij dat gevoel van innerlijke tevredenheid nog uit mijn jeugd, toen mijn vader mij had gevraagd onkruid te wieden bij een van onze burens. Wanneer ik een geveer mag zijn, moet ik altijd denken aan de ware woorden van de lofzang 'Uw dienst is zoet, mijn God en Heer'.²

Ik weet dat die tekst eigenlijk slaat op de vreugde die komt wanneer we de Heer op de sabbat aanbidden. Maar die kinderen met het voedsel aan onze deur voelden op een doorweekse avond de vreugde in hun dienst van de Heer. En hun ouders

zagen de mogelijkheid om goed te doen en ook toekomstige generaties vreugde te schenken.

De wijze waarop de Heer voor de behoeftigen zorgt, biedt ouders nog een mogelijkheid die hun kinderen tot zegen is. Ik zag dat op een zondag in de kerk gebeuren. Een klein kind gaf de bisschop de bijdragenvelop van het gezin toen hij vóór de avondmaalsdienst de kapel binnenkwam.

Ik kende het gezin en het jongetje. Het gezin had pas gehoord dat iemand in de wijk in nood verkeerde. De vader had iets in deze trant tegen het kind gezegd toen hij een royale vastengave dan gewoonlijk in de envelop stopte: 'We hebben vandaag gevestigd en gebeden voor mensen in nood. Geef deze envelop alsjeblieft namens ons aan de bisschop. Ik weet dat hij er anderen mee zal helpen die het harder nodig hebben dan wij.'

In plaats van een hongergevoel die zondag blijft de jongen vast het warme gevoel bij dat hij had. Ik zag aan zijn glimlach en de manier waarop hij de envelop zo stevig vasthield, dat hij het grote vertrouwen van zijn vader voelde dat hij de gave van het gezin voor de armen mocht dragen. Hij zal zich die dag nog herinneren wanneer

hij diaken is, en misschien wel altijd.

Ik heb diezelfde vreugde gezien in het gezicht van de mensen die jaren geleden anderen namens de Heer hielpen in Idaho (VS). De Tetondam brak op zaterdag 5 juni 1976 door. Elf mensen kwamen om. Duizenden moesten hun huis binnen enkele uren verlaten. Sommige huizen werden weggespoeld. En honderden woningen konden alleen weer bewoonbaar worden gemaakt door de inzet en hulp van velen.

Wie van de ramp hoorden, leefden mee en sommigen voelden de drang om goed te doen. Buren, bisschoppen, ZHV-presidentes, quorumleiders, huisonderwijzers en huisbezoeksters verlieten hun huis en werk en hielpen de ondergelopen huizen van anderen op te ruimen.

Een echtpaar was net na de overstroming van een vakantie teruggekeerd naar Rexburg. Zij gingen niet naar hun eigen huis. Nee, zij zochten de bisschop op en vroegen waar ze hulp konden bieden. Hij stuurde hen naar een gezin in nood.

Na een paar dagen gingen ze kijken hoe hun eigen huis er voorstond. Het was weg, door het water meegevoerd. Zij wendden zich weer tot de bisschop en vroegen: 'Wat moet er nog meer gebeuren?'

Waar u ook woont, ziet u dat wonder van medeleven dat overgaat in onbaatzuchtige daden. Dat hoeft niet altijd na een grote natuurramp te zijn. Ik heb het gezien in een priesterschapsquorum waar een broeder opstond en de behoeften van een man of een vrouw beschreef die werk zocht om voor zichzelf en zijn of haar gezin te zorgen. Ik voelde het medeleven in de zaal, maar sommigen droegen namen aan van mensen die de werkzoekende mogelijk in dienst konden nemen.

Wat er gebeurde in dat priesterschapsquorum en wat er gebeurde in de overspoelde huizen in Idaho is een manifestatie van de wijze waarop de Heer mensen met grote moeilijkheden helpt om weer zelfredzaam te worden. We voelen mededogen en we weten hoe we op de wijze van de Heer hulp kunnen bieden.

Dit jaar bestaat het welzijnsprogramma van de kerk 75 jaar. Het is destijds in het leven geroepen om mensen te helpen die hun werk, hun boerderij en zelfs hun huis kwijtraakten in de crisisjaren.

Ook in onze tijd is er weer sprake van grote stoffelijke noden onder de kinderen van onze hemelse Vader. Die deden en doen zich in alle tijden voor. De beginselen die aan het welzijnsprogramma van de kerk ten grondslag liggen, zijn niet beperkt tot één periode of plaats. Zij zijn altijd en overal van toepassing.

Deze beginselen zijn geestelijk en eeuwig. Als we ze begrijpen en in ons hart griffen, zien en benutten we mogelijkheden om anderen te helpen waar en wanneer de Heer ons daartoe oproept.

Ik noem enkele beginselen die mij tot richtsnoer hebben gediend toen ik anderen op de wijze van de Heer wilde helpen en ik hulp van anderen kreeg.

Ten eerste: alle mensen zijn gelukkiger en hebben meer zelfrespect als zij voor zichzelf en hun gezin kunnen zorgen en vervolgens anderen tot hulp kunnen zijn. Ik ben dankbaar voor de mensen die in mijn behoeften hebben voorzien. Ik ben nog dankbaarder voor de mensen die mij in de loop der jaren zelfredzaam hebben leren worden. En het dankbaarst ben ik voor de mensen die mij hebben laten zien hoe ik met mijn overschot anderen kan bijstaan.

Ik heb geleerd dat ik voor een overschot zorg door minder uit te geven dan ik verdien. Door dat overschot heb ik zelf ondervonden dat het werkelijk beter is om te geven dan te ontvangen. Dat komt deels omdat de Heer ons zegent als we op zijn wijze hulp bieden.

President Marion G. Romney heeft over het welzijnswerk gezegd: 'U kunt zich in dit werk niet arm geven.' Vervolgens citeerde hij zijn zendingspresident, Melvin J. Ballard: 'Iemand kan de Heer geen korst geven zonder zelf een brood terug te krijgen.'³

Ik heb in mijn leven gemerkt dat dit waar is. Als ik vrijgevig ben jegens kinderen van onze hemelse Vader die in nood zijn, is Hij vrijgevig jegens mij.

Een tweede evangeliebeginsel dat mij tot leidraad is geweest in het welzijnswerk, is de kracht en de zegen van eensgezindheid. Als we de handen ineenslaan om de behoeftigen te dienen, zal de Heer onze harten verenigen. President J. Reuben Clark jr. heeft gezegd: 'Dat geven heeft (...) wellicht vooral gezorgd voor een gevoel van onderlinge broederschap bij mannen met uiteenlopende opleidingen en beroepen die zij aan zij werkten in een welzijnstuin of aan een ander project.'⁴

Dat versterkte gevoel van broederschap geldt zowel voor de ontvanger als de gever. Tot op de dag van vandaag is er een band tussen mij en een man met wie ik zij aan zij modder heb weggeschept uit zijn huis in Rexburg. En hij heeft er meer zelfrespect aan overgehouden door zelf al het mogelijke te doen voor zijn gezin. Als wij op eigen houtje hadden gewerkt, waren wij beiden een geestelijke zegen misgelopen.

Dat brengt mij bij het derde beginsel van actie bij het welzijnswerk: betrek uw gezin bij het werk dat u

doet. De gezinsleden leren zo voor elkaar te zorgen zoals zij dat voor anderen doen. Uw zonen en dochters die samen met u hulp bieden aan mensen in nood, zullen elkaar ook eerder helpen als dat nodig blijkt.

Het vierde waardevolle beginsel voor kerkelijke welzijnzorg heb ik als bisschop geleerd. Het gaat om de schriftuurlijke opdracht om vast te stellen wie hulpbehoevend zijn. De bisschop stelt vast wie hulp nodig hebben en biedt die hulp nadat de betrokkene zelf met zijn familie al het mogelijke heeft gedaan. Ik heb ervaren dat de Heer de Heilige Geest stuurt, zodat 'zoekt en gij zult vinden'⁵ ook bij de zorg voor de armen opgaat, net als bij het zoeken naar de waarheid. Maar ik leerde ook om de ZHV-presidente te betrekken bij het zoeken. Zij kan de openbaring krijgen voordat u die krijgt.

Sommigen van u zullen die inspiratie de komende maanden nodig hebben. Wij staan later dit jaar stil bij het 75-jarig bestaan van het welzijnsprogramma van de kerk. De leden over de hele wereld worden dan uitgenodigd voor deelname aan een 'dag van dienstbetoon'. Leidinggevend en leden zoeken die projecten onder inspiratie uit, wat ze ook mogen zijn.

Ik doe drie voorstellen waarmee u bij de planning van uw project rekening kunt houden.

Ten eerste: bereid uzelf en de mensen die u leiding geeft geestelijk voor. Alleen als ons hart verzacht is door de

verzoening van de Heiland, ziet u het doel van het project duidelijk als een geestelijke en stoffelijke zegen voor de kinderen van onze hemelse Vader.

Mijn tweede voorstel is uw dienstbetoon te richten op mensen in het koninkrijk of in de gemeenschap met een behoefte die het hart van de hulpgevendens zal raken. De mensen die ze helpen, zullen hun liefde voelen. Dat kan wel eens meer vreugde stichten, zoals het lied belooft, dan alleen de leniging van hun stoffelijke behoeften.

Mijn laatste voorstel is een beroep doen op de bindende kracht van gezinnen, van quorums, van hulporganisaties en van mensen die u in uw omgeving kent. De gevoelens van eensgezindheid vermenigvuldigen de goede effecten van de verleende hulp. En die eensgezindheid in gezinnen, in de kerk en in de gemeenschap neemt toe en wordt een blijvend erfgoed, lang nadat het project is afgelopen.

Ik wil u bij deze gelegenheid laten weten hoezeer ik u waardeer. De liefdevolle hulp die u namens de Heer hebt gegeven, heeft mij veel bedankjes opgeleverd van mensen die ik wereldwijd heb ontmoet en die uw hulp ontvangen hebben.

U bent in staat geweest hen te verheffen door ze op de wijze van de Heer te helpen. U hebt samen met andere nederige discipelen van de Heiland uw brood uitgeworpen op het water in dienstbetoon. De mensen die u hebt geholpen, probeerden mij een brood van dankbaarheid terug te geven.

Gepresenteerd door president Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Ik hoor diezelfde blijken van waardering van mensen die met u hebben samengewerkt. Ik weet nog dat ik eens naast president Ezra Taft Benson stond. We hadden het over de welzijnszorg in de kerk van de Heer. Hij verraste me door zijn jeugdige energie toen hij, zijn hand op en neer bewegend, zei: 'Ik houd van dit werk, en het is werk!'

Namens de Meester dank ik u voor uw werk en uw hulp aan de kinderen van onze hemelse Vader. Hij kent u en Hij ziet uw inspanningen, ijver en offers. Ik bid dat Hij u de zegen verleent om de vruchten van uw arbeid te zien in het geluk van de mensen die u hebt geholpen en met wie u namens de Heer hulp hebt geboden.

Ik weet dat God de Vader leeft en dat Hij onze gebeden hoort. Ik weet dat Jezus de Christus is. U en de mensen die u helpt, kunnen gelouterd en gesterkt worden door Hem te dienen en zijn geboden te onderhouden. U kunt net als ik weten, door de macht van de Heilige Geest, dat Joseph Smith Gods profeet was die deze ware en levende kerk heeft hersteld. Ik getuig dat president Thomas S. Monson de levende profeet van God is. Hij is een groot voorbeeld van wat de Heer heeft gedaan: rondgaan om goed te doen. Ik bid dat we de kansen zullen aangrijpen om de handen die slap neerhangen te verheffen en de knikkende knieën te sterken.⁶ In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?', *Heilige lofzangen*, nr. 193.
2. 'Uw dienst is zoet', lofzang 103.
3. Marion G. Romney, 'Welfare Services: The Savior's Program', *Ensign*, november 1980, p. 93.
4. J. Reuben Clark jr., Conference Report, oktober 1943, p. 13.
5. Zie Matteüs 7:7-8; Lucas 11:9-10; 3 Nephi 14:7-8.
6. Leer en Verbonden 81:5.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

Wij stellen u voor steun te verlenen aan Thomas Spencer Monson als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Henry Bennion Eyring als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en Dieter Friedrich Uchtdorf als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

Wij stellen u voor Boyd Kenneth Packer steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson en Neil L. Andersen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dit eveneens kenbaar.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens met hetzelfde teken.

Wij stellen voor de volgende gebiedszeventigers met ingang van 1 mei 2011 te ontheffen: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Ardern, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, LeGrand R. Curtis jr., Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell en Gary W. Walker.

Wie zijn waardering wil uiten voor het uitstekende werk dat zij verricht hebben, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor de volgende nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig steun te verlenen: Don R. Clarke, José L. Alonso, Ian S. Ardern, Carl B. Cook, LeGrand R. Curtis jr., W. Christopher Waddell en Kazuhiko

Yamashita; en als nieuwe leden van het Tweede Quorum der Zeventig: Randall K. Bennett, J. Devn Cornish, O. Vincent Haleck en Larry Y. Wilson.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens met hetzelfde teken.

Wij stellen voor de volgende gebiedszeventigers steun te verlenen: Kent J. Allen, Stephen B. Allen,

Winsor Balderrama, R. Randall Bluth, Hans T. Boom, Patrick M. Boutoille, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Jeffrey D. Cummings, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Ricardo P. Giménez, Allen D. Haynie, Douglas F. Higham, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T. Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred

Kyungu, Remegio E. Meim Jr., Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, Abenir V. Pajaro, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes Jr., Lynn L. Summerhays, Craig B. Terry, David J. Thomson, Ernesto R. Toris, Arnulfo Valenzuela, Ricardo Valladares, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos en Terry L. Wade.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigers en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, steun te verlenen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

President Monson, voor zover ik heb kunnen waarnemen, was de steunverlening in het Conferentiecentrum unaniem bevestigend.

Dank u, broeders en zusters, voor uw steunverlening, uw voortdurende geloof, toewijding en gebeden. ■

Verslag van de afdeling verificatie over 2010

Gepresenteerd door Robert W. Cantwell

algemeen directeur van de afdeling verificatie van de kerk

Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Geachte broeders, zoals voorgeschreven in de openbaring in afdeling 120 van de Leer en Verbonden autoriseert de raad van tien-debesteding de uitgaven van de kerk. Die raad bestaat uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschap. Deze

raad keurt de begroting goed van alle afdelingen en ondernemingen, en van de toelagen aan de units van de kerk. De afdelingen van de kerk gebruiken de fondsen volgens de goedgekeurde begrotingen en in overeenstemming met de beleidslijnen en werkwijzen van de kerk.

De afdeling verificatie van de kerk heeft toegang tot alle verslagen en systemen die nodig zijn om de bijdragen en uitgaven te verifiëren, en de middelen van de kerk te waarborgen. De afdeling verificatie van de kerk functioneert onafhankelijk van alle andere afdelingen en ondernemingen van de kerk en bestaat uit registraccountants, interne verificateurs, verificateurs van informatiesystemen en andere bekwame en gekwalificeerde vakmensen.

Gebaseerd op de verrichte verificaties is de afdeling verificatie van de kerk van mening dat in alle materiële opzichten de ontvangen bijdragen, uitgegeven gelden en gebruikte middelen van de kerk in het jaar 2010 zijn beheerd en geadministreerd in overeenstemming met geldende boekhoudkundige procedures, goedgekeurde begrotingen en beleidslijnen en werkwijzen van de kerk.

Hoogachtend,
Afdeling verificatie van de kerk
Robert W. Cantwell
Algemeen directeur ■

Statistisch rapport 2010

Gepresenteerd door Brook P. Hales

Secretaris van het Eerste Presidium

Het Eerste Presidium heeft het volgende kerkelijke statistische rapport uitgegeven over 2010. Per 31 december 2010 waren er 2.896 ringen, 340 zendingsgebieden, 614 districten en 28.660 wijken en gemeenten.

Totaal aantal leden aan het eind van 2010 was 14.131.467.

Er zijn in 2010 120.528 nieuwe kinderen in de kerk ingeschreven, en er zijn 272.814 bekeerlingen gedoopt.

Het aantal voltijdzendingen aan het eind van het jaar was 52.225.

Het aantal vrijwilliger-zendingen was 20.813, van wie velen thuis wonen en geroepen zijn om verscheidene kerktaken te vervullen.

Er zijn in 2010 vier tempels ingewijd: de Vancouvertempel (British Columbia, Canada); de Gila Valley-tempel (Arizona, VS); de Cebu-Stadtempel (Filipijnen); en de Kievtempel (Oekraïne).

De Laietempel (Hawāi, VS) is in 2010 opnieuw ingewijd.

Het totaal aantal tempels in gebruik was 134.

Voormalige kerkfunctionarissen en anderen die sinds de laatste aprilconferentie zijn overleden

De ouderlingen W. Grant Bangerter, Adney Y. Komatsu, Hans B. Ringger, LeGrand R. Curtis, Richard P. Lindsay, Donald L. Staheli en Richard B. Wirthlin, voormalige leden van de Quorums der Zeventig; Barbara B. Smith, voormalig algemeen ZHV-presidente; Ruth H. Funk, voormalig algemeen jongevrouwenpresidente; Norma Jane B. Smith, voormalig raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium; Helen Fyans, weduwe van ouderling J. Thomas Fyans, emeritus algemeen autoriteit; Arnold D. Friberg, kunstenaar en illustrator; en J. Elliot Cameron, voormalig commissaris van onderwijs van de kerk. ■

President Boyd K. Packer

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

Geleid door de Heilige Geest

Eenieder van ons kan worden geleid door de geest van openbaring en de gave van de Heilige Geest.

De King Jamesbijbel is 400 jaar geleden uitgegeven. William Tyndale heeft daar veel aan bijgedragen en is in mijn ogen een ware held.

De geestelijke leiders in die tijd wilden niet dat de Bijbel in het Engels werd gepubliceerd. Tyndale moest steeds voor hen op de vlucht. Hij zei: 'Als God mijn leven spaart, zal ik er binnen een paar jaar voor zorgen dat een jongen achter de ploeg straks meer van de Schriften afweet dan u.'¹

Tyndale werd verraden en ruim een jaar lang opgesloten in een donkere, ijskoude gevangenis in Brussel. Zijn kleren waren niet meer dan voddën. Hij smeekte zijn gevangengewaarders om zijn jas en hoed en een kaars, en zei: 'Het is erg saai om alleen in het donker te zitten.'² Hij kreeg ze niet. Uiteindelijk werd hij uit de gevangenis gehaald en voor een grote menigte door wurging en verbranding om het leven gebracht. Maar het werk en de martelaarsdood van William Tyndale zijn niet voor niets geweest.

Kinderen in de kerk leren vanaf hun jeugd de Schriften kennen, en vervullen zo mede de profetie die

William Tyndale vier eeuwen geleden uitsprak.

Onze huidige Schriften bestaan uit de Bijbel, het Boek van Mormon: eveneens een testament aangaande Jezus Christus, de Parel van grote waarde en de Leer en Verbonden.

Vanwege het Boek van Mormon worden we vaak de mormoonse kerk genoemd. Die naam vinden we niet erg, maar hij is feitelijk niet juist.

In het Boek van Mormon lezen we dat de Heer de Nephieten opnieuw bezocht omdat zij tot de Vader baden in zijn naam. En de Heer vroeg:

'Wat wilt gij dat ik u geven zal?

'En zij zeiden tot Hem: Heer, wij zouden willen dat Gij ons zegt met welke naam wij deze kerk moeten aanduiden; want er is woordenstrijd onder het volk aangaande die zaak.

'En de Heer zeide tot hen: (...) hoe komt het dat het volk hierover mort en redetwist?

'Hebben zij de Schriften niet gelezen, waarin staat dat gij de naam van Christus (...) op u moet nemen? Want met die naam zult gij ten laatsten dage aangeduid worden; (...)

'Daarom moet gij wat gij ook zult doen, in mijn naam doen; daarom

moet gij de kerk met mijn naam aanduiden; en gij moet de Vader in mijn naam aanroepen, opdat Hij de kerk om mijnentwil zal zegenen.

'En hoe kan het mijn kerk zijn, indien die niet met mijn naam wordt aangeduid? Want indien een kerk met de naam van Mozes wordt aangeduid, dan is het de kerk van Mozes; of indien die met de naam van een mens wordt aangeduid, dan is het de kerk van een mens; maar indien die met mijn naam wordt aangeduid, dan is het mijn kerk, indien zij op mijn evangelie zijn gebouwd.'³

In gehoorzaamheid aan openbaring noemen wij ons De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en niet de mormoonse kerk. Anderen noemen de kerk weliswaar de mormoonse kerk of ons mormonen, maar laten wij dat zelf niet doen.

Het Eerste Presidium heeft verklaard:

'Het [is] in toenemende mate van belang dat wij bij de verkondiging van de naam van de Heiland in de hele wereld de geopenbaarde naam, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (zie LV 115:4), gebruiken. Daarom verzoeken wij u om de kerk zo mogelijk bij haar volledige naam te noemen. (...)

"Leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen" is de beste aanduiding om te verwijzen naar de kerkleden. Als verkorting heeft "heiligen der laatste dagen" de voorkeur.'⁴

'[Als heiligen der laatste dagen] spreken [wij] over Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren over Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen zullen weten op welke Bron zij mogen vertrouwen voor vergeving van hun

zonden.⁵

De wereld noemt ons zoals de wereld dat wil, maar laten wij altijd beklemtonen dat we behoren tot de Kerk van *Jezus Christus*.

Sommigen beweren dat we geen christenen zijn. Zij hebben dan geen of een verkeerd idee van wie wij zijn.

In de kerk vindt iedere verordening plaats met het gezag en in de naam van Jezus Christus.⁶ Wij hebben dezelfde organisatie als in de vroeg-christelijke kerk, met apostelen en profeten.⁷

De Heer riep en ordende destijds twaalf apostelen. Hij werd verraden en gekruisigd. Na zijn opstanding onderwees de Heiland zijn discipelen veertig dagen lang, waarna Hij ten hemel is opgevaren.⁸

Maar er ontbrak nog iets. Enkele dagen later waren de apostelen in een huis bijeen. 'En eensklaps kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en vulde het gehele huis, (...) en er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur (...) op ieder van hen; en zij werden

allen vervuld met de heilige Geest.'⁹ Zijn apostelen waren nu met macht begiftigd. Zij begrepen dat het gezag van de Heiland en de gave van de Heilige Geest essentieel waren voor de vestiging van zijn kerk. Zij kregen de opdracht om mensen te dopen en de gave van de Heilige Geest te verlenen.¹⁰

Na verloop van tijd waren de apostelen en het priesterschap dat ze droegen er niet meer. Het gezag en de macht voor de bediening moesten hersteld worden. Eeuwenlang heeft men uitgekeken naar de terugkeer van het gezag en de vestiging van de kerk van de Heer.

In 1829 werd het priesterschap aan Joseph Smith en Oliver Cowdery hersteld door Johannes de Doper en de apostelen Petrus, Jakobus en Johannes. Tegenwoordig worden broeders die waardig zijn tot het priesterschap geordend. Dat gezag en de bijbehorende gave van de Heilige Geest, die aan alle leden van de kerk na hun doop wordt verleend, onderscheiden ons van andere kerken.

Een vroege openbaring geeft aan dat 'ieder mens zou kunnen spreken in de naam van God, de Heer, ja, de Heiland der wereld.'¹¹ Het werk in de kerk wordt tegenwoordig door gewone mannen en vrouwen verricht. Zij zijn geroepen om te presideren, te onderwijzen en hulp te bieden. Zij die geroepen zijn, ontvangen door de macht van openbaring en de gave van de Heilige Geest leiding inzake de wil van de Heer. Anderen aanvaarden dingen als profetie, openbaring en de gave van de Heilige Geest wellicht niet. Maar willen zij ons begrijpen, dan moeten zij begrijpen dat wij die dingen wel aanvaarden.

De Heer heeft aan Joseph Smith een gezondheidswet geopenbaard, het woord van wijsheid, lang voordat de genoemde gevaren in de wereld bekend waren. Wij leren allemaal dat we thee, koffie, sterkedrank, tabak en, uiteraard, alle vormen van drugs en verslavende middelen dienen te vermijden, die onze jonge mensen voortdurend omringen. Wie zich aan deze openbaring houden, wordt beloofd dat zij 'gezondheid in hun navel ontvangen en merg voor hun beenderen;

'en wijsheid zullen vinden en grote schatten aan kennis, ja, verborgen schatten;

'en zullen snellen en niet moede worden, lopen en niet mat worden.'¹²

In een andere openbaring schrijft de zedelijke norm van de Heer voor dat het heilige voortplantingsvermogen beschermd en alleen gebruikt dient te worden tussen een man en een vrouw die met elkaar zijn gehuwd.¹³ Misbruik van dit vermogen volgt in ernst op het vergieten van onschuldig bloed en het verlooehen van de Heilige Geest.¹⁴ Als iemand de wet overtreedt, zet de leer van bekering uiteen hoe men voor die

overtreding vergeving kan verkrijgen.

Iedereen wordt beproefd. Iemand vindt het misschien oneerlijk om het doelwit van een bepaalde verleiding te zijn, maar dat is het doel van het aardse leven — om beproefd te worden. En het antwoord is voor iedereen gelijk: we moeten, en kunnen, weerstand bieden aan elke vorm van verleiding.

'Het grote plan van geluk'¹⁵ is op het gezinsleven gericht. De man is het hoofd en de vrouw het hart van het gezin. En het huwelijk is een gelijkwaardig partnerschap. Een heilige der laatste dagen draagt als man verantwoording voor zijn gezin en is getrouw in het evangelie. Hij is een liefdevolle, toegewijde echtgenoot en vader. Hij heeft respect voor de vrouw. De vrouw steunt haar man. Beide ouders zorgen voor de geestelijke groei van hun kinderen.

Heiligen der laatste dagen leren elkaar lief te hebben en fouten oprecht te vergeven.

Mijn leven is veranderd door een rechtschapen patriarch. Hij trouwde

met zijn geliefde. Ze waren stapelverliefd op elkaar, en al gauw verwachten ze hun eerste kind.

De avond waarop de baby werd geboren, traden er complicaties op. De enige dokter was ergens op het platteland met patiënten bezig. De bevalling duurde uren en de toestand van de aanstaande moeder verslechterde zienderogen. Uiteindelijk wist men de dokter op te sporen. In de noodsituatie handelde hij snel en de baby kwam spoedig ter wereld. De crisis leek bezworen. Maar enkele dagen later stierf de jonge moeder aan dezelfde infectie die de dokter die avond bij een ander gezin had behandeld.

De wereld van de jonge man stortte in. Bij het verstrijken van de weken werd zijn verdriet steeds groter. Hij moest er steeds aan denken en begon in zijn bitterheid bedreigingen te uiten. Tegenwoordig zou hij ongetwijfeld een zaak tegen de arts hebben aangespannen, alsof je met geld iets oplost.

Op een avond werd er op de deur

geklopt. Een klein meisje zei eenvoudigweg: 'Papa wil dat u komt. Hij wil met u praten.'

'Papa' was de ringpresident. De raad die hij van die wijze leider ontving, was simpel: 'John, laat het rusten. Wat je ook doet, je krijgt haar toch niet terug. Je maakt het alleen maar erger. John, laat het rusten.'

Dat was de beproeving van mijn vriend. Hoe kon hij het laten rusten? Er was een verschrikkelijke fout gemaakt. Hij worstelde enorm met zichzelf en besloot uiteindelijk dat hij de raad van die wijze ringpresident zou gehoorzamen en opvolgen. Hij zou het laten rusten.

Hij zei: 'Als oude man begreep ik het pas en kon ik eindelijk een arme plattelandsdokter voor me zien — overwerkt, onderbetaald, hollend van de ene patiënt naar de andere, met weinig medicijnen, zonder ziekenhuis, een paar instrumenten — uit alle macht proberen levens te redden, en daar grotendeels nog in te slagen ook. Hij was op een moment van crisis gekomen, toen twee levens op het spel stonden, en had zonder uitstel gehandeld. Eindelijk begreep ik het!' Hij zei: 'Ik zou mijn leven en het leven van anderen hebben verwoest.'

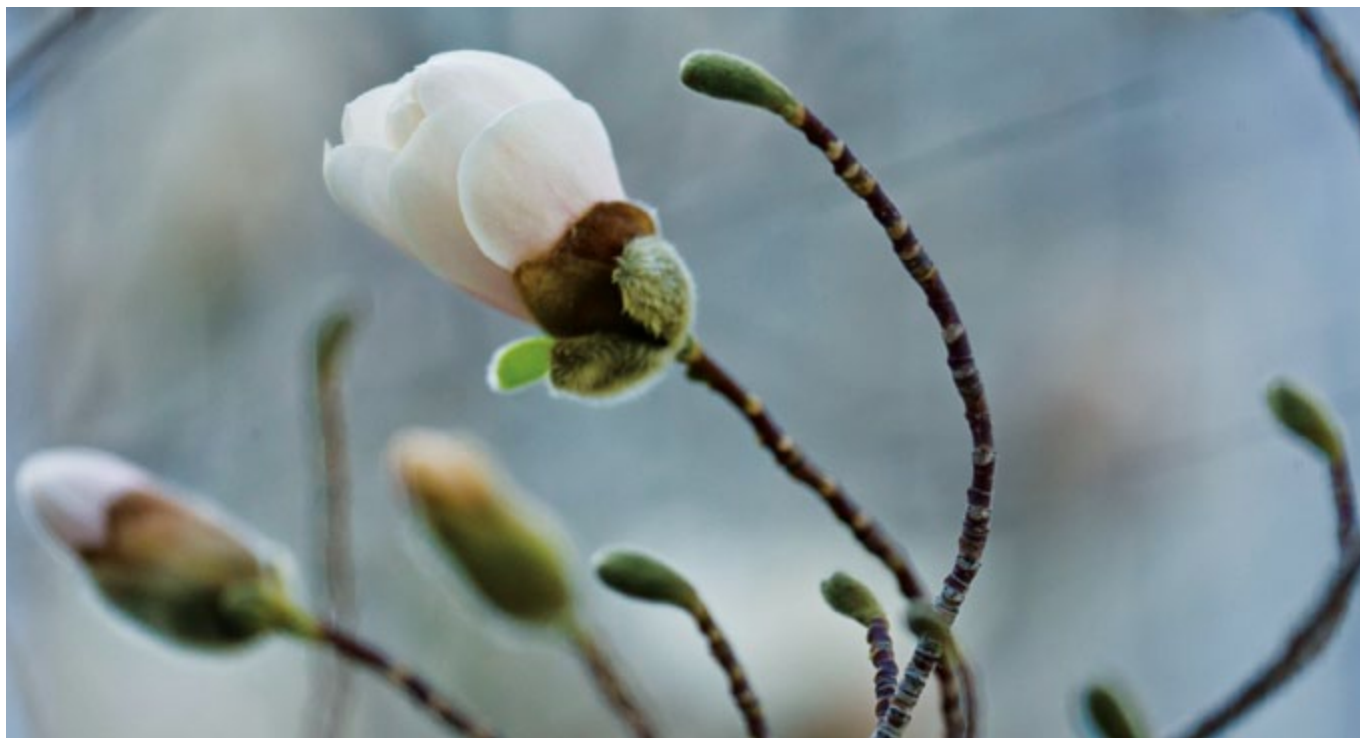
Hij had de Heer vele malen op zijn knieën bedankt voor een wijze priesterschapsleider die hem simpelweg aanraadde: 'John, laat het rusten.'

Om ons heen zien we leden van de kerk die gekrenkt zijn. Sommigen storten zich aan incidenten in de geschiedenis van de kerk of haar leiders en lijden er hun hele leven onder. Ze zijn niet in staat om voorbij te gaan aan de fouten van anderen. Ze laten het niet rusten. Ze worden inactief.

Die houding heeft iets weg van een man die met een stok wordt geslagen. Hij pakt verontwaardigd een stok op en slaat zich daar de rest van zijn

São Luís (Brazilië)

leven mee op zijn hoofd. Hoe dwaas toch! Hoe droevig! Dergelijke wraak doet ons geen goed. Als u gekrenkt bent, vergeef en vergeet het dan en laat het rusten.

In het Boek van Mormon staat de volgende waarschuwing: 'En nu, indien er fouten zijn, zijn het de vergissingen van mensen; daarom, veroordeel niet de dingen Gods, opdat gij vlekkeloos zult worden bevonden voor de rechterstoel van Christus.'¹⁶

Een heilige der laatste dagen is een gewoon mens. Wij zijn nu overal ter wereld te vinden, 14 miljoen leden. Dat is nog maar het begin. Wij leren dat wij wel in de wereld, maar niet van de wereld moeten zijn.¹⁷ Wij leiden dan ook een gewoon leven in een gewoon gezin te midden van allerlei andere mensen.

Wij leren dat we niet moeten liegen, stelen of bedriegen.¹⁸ Wij gebruiken geen grove taal. Wij zijn positief en gelukkig en niet bang voor het leven.

Wij zijn 'gewillig (...) te treuren met hen die treuren (...) en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen (...) als getuige van God op te treden.'¹⁹

Als iemand een kerk zoekt die niet veel eist, kan hij beter verder zoeken. Het is niet makkelijk om heilige der laatste dagen te zijn, maar uiteindelijk is het de enige ware weg.

Welke belemmeringen of 'oorlogen, geruchten van oorlogen en aardbevingen op verschillende plaatsen'²⁰ er ook zullen zijn, geen macht of invloed kan dit werk tegenhouden. Eenieder van ons kan worden geleid door de geest van openbaring en de gave van de Heilige Geest. 'De mens zou evengoed zijn nietige arm kunnen uitstrekken om de Missouri in haar beschikte loop te stuiten, of haar stroomopwaarts te keren, als om de Almachtige te verhinderen kennis uit te storten vanuit de hemel op het hoofd van de heiligen der laatste dagen.'²¹

Als u een last met u meedraagt, vergeet het dan en laat het rusten. Vergeef veel en bekeer u als dat moet, dan zult u bezocht worden door de Heilige Geest en zal uw getuigenis bevestigd worden, en wel in die mate waarvan u niet wist dat die bestond. Dan zult u beschermd en gezegend worden — u en de uwen. Dit is een uitnodiging om tot Hem te komen. Deze kerk — De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste

Dagen, naar Hij zelf zegt 'de enige ware en levende kerk op het gehele oppervlak der aarde',²² — is de kerk waar we 'het grote plan van geluk'²³ vinden. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. In: David Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament* (1989), p. VIII.
2. Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament*, p. IX.
3. 3 Nephi 27:2–5, 7–8.
4. Brief van het Eerste Presidium, 23 februari 2001.
5. 2 Nephi 25:26.
6. Zie Mozes 5:8; doop zie 2 Nephi 31:12; 3 Nephi 11:27; 18:16; zieken zalven: zie Leer en Verbonden 42:44; de Heilige Geest verlenen: zie Moroni 2:2; priesterschapsordening: zie Moroni 3:1–3; avondmaal: zie Moroni 4:1–3; wonderen: zie Leer en Verbonden 84:66–69.
7. Zie Geloofsartikelen 1:6.
8. Zie Handelingen 1:3–11.
9. Handelingen 2:2–4.
10. Zie Handelingen 2:38.
11. Leer en Verbonden 1:20.
12. Leer en Verbonden 89:18–20.
13. Zie 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*.
14. Zie Alma 39:4–6.
15. Alma 42:8.
16. Titelblad van het Boek van Mormon.
17. Zie Johannes 17:14–19.
18. Zie Exodus 20:15–16.
19. Mosiah 18:9.
20. Mormon 8:30.
21. Leer en Verbonden 121:33.
22. Leer en Verbonden 1:30.
23. Alma 42:8.

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Zie de toekomst met geloof tegemoet

Waarheid, verbonden en verordeningen stellen ons in staat om angst te overwinnen en de toekomst met geloof tegemoet te zien!

Geliefde broeders en zusters, dank u wel voor de blijvende steun, niet alleen vanwege uw opgestoken hand, maar ook vanwege uw verheffende dienstbaarheid thuis, in de kerk en in uw leefgemeenschap. Wij vinden het heerlijk om bij u te zijn en u met uw familie en vrienden te zien. Waar u ook woont, we zien uw inzet om een betere plek van deze wereld te maken. Wij steunen u! Wij houden van u! Net zoals u voor ons bidt, zo bidden wij ook voor u!

We stellen ons u voor bij de televisie of het internet met uw gezin om de uitzendingen van de algemene conferentie thuis te volgen. Een alerte moeder en vader hebben me een foto gestuurd die ze tijdens de conferentie hadden genomen. Ze observeerden de reacties van hun anderhalfjarige zoon die het gezicht en de stem van de spreker herkende. Het kindje wierp kusjes naar de tv. Hij wilde dichterbij komen, dus nam zijn behulpzame zusje hem op haar schouders naar het beeldscherm. Hier is de foto.

Het gezicht op de tv is inderdaad mijn gezicht en die kinderen zijn mijn kleinkinderen. Over enkele jaren is

deze jongen ouderling, in de tempel begiftigd en klaar om op zending te gaan. Daarna zal hij aan een eeuwige partner van zijn keus verzegeld worden. Kunt u hem zich voorstellen als echtgenoot en vader met zijn eigen kinderen? En op zekere dag zal hij afscheid nemen van zijn grootvaders met de zekerheid dat de dood deel uitmaakt van het leven.

Het is waar. We leven om te sterven, en we sterven om weer te leven. Vanuit een eeuwig perspectief is de enige echt voortijdige dood die van degene die niet voorbereid is om God te ontmoeten.

Als apostelen en profeten zijn we niet alleen bezorgd om onze kinderen en kleinkinderen, maar ook om die van u — en om alle kinderen van God. Alles wat de toekomst ieder heilig kind van God brengt, wordt door zijn of haar ouders, familie, vrienden en leerkrachten gevormd. Op die manier gaat ons *huidig* geloof *later* deel uitmaken van het geloof van ons nageslacht.

Iedere persoon bewandelt zijn pad in een voortdurend veranderende wereld — een wereld van

wedijverende ideologieën. De krachten van het kwade zullen altijd in strijd zijn met de krachten van het goede. Satan tracht ons continu over te halen om zijn weg te bewandelen en ons ellendig te maken zoals hij is.¹ En de gewone risico's van het leven zoals ziekte, verwonding en ongelukken zijn altijd aanwezig.

We leven in roerige tijden. Aardbevingen en tsunami's richten verwoesting aan, regeringen vallen, de economische stress is zwaar, het gezin wordt aangevallen en het percentage echtscheidingen gaat omhoog. We hebben grote reden tot zorg. Maar we laten onze angst niet de overhand nemen over ons geloof. We kunnen die angst bestrijden door ons geloof te versterken.

Begin met uw kinderen. U als ouders draagt de hoofdverantwoordelijkheid voor het versterken van hun geloof. Laat hun uw geloof voelen, zelfs als u zware beproevingen overkomen. Laat uw geloof gericht zijn op uw liefhebbende hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus. Onderwijs met diepe overtuiging in dat geloof. Leer iedere dierbare jongen of meisje dat hij of zij een kind van God is, geschapen naar zijn beeld, met een heilige bestemming en grote mogelijkheden. Ieder kind wordt geboren met de taak om moeilijkheden te overwinnen en geloof te ontwikkelen.²

Leer ze geloof in Gods heilsplan. Leer ze dat ons verblijf in de sterfelijkheid een proeftijd is, een tijd waarin we worden beproefd en getoetst om te zien of we alles doen wat de Heer ons gebiedt.³

Breng ze het geloof bij om *alle* geboden van God te onderhouden in de wetenschap dat ze zijn gegeven om zijn kinderen te zegenen en vreugde te brengen.⁴ Waarschuw hen

dat ze mensen zullen ontmoeten die de geboden die ze willen naleven, uitkiezen, en andere die ze willen overtreden, negeren. Dit noem ik de cafetariabenedicte van gehoorzaamheid. Deze manier van uitkiezen werkt niet. Ze leidt tot ellende. Om u voor te bereiden om God te ontmoeten, houd u zich aan *al* zijn geboden. Ze gehoorzamen vergt geloof, en ze onderhouden versterkt dat geloof.

Door gehoorzaamheid kunnen Gods zegeningen ons onbeperkt toevloeien. Hij zegenet zijn gehoorzame kinderen met vrijheid van slavernij en ellende. En Hij zegenet hen met meer licht. Zo houdt men zich aan het woord van wijsheid in de wetenschap dat gehoorzaamheid niet alleen vrijheid van verslaving met zich meebrengt, maar ook zegeningen van wijsheid en schatten aan kennis.⁵

Leer hun het geloof waardoor ze weten dat gehoorzaamheid aan de geboden van God lichamelijke en geestelijke bescherming biedt. En

onthoudt dat Gods heilige engelen altijd dienst doen om ons te helpen. De Heer heeft verklaard: 'Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen.'⁶ Wat een belofte! Als we getrouw zijn, zullen Hij en zijn engelen ons helpen.

Onverflauwd geloof wordt door gebed versterkt. De smeekbeden vanuit uw hart zijn belangrijk voor Hem. Denk aan de intense, hartstochtelijke gebeden van de profeet Joseph Smith tijdens zijn vreselijke dagen van gevangenschap in de gevangenis te Liberty. De Heer reageerde met het veranderen van het perspectief van de profeet. Hij zei: 'Weet dan, mijn zoon, dat al deze dingen u ondervinding zullen geven en voor uw bestwil zullen zijn.'⁷

Als we vanuit een eeuwig perspectief bidden, hoeven we ons niet af te vragen of onze verdrietige en hartstochtelijke smeekbeden worden

gehoord. De volgende belofte van de Heer staat in Leer en Verbonden 98:

'Uw gebeden zijn de oren van de Here (...) binnengedrongen, en zijn met dit zegel en deze verklaring opgetekend — de Heer heeft gezworen en besloten dat zij verhoord zullen worden.

'Daarom geeft Hij u deze belofte met een onveranderlijk verbond dat zij vervuld zullen worden; en alle dingen waarmee u bent bezocht zullen samenwerken voor uw welzijn, en voor de heerlijkheid van mijn naam, zegt de Heer.'⁸

De Heer heeft zijn krachtigste termen gekozen om ons gerust te stellen! *Zegel! Verklaring! Gezworen! Besloten! Onveranderlijk verbond!* Broeders en zusters, geloof Hem! God zal uw oprechte, hartstochtelijke gebeden verhoren en uw geloof zal versterkt worden.

Duurzaam geloof vereist een duurzame verbintenis om een volledige tiende te betalen. Aanvankelijk vergt het geloof om tiende te betalen. Dan ontwikkelt de tiendebetaler meer geloof totdat de tiende een edel voorrecht wordt. Tiende is een oude wet van God.⁹ Hij heeft zijn kinderen een belofte gedaan dat Hij '(...) de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed (...) [zal] uitgieten'.¹⁰ Niet alleen dat, door tiende blijft uw naam vermeld onder het volk van God en zij beschermt u '(...) op de dag van wraak en verbranding (...)'.¹¹

Waarom hebben wij zulk veelkrachtig geloof nodig? Omdat ons moeilijke tijden wachten. Het zal in de toekomst zelden gemakkelijk of populair zijn om een getrouwe heilige der laatste dagen te zijn. We zullen allemaal getest worden. De apostel Paulus waarschuwde dat zij die de Heer ijverig volgen in de laatste dagen vervolgd zullen worden.¹² Die

vervolgning kan u in uw stille zwakheid verpletteren of u motiveren om in uw dagelijks leven nog voorbeeldiger en moediger te zijn.

Hoe u met de beproevingen van het leven omgaat, hangt deels af van de ontwikkeling van uw geloof. U krijgt kracht als u bedenkt dat u een goddelijke aard hebt, een erfgoed van oneindige waarde. De Heer heeft u, uw kinderen en uw kleinkinderen eraan herinnerd dat u wettige erfgenamen bent, dat u in de hemel bent bewaard om op een specifieke tijd en plek geboren te worden, te groeien en zijn vaandel dragers en verbondsvolk te worden. Als u op het pad van rechtschapenheid van de Heer loopt, zult u door zijn zegen in zijn goedheid voortgaan en een licht en Heiland voor zijn volk zijn.¹³

Voor ieder van u, broeders en zusters, zijn de zegeningen beschikbaar die door de macht van het heilig Melchizedeks priesterschap verkregen worden. Die zegeningen kunnen uw levensomstandigheden inzake gezondheid, het gezelschap van de Heilige Geest, persoonlijke relaties en toekomstmogelijkheden veranderen. De macht en bevoegdheid van het priesterschap bevatten de sleutels tot alle geestelijke zegeningen in de

kerk.¹⁴ Sterker nog, de Heer heeft verklaard dat Hij die zegeningen naar zijn wil zal bevestigen.¹⁵

De grootste zegeningen van het priesterschap worden in tempels van de Heer verleend. Door getrouwheid aan de daar gesloten verbonden komen u en uw gezin in aanmerking voor de zegeningen van het eeuwige leven.¹⁶

Uw beloning komt niet alleen in het hiernamaals. Vele zegeningen zullen u in dit leven ten deel vallen te midden van uw kinderen en kleinkinderen. U als getrouwe heiligen hoeft de veldslagen des levens niet alleen te leveren. Denk daaraan! De Heer heeft verklaard: 'Ik zelf zal strijden tegen uw bestrijders en Ik zelf zal uw zonen redden.'¹⁷ Later kwam deze belofte tot zijn getrouwe volk: 'Ik, de Heer, voerde hun strijd, en de strijd van hun kinderen en hun kindskinderen (...) tot in het derde en het vierde geslacht.'¹⁸

Onze geliefde president Thomas S. Monson heeft ons zijn profetisch getuigenis gegeven. Hij zei: 'Ik getuig tot u dat de beloofde zegeningen onmetelijk zijn. Hoewel de onweerswolken samenvakken en de regen op ons neerklettert, zullen onze kennis van het evangelie en onze liefde

voor onze hemelse Vader en onze Heiland ons troost en steun geven en vreugde brengen in ons hart, als wij oprecht wandelen en de geboden onderhouden.'

President Monson vervolgde: 'Geliefde broeders en zusters, wees niet bang. Houd goede moed. De toekomst is net zo stralend als uw geloof.'¹⁹

Aan die krachtige uitspraak van president Monson voeg ik die van mijzelf toe. Ik getuig dat God onze Vader is. Jezus is de Christus. Zijn kerk is op de aarde hersteld. Zijn waarheid, zijn verbonden en verordeningen stellen ons in staat om angst te overwinnen en de toekomst met geloof tegemoet te zien! Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie 2 Nephi 2:27.
2. Petrus onderwees in dit idee toen hij de hoop uitte dat 'gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur, en ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst' (2 Petrus 1:4).
3. Zie Abraham 3:25.
4. Zie 2 Nephi 2:25.
5. Zie Leer en Verbonden 89:19; zie ook Jesaja 45:3.
6. Leer en Verbonden 84:88.
7. Leer en Verbonden 122:7. Nog een voorbeeld van verandering van perspectief staat in Psalmen: 'Behoed mijn ziel (...) mijn God, verlos uw knecht die op U vertrouwt. Wees mij genadig, o Here, want tot U roep ik de ganse dag (...) Ik zal U loven, Here, mijn God, met mijn ganse hart, en uw naam eren voor altoos' (Psalmen 86:2-3, 12).
8. Leer en Verbonden 98:2-3.
9. Tiende wordt in acht boeken van het Oude Testament genoemd: Genesis, Leviticus, Numeri, Deuteronomium, 2 Kronieken, Nehemia, Amos en Maleachi.
10. Maleachi 3:10.
11. Leer en Verbonden 85:3.
12. 2 Timoteüs 3:12.
13. Zie Leer en Verbonden 86:8-11.
14. Zie Leer en Verbonden 107:18.
15. Zie Leer en Verbonden 132:47, 59.
16. Zie Abraham 2:11.
17. Jesaja 49:25; zie ook Leer en Verbonden 105:14.
18. Leer en Verbonden 98:37.
19. Thomas S. Monson, 'Houd goede moed', *Liahona*, Mei 2009, p. 92.

Ouderling Richard J. Maynes
van de Zeventig

*Leid mij, help mij, blijf dicht bij mij,
vraag ik hun steeds weer,
leer mij al wat ik moet doen
dat ik tot hem wederkeer.²*

Een gezin waarin Christus centraal staat

Wij begrijpen en geloven in de eeuwige aard van het gezin. Door die kennis en overtuiging worden we geïnspireerd om al het mogelijke te doen om Christus thuis centraal te stellen.

Toen ik als jongeman in Uruguay and Paraguay op zending was, besepte ik dat veel mensen interesse in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen hadden vanwege onze leer aangaande het gezin. Sinds de herstelling van het evangelie van Jezus Christus worden onderzoekers aangetrokken door de leer dat het gezin eeuwig samen kan zijn.

Het beginsel van het eeuwige gezin is een essentieel onderdeel van het grote plan dat onze hemelse Vader voor zijn kinderen heeft. Het fundament van dat plan is het begrip dat we een *hemels* gezin en een *aards* gezin hebben. De apostel Paulus leert ons dat onze hemelse Vader de vader van onze geest is:

‘Opdat zij God zouden zoeken (...) [en Hem] vinden (...)’

‘Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij. (...) Want wij zijn ook van zijn geslacht.’¹

Dat wij van een liefdevolle hemelse Vader afstammen, is zo’n fundamenteel beginsel van het evangelie van Jezus Christus dat zelfs onze kinderen deze waarheid verkondigen als zij

het jeugdwerklid ‘Ik ben een kind van God’ zingen. Herinnert u zich de woorden?

*Ik ben een kind van God,
door Hem op aard’ gebracht.
Hij heeft mij met een veilig thuis
en ouders lief bedacht.*

Als we beseffen dat we een *hemels* gezin hebben, kunnen we beter het *eeuwige* karakter van ons aardse gezin begrijpen. In de Leer en Verbonden staat dat het gezin essentieel is voor de hemelse orde: ‘En dezelfde betrekkingen die hier onder ons bestaan, zullen ook daar onder ons bestaan, maar zullen dan gepaard gaan met eeuwige heerlijkheid.’³

Kennis van het eeuwige karakter van het gezin is essentieel om het plan van onze hemelse Vader voor zijn kinderen te begrijpen. Daarentegen wil de duivel al het mogelijke doen om het plan van onze hemelse Vader te vernietigen. In zijn pogingen om het plan van God te dwarsbomen, valt hij het gezin op ongehoorde wijze aan. Enkele krachtige wapens die hij gebruikt, zijn zelfzucht,

hebzucht en pornografie.

Ons eeuwig welzijn maakt *geen* deel uit van Satans doelen. Hij weet dat als hij de mensen net zo ellendig wil maken als hij zelf is, hij ze moet beroven van de gezinsbanden die *eeuwig* potentieel hebben. Omdat Satan begrijpt dat waar geluk in dit leven en in de eeuwigheid in het gezinsleven wordt gevonden, doet hij zijn uiterste best om het gezin te vernietigen.

De profeet Alma noemt Gods plan voor zijn kinderen 'het grote plan van geluk'.⁴ De leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen, die we steun verlenen als profeten, zieners en openbaarders, hebben ons deze geïnspireerde raad met betrekking tot geluk en het gezin gegeven: 'Het gezin is door God ingesteld. Het huwelijk van man en vrouw is van essentieel belang in zijn eeuwige plan. Kinderen hebben er recht op om binnen het huwelijk geboren te worden, en te worden opgevoed door een vader en een moeder die de huwelijksgelofte met volledige trouw eren. De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen.'⁵

Dit geluk dat Alma en onlangs het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben genoemd, is zeker in het gezin te vinden. Het wordt in overvloed gevonden als wij ons uiterste best doen om Christus thuis centraal te stellen.

Mijn vrouw en ik leerden enkele belangrijke beginselen toen we in de beginjaren van ons huwelijk Christus thuis centraal probeerden te stellen. We begonnen met de raad van onze kerkleiders op te volgen. We kwamen als gezin wekelijks bij elkaar om gezinsavond te houden en dagelijks om te bidden en de Schriften te

bestuderen. Het was niet altijd gemakkelijk, het kwam niet altijd gelegen en we hadden niet altijd succes. Maar in de loop der tijd werden het waardevolle gezins tradities.

We kwamen erachter dat onze kinderen niet altijd alles onthielden wat we tijdens de gezinsavond bespraken, maar dat ze wel onthielden dat we altijd gezinsavond *hielden*. We kwamen erachter dat ze later op de dag op school niet meer precies wisten wat er tijdens de schriftstudie of het gebed gezegd was, maar ze wisten wel dat we in de Schriften *hadden gelezen* en *hadden gebeden*. Broeders en zusters, wij en onze jongeren kunnen kracht ontvangen en beschermd worden als we thuis met celestiale tradities beginnen.

Als we thuis de beginselen van het evangelie van Jezus Christus leren,

bespreken en in praktijk brengen, creëren we een omgeving waar de Geest kan vertoeven. Als we thuis met deze celestiale tradities beginnen, kunnen we de valse tradities van de wereld overwinnen en leren de behoeften en zorgen van anderen op de eerste plaats te zetten.

Zowel de ouders als de kinderen zijn verantwoordelijk om Christus thuis centraal te stellen. Ouders hebben de verantwoordelijkheid om hun kinderen liefde en rechtschapenheid bij te brengen. De Heer zal ouders verantwoordelijk houden voor de manier waarop ze deze heilige taken vervullen. Ouders onderwijzen hun kinderen *met* woorden en *door* hun voorbeeld. Uit dit gedicht van C. C. Miller 'The Echo', blijkt het belang en de impact van ouders die hun kinderen beïnvloeden:

*'t Was een schaap, geen lam
dat was afgedwaald in de gelijkenis
van Jezus.
Een volwassen schaap dat was
afgedwaald
van de negenenegentig in de kudde.
En waarom moeten wij naar het
schaap zoeken,
en oprecht hopen en bidden?
Want er dreigt gevaar als het schaap is
afgedwaald;
ook de lammeren kunnen het voor-
beeld volgen.
Lammeren volgen de schapen, weet u,
waar het schaap ook heen gaat.
Als het schaap er vandoor gaat,
duurt het niet lang tot de lammeren er
ook vandoor gaan.
En daarom smeken wij de schapen
in het belang van de lammeren.
Want als de schapen afdwalen,
moet de enorme prijs
door de lammeren worden betaald.⁶*

De Heer heeft in de Leer en Verbonden duidelijk aangegeven wat de gevolgen zijn voor ouders die hun kinderen op een dwaalspoor brengen: 'En voorts, voor zoverre ouders kinderen hebben in Zion, (...) en hun *niet* de leer van bekering en geloof in Christus, de Zoon van de levende God, leren begrijpen, en van de doop en de gave van de Heilige Geest door handoplegging (...) zal de zonde op het hoofd van de ouders rusten.'⁷

We kunnen niet overdrijven hoe belangrijk het is dat ouders door woord en voorbeeld hun kinderen celestiale tradities bijbrengen. Kinderen spelen ook een belangrijke rol om Christus thuis centraal te stellen. Om dit beginsel te verduidelijken wil ik graag een korte toespraak voorlezen van Will, mijn kleinzoon van acht:

'Ik vind het leuk om met mijn vader paard te rijden en dieren met een

lasso te vangen. Een touw bestaat uit verschillende draden die zijn samengebonden om het sterk te maken. Als een touw slechts een enkele draad had, zouden we er niet veel mee kunnen doen. Maar omdat meerdere draden samengebonden zijn, is het sterk en kunnen we het op verschillende manieren gebruiken.

'Het gezin kan met een touw vergeleken worden. Als slechts een persoon hard werkt en het goede doet, is het gezin niet zo sterk als dat iedereen zijn best doet om elkaar te helpen.

'Ik weet dat als ik het goede doe, ik ook ons gezin help. Als ik lief en aardig voor mijn zus Isabelle ben, hebben we allebei plezier en zijn onze ouders ook blij. Als mijn moeder iets moet doen, kan ik haar helpen door met mijn broertje Joey te spelen. Ik kan thuis ook helpen door met een goede instelling mijn kamer schoon

Dortmund (Duitsland)

te houden en te helpen waar hulp nodig is. Omdat ik het oudste kind ben, weet ik dat ik een goed voorbeeld moet zijn. Ik kan goed mijn best doen om goede beslissingen te nemen en de geboden te onderhouden.

'Ik weet dat kinderen in het gezin kunnen helpen om het zo sterk als een touw te maken. Als iedereen zijn best doet en samenwerkt, kan het gezin gelukkig en sterk zijn.'

Als ouders liefdevol en rechtschapen het gezin leiden en hun kinderen *met* woorden en *door* hun voorbeeld in het evangelie van Jezus Christus onderwijzen, en als kinderen hun ouders liefhebben en ondersteunen door de beginselen toe te passen die ze van hun ouders leren, zal Christus thuis centraal komen te staan.

Broeders en zusters, als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geloven wij in het eeuwige karakter van het gezin. Door die kennis en overtuiging worden we geïnspireerd om al het mogelijke te doen om Christus thuis centraal te stellen. Ik geef u mijn getuigenis dat als we ons best doen om dat tot stand te brengen, we beter in staat zullen zijn om de liefde en het dienstbetoon in praktijk te brengen waarvan onze Heiland, Jezus Christus, door zijn leven en verzoening een voorbeeld was. Dan zal ons gezin waarlijk een hemel op aarde worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Handelingen 17:27–28.
2. 'Ik ben een kind van God', lofzang 195.
3. Leer en Verbonden 130:2; zie ook Robert D. Hales, 'The Eternal Family', *Ensign*, november 1996, p. 64.
4. Alma 42:8.
5. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, p. 129.
6. C. C. Miller, 'The Echo'. In: *Best-Loved Poems of the LDS People*, Jack M. Lyon and others (red., 1996), pp. 312–313.
7. Leer en Verbonden 68:25; cursivering toegevoegd.

Ouderling Cecil O. Samuelson jr.
van de Zeventig

Getuigenis

De beginselen om een getuigenis van Jezus Christus te ontvangen en te behouden zijn simpel, duidelijk en binnen ieders bereik.

Een van de grote zegeningen die ik in de loop der jaren heb ontvangen, is de kans die ik heb gehad om met de jongeren van de kerk te werken. Die samenwerking en vriendschappen maken deel uit van de beste en waardevolste ervaringen in mijn leven. Ze zijn voor een groot deel ook de basis voor het optimisme dat ik voor de toekomst van de kerk, de samenleving en de wereld heb.

Ik heb ook de kans gehad om te praten met sommige jongeren die twijfelen aan of moeite hebben met hun getuigenis. Hoewel de kenmerken verschillend en soms uniek zijn, zijn veel vragen over en oorzaken van de verwarring vrij eensluidend. Ook zijn de problemen niet beperkt tot een bepaalde demografie of leeftijds-categorie. Ze kunnen een zorg zijn voor tweede- of derdegeneratieleden van de kerk, relatief nieuwe leden en voor mensen die pas in aanraking zijn gekomen met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hun vragen komen meestal voort uit eerlijk onderzoek of nieuwsgierigheid. Omdat de gevolgen zo belangrijk en ernstig voor ons allen zijn, is het gepast om even bij ons getuigenis stil te staan. In de context

van de heiligen der laatste dagen beschouwen we ons getuigenis als een bewijs van de waarheid van het evangelie van Jezus Christus, dat de Heilige Geest ons door openbaring kan geven.

Hoewel een getuigenis eenvoudig en duidelijk gedefinieerd kan worden, kunnen er ook bepaalde vragen uit voortkomen, zoals: Wie heeft recht op een getuigenis? Hoe kunnen we de nodige openbaring ontvangen? Wat voor stappen moet ik nemen om een getuigenis te ontvangen? Is het verkrijgen van een getuigenis een eenmalige gebeurtenis of een voortdurend proces? Al deze en andere vragen kunnen in groepen onderverdeeld worden, maar de beginselen om een getuigenis van Jezus Christus te ontvangen en te behouden zijn simpel, duidelijk en binnen ieders bereik.

Ik wil graag in het kort op deze mogelijke onzekerheden ingaan en bespreken wat ik onlangs heb gehoord van enkele jongvolwassen kennissen die een getuigenis hebben ontvangen. Ze zijn ook in de gelegenheid geweest om anderen te helpen die problemen of moeilijkheden met enkele aspecten van hun geloof hadden.

Ten eerste: wie heeft recht op een

getuigenis? Iedereen die bereid is de prijs te betalen — de geboden te onderhouden — kan een getuigenis ontvangen. Welnu, de stem des Heren is gericht tot de einden der aarde, opdat allen die willen horen, mogen horen' (LV 1:11). Een fundamentele reden voor de herstelling van het evangelie is dat 'ieder mens zou kunnen spreken in de naam van God, de Heer, ja, de Heiland der wereld; opdat ook geloof kon toenemen op aarde' (LV 1:20–21).

Ten tweede: hoe ontvangt men de noodzakelijke openbaring en wat zijn de fundamentele stappen om die te ontvangen? Het patroon is in de loop der eeuwen duidelijk en consequent geweest. De belofte om een getuigenis van het Boek van Mormon te ontvangen geldt ook in het algemeen:

'En wanneer gij deze dingen ontvangt' — wat inhoudt dat u hebt geluisterd, gelezen, bestudeerd en over uw vraag nagedacht —, 'spoor ik u aan God, de eeuwige Vader, in de naam van Christus te vragen, of deze dingen niet waar zijn' — wat inhoudt dat u bedachtzaam, specifiek en eerbiedig bidt, met een duidelijke toezegging om gehoor te geven aan het antwoord op uw gebed —; 'en indien gij vraagt met een oprecht hart, met een eerlijke bedoeling en met geloof in Christus, zal Hij de waarheid ervan aan u openbaren door de macht van de Heilige Geest.

'En door de macht van de Heilige Geest kunt gij de waarheid van alle dingen kennen' (Moroni 10:45).

Ten derde: is het verkrijgen van een getuigenis een eenmalige gebeurtenis of een voortdurend proces? Een getuigenis is te vergelijken met een levend organisme dat groeit en ontwikkelt als het goed wordt verzorgd. Het heeft voortdurende voeding, zorg en bescherming nodig om te kunnen

bloeien en gedijen. En verwaarlozing of afwijking van het levenspatroon dat een getuigenis duidelijk maakt, kan tot verlies of afname leiden. De Schriften waarschuwen ons dat overtreding van de geboden van God tot verlies van de Geest kan leiden en dat iemand zijn of haar getuigenis zelfs kan verloochenen (zie LV 42:23).

Nu wil ik graag tien punten noemen die mijn gewaardeerde en trouwe jonge vrienden me hebben gegeven. Hun ideeën bevatten wat inhoud en achterliggende ervaringen betreft, veel gemeenschappelijke kenmerken. Daarom zullen ze ons waarschijnlijk niet verbazen. Helaas en vooral als we zelf moeilijkheden of problemen hebben, kunnen we de toepassing ervan tijdelijk vergeten of onderwaarden.

Ten eerste: iedereen is waardevol omdat we allemaal kinderen van God zijn. Hij kent ons, Hij heeft ons lief en Hij wil dat wij succes hebben en bij Hem terugkeren. We moeten op zijn liefde en timing leren vertrouwen, en niet op onze eigen ongeduldige en gebrekkige verlangens.

Ten tweede: hoewel we volledig geloven in de grote 'verandering van hart' die in de Schriften staat beschreven (zie Mosiah 5:2 en Alma 5:12-14, 26), moeten we begrijpen dat verandering vaak geleidelijk plaatsvindt en niet onmiddellijk of algeheel, en in antwoord op specifieke vragen, ervaringen en zorgen, en door onze studie en gebeden.

Ten derde: we mogen niet vergeten dat onze beproevingen een essentieel onderdeel van het doel van dit leven zijn. Daarom moeten we iets van onze problemen leren en dankbaar zijn dat we iets hebben geleerd dat we niet op eenvoudiger wijze hadden kunnen leren.

Ten vierde: we moeten vertrouwen op de dingen waarin we geloven

Khayelitsha (Zuid-Afrika)

of waarvan we weten dat we er iets aan hebben in onzekere of moeilijke tijden.

Ten vijfde: Alma heeft gezegd dat het verkrijgen van een getuigenis meestal een ononderbroken proces is van hoop, geloof en uiteindelijke kennis van de waarheid van specifieke beginselen, leerstellingen of het evangelie zelf (zie Alma 32).

Ten zesde: als we iemand anders bijbrengen wat wij weten, wordt ons getuigenis versterkt terwijl we dat van een ander grondvesten. Als u iemand geld of voedsel geeft, houdt u zelf minder over. Maar als u uw getuigenis geeft, wordt zowel het getuigenis van de gever als dat van de ontvanger groter en sterker.

Ten zevende: we moeten dagelijks en geregeld de kleine, noodzakelijke dingen doen. Door bidden, schriftstudie en evangeliestudie, naar de kerk gaan, naar de tempel gaan, ons huisbezoek en huisonderwijs doen, andere taken vervullen, versterken we ons geloof en nodigen we de Geest uit. Als we enige van die voorrechten

negeren, brengen we ons getuigenis in gevaar.

Ten achtste: we mogen geen hogere normen voor anderen hebben dan voor onszelf. Te vaak laten we de fouten of vergissingen van anderen, vooral leiders of leden van de kerk, onze gevoelens ten opzichte van onszelf of ons getuigenis beïnvloeden. De problemen van anderen zijn geen excuus voor onze eigen zwakheden.

Ten negende: we moeten bedenken dat als we te streng voor onszelf zijn wanneer we een vergissing begaan, dat net zo erg kan zijn als te achteloos zijn wanneer we ons moeten bekeren.

En ten tiende: we moeten er altijd voor zorgen dat de verzoening van Christus volledig en voortdurend actief is in ons leven. Dan valt alles op zijn plaats, ook als we nog moeite hebben met bepaalde details, gewoonten of ogenschijnlijk ontbrekende onderdelen in de mozaïek van ons geloof.

Ik ben dankbaar voor de inzichten, de kracht en het getuigenis van zoveel voorbeeldige jonge vrienden

en kennissen. Als ik bij ze ben, word ik gesterkt, en als ik weet dat ze bij anderen zijn, word ik bemoedigd doordat ik weet dat ze het goede doen en dat ze hulp verlenen uit naam van de Meester, die zij aanbidden en proberen te gehoorzamen.

Mensen doen goede en belangrijke dingen omdat ze een getuigenis hebben. Dat is waar, maar we krijgen ook een getuigenis door wat we doen. Jezus heeft gezegd:

‘Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft;

‘indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek’ (Johannes 7:16–17).

‘Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren’ (Johannes 14:15).

Net als Nephi en Mormon ‘ken ik niet de betekenis van alle dingen’ (1 Nephi 11:17; zie ook Woorden van Mormon 1:7), maar ik zal u vertellen wat ik wél weet.

Ik weet dat God, onze hemelse Vader, leeft en dat Hij ons liefheeft. Ik weet dat zijn bijzondere Zoon, Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser is, en dat Hij aan het hoofd staat van de kerk die zijn naam draagt. Ik weet dat Joseph Smith alles heeft meegemaakt wat hij over de herstelling van het evangelie in onze tijd heeft gezegd. Ik weet dat wij door apostelen en profeten geleid worden, en dat president Thomas S. Monson alle sleutels van het priesterschap bezit die nodig zijn om ons te zegenen en het werk van de Heer te bevorderen. Ik weet dat we allemaal recht op die kennis hebben, en als u daar moeite mee hebt, kunt u vertrouwen op de waarheid van de getuigenissen die u tijdens deze conferentie hoort. Dat weet ik en daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling Dallin H. Oaks

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Verlangen

Als we onze eeuwige bestemming willen bereiken, moeten we verlangen naar en werken aan de eigenschappen die nodig zijn om een eeuwig wezen te worden.

Ik wil vandaag spreken over de grote betekenis van *verlangen*. Ik hoop dat we allemaal in ons eigen hart nagaan wat onze werkelijke en voornaamste verlangens zijn.

Verlangens sturen onze prioriteiten, prioriteiten beïnvloeden onze keuzes, en keuzes bepalen onze daden. De verlangens waarnaar we handelen, bepalen hoe we veranderen, wat we bereiken en wie we worden.

Ik spreek eerst over enkele algemene verlangens. Als sterveling hebben we een aantal lichamelijke basisbehoeften. Het verlangen om die basisbehoeften te bevredigen is bepalend voor de keuzes die we maken en dingen die we doen. Drie voorbeelden laten zien dat we deze verlangens soms laten varen voor andere, in onze ogen, belangrijker verlangens.

Ten eerste: voedsel. Voedsel is een basisbehoefte, maar we kunnen dat verlangen tijdelijk opzijzetten voor een sterker verlangen om te vasten.

Ten tweede: onderdak. Als twaalfjarige jongen ruilde ik mijn verlangen naar onderdak in voor een groter verlangen om het scoutdoel te behalen om één nacht in het bos door te brengen. Een paar jongens en ik verruilden het gerief van een tent voor een primitieve, zelfgemaakte hut en

een bed, gemaakt van de natuurlijke materialen in de directe omgeving.

Ten derde: slaap. Zelfs deze basisbehoefte kunnen we tijdelijk opzijzetten voor een zwaarwegender verlangen. Als jonge soldaat in de Utah National Guard hoorde ik daarvan een voorbeeld van een officier met oorlogservaring.

In de eerste maanden van de Koreaanse Oorlog werd een artillerie-eenheid van de Utah National Guard uit Richfield (Utah, VS) opgeroepen voor actieve deelname aan de strijd. Die militaire eenheid, onder het bevel van kapitein Ray Cox, bestond uit een veertigtal mormoonse mannen. Na aanvullende training en versterking door andere reservisten, werden ze in Korea ingezet, waar ze soms hevig slag leverden. Bij een bepaalde strijd moesten ze een directe aanval door honderden infanteristen van de vijand afslaan, waarbij andere artillerie-eenheden al eerder onder de voet waren gelopen en uitgeschakeld.

Wat heeft dit met de overwinning op het verlangen naar slaap te maken? Tijdens een cruciale nacht, toen de infanterietroepen van de vijand door de frontlinies waren gebroken en optrokken naar het terrein dat de artillerie bezet hield, had de kapitein

verbindinglijnen naar de veldtelefoons in zijn tent laten aanbrengen en de vele uitkijkposten opgedragen hem persoonlijk elk uur van de nacht te bellen. Zo bleven de wachten wakker, maar ook kapitein Cox werd op die manier talloze keren uit zijn slaap gewekt. 'Hoe kwam u daartoe?' vroeg ik hem. Zijn antwoord geeft blijk van de kracht van een sterk verlangen.

'Ik wist dat als we ooit eenmaal weer thuis zouden zijn ik de ouders van die jongens op straat in ons dorp zou tegenkomen. Ik wilde niemand van hen onder ogen komen als hun zoon het niet zou hebben gehaald door mijn nalatigheid als hun bevelhebber.'¹

Wat een voorbeeld van wat een overheersend verlangen voor onze prioriteiten en daden betekent! Wat een geweldig voorbeeld voor ons allen die verantwoordelijk zijn voor het welzijn van anderen — ouders, leidinggevers en leerkrachten in de kerk!

Het verhaal liep als volgt af: vroeg in de ochtend na zijn nagenoeg slapeloze nacht, voerde kapitein Cox zijn mannen aan in een tegenaanval op de infanterie van de vijand. Zij maakten ruim achthonderd krijsgeslagen en slechts twee van hun eigen mensen liepen verwondingen op. Cox werd onderscheiden voor zijn moed, en zijn eenheid ontving een presidentiële onderscheiding voor zijn uitzonderlijke heldendaden. En net als Helamans jonge krijgers (zie Alma 57:25–26) zijn ze allemaal naar huis teruggekeerd.²

Het Boek van Mormon bevat vele leringen over de grote betekenis van verlagen.

Nadat Enos de Heer vele uren had aangeroepen, kreeg hij te horen dat zijn zonden hem waren vergeven. Daarna kwam er 'een verlangen bij [hem] op' naar het welzijn van zijn

broeders (Enos 1:9). Hij schreef: 'En het geschiedde, nadat ik met alle ijver had gebeden en gezwoegd, dat de Heer tot mij zeide: Ik zal u geven naar uw verlangens wegens uw geloof' (vers 12). Let op de drie essentiële elementen die aan de beloofde zegen voorafgingen: verlangen, inspanning en geloof.

In zijn toespraak over geloof leert Alma dat geloof kan beginnen met 'niet meer (...) dan [een] verlangen [om] te geloven' als we 'dat verlangen dan in [ons laten] werken' (Alma 32:27).

Nog een geweldige uiteenzetting over verlagen, vooral over wat ons ultieme verlangen moet zijn, is de ervaring van de Lamanitische koning die door de zendeling Aäron wordt onderwezen. Toen hij door Aärons onderricht werd geraakt, vroeg de koning: 'Wat moet ik doen om uit God te worden geboren' en 'dat eeuwige leven (...) te verkrijgen?' (Alma 22:15). 'Indien dat uw verlangen is, (...) indien gij u bekeert van al uw zonden, en u neerbuigt voor God en zijn naam in geloof aanroept, gelovende dat gij zult ontvangen, dan zult

gij de hoop ontvangen waarnaar gij verlangt' (vers 16).

Dat deed de koning en hij riep in machtig gebed uit: 'Ik zal al mijn zonden afleggen om U te kennen (...) en ten laatsten dage gered' te worden (vers 18). Met die overgave en die uiting van zijn diepste verlangen werd zijn gebed op wonderbaarlijke wijze beantwoord.

De profeet Alma had een groot verlangen om alle mensen tot bekering te roepen, maar hij zag in dat hij niet moest verlangen naar de grote macht die daarbij hoorde, want hij wist dat 'een rechtvaardig God (...) de mensen geeft naar hun verlangen, hetzij ten dode of ten leven' (Alma 29:4). Zo zegt de Heer ook in een hedendaagse openbaring dat Hij 'alle mensen [zal] oordelen naar hun werken, naar het verlangen van hun hart' (LV 137:9).

Zijn wij er werkelijk op voorbereid dat onze eeuwige Rechter zoveel waarde toekent aan de werkelijke verlangens van ons hart?

Veel schriftteksten spreken over ons verlangen als datgene wat we zoeken. 'Wie Mij tijdig zoekt, zal Mij vinden en zal niet worden verlaten'

(LV 88:83). 'Gij [moet] ernstig naar de beste gaven streven' (LV 46:8). '[Hij die ijverig zoekt, zal vinden]' (1 Nephi 10:19). 'Nadert tot Mij en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig en gij zult Mij vinden; vraagt en gij zult ontvangen; klopt en u zal worden opengedaan' (LV 88:63).

Het is niet gemakkelijk om onze verlangens en hoogste prioriteiten op eeuwige zaken te gaan richten. We zijn allemaal vatbaar voor het verlangen naar dat wereldse kwartet: bezit, roem, trots en macht. We kunnen daar wel naar verlangen, maar mogen ze niet onze hoogste prioriteit maken.

Wie hun verlangen vooral op aardse bezittingen richten, raken verstrikt in de val van het materialisme. 'Streef rijkdom noch de ijdelheden van deze wereld na' (Alma 39:14; zie ook Jakob 2:18).

Wie verlangen naar roem of macht, dienen het voorbeeld van de kloekmoedige opperbevelhebber Moroni te volgen, die niet streefde 'naar macht' of naar 'de eer van de wereld' (Alma 60:36).

Hoe ontwikkelen we verlangens? Maar weinig mensen zullen een crisis meemaken zoals Aron Ralston,³ maar zijn ervaring leert ons een waardevolle les over het ontwikkelen van verlangens. Toen Ralston door een afgelegen canyon in het zuiden van Utah (VS) trok, raakte een rotsblok van ruim 360 kilo los, waaronder zijn rechterarm vast kwam te zitten. Vijf eenzame dagen lang probeerde hij zichzelf te bevrijden. Hij wilde het bijna opgeven en accepteren dat hij daar dood zou gaan, toen hij een visioen kreeg dat een driejarig jongetje naar hem toe rende dat hij met zijn linkerarm oppakte. Hij zag dit als een visioen van zijn toekomstige zoon en de verzekering dat hij nog een overlevingskans had. Ralston raapte al zijn moed bij elkaar en ging tot drastische actie over om zijn leven te redden voordat zijn krachten op waren. Hij brak beide botten in zijn rechterarm die vastzat, en sneed zijn arm met zijn zakmes door. Vervolgens raapte hij de kracht bijeen om acht kilometer verderop hulp te zoeken.⁴ Wat een voorbeeld

van de kracht van een tomeloos verlangen! Wanneer we een visioen hebben van ons potentieel, zal dat ons verlangen en onze daadkracht enorm doen toenemen.

De meesten van ons zullen nooit een dergelijke extreme crisis meemaken, maar vroeg of laat krijgen we allemaal te maken met potentiële valstrikken die onze eeuwige bestemming in de weg kunnen staan. Als onze rechtschappen verlangens intens genoeg zijn, zetten ze ons ertoe aan de band door te snijden van verslavingen en andere zondige praktijken en prioriteiten die onze eeuwige vooruitgang in de weg staan.

Bedenk dat rechtschappen verlangens niet oppervlakkig, impulsief of tijdelijk kunnen zijn. Die verlangens moeten oprecht, onwrikbaar en blijvend zijn. Met dergelijke motivatie zullen we die toestand nastreven waarin we — zoals de profeet Joseph Smith zei — 'het kwaad [in ons leven] hebben overwonnen en elk verlangen naar zonde verloren.'⁵ Dat is een uitermate persoonlijke beslissing. Ouderling Neal A. Maxwell heeft gezegd:

'Als er (...) van mensen wordt gezegd dat ze niet meer verlangen te zondigen, dan hebben zij, en zij alleen, er bewust voor gekozen om die verkeerde verlangens te laten varen en waren ze bereid "al [hun] zonden af [te] leggen" om God te kennen.

'Wat we in de loop der tijd onophoudelijk verlangen, zullen we uiteindelijk worden en in de eeuwigheid ontvangen.'⁶

Hoe belangrijk het verliezen van elk verlangen naar zonde ook is, voor het eeuwige leven is meer vereist. Als we onze eeuwige bestemming willen bereiken, moeten we verlangen naar en werken aan de eigenschappen die nodig zijn om een eeuwig wezen te

worden. Eeuwige wezens vergeven bijvoorbeeld wie hen iets hebben aangedaan. Zij geven meer om het welzijn van anderen dan dat van zichzelf. En zij hebben alle kinderen van God lief. Als dat te moeilijk lijkt — en het is voor niemand gemakkelijk — dan kunnen we beginnen met een verlangen naar die eigenschappen en de hulp van onze liefhebbende hemelse Vader inroepen wat onze gevoelens betreft. In het Boek van Mormon staat: ‘Bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde — die Hij heeft geschonken aan allen die ware volgelingen zijn van zijn Zoon Jezus Christus — vervuld zult zijn’ (Moroni 7:48).

Ik sluit af met een laatste voorbeeld van een verlangen dat alle mannen en vrouwen hoog in het vaandel dienen te hebben — zowel voor de gehuwden als de alleenstaanden onder ons. Iedereen dient te verlangen naar en serieus te werken aan een huwelijk voor de eeuwigheid. Wie al een tempelhuwelijk hebben, dienen er alles aan te doen om het in stand te houden. Wie alleenstaand zijn, dienen naar een tempelhuwelijk te verlangen en er met prioriteit naar te streven. Jongeren en jonge alleenstaanden dienen de maatschappelijk aanvaarde, maar in eeuwig opzicht valse opvatting te weerstreven die het belang

van een huwelijk en het krijgen van kinderen in twijfel trekt.⁷

Alleenstaande mannen, overweeg de uitdaging in deze brief van een alleenstaande zuster. Zij pleit voor ‘de rechtschapen dochters van God die oprecht op zoek zijn naar een waardige partner. Toch lijken de mannen verblind en verward te zijn of het al dan niet hun verantwoordelijkheid is om deze prachtige, uitgelezen dochters van onze hemelse Vader op te zoeken, hen het hof te maken, en bereid te zijn heilige verbonden te sluiten en na te komen in het huis des Heren.’ Zij besloot als volgt: ‘Er zijn hier veel alleenstaande mannen van de kerk die graag uitgaan en plezier maken, en een leuke tijd willen hebben, maar absoluut niet het verlangen hebben om zich ooit op enige wijze aan een vrouw te binden.’⁸

Ik weet zeker dat sommige jonge mannen die naarstig op zoek zijn naar een partner mij graag horen toevoegen dat ook sommige jonge vrouwen minder sterk verlangen naar een eerbaar huwelijk en kinderen dan naar een carrière of andere prestaties. Zowel mannen als vrouwen dienen rechtschapen verlangens te koesteren die hen tot het eeuwige leven zullen voeren.

Denk eraan: verlangens sturen onze prioriteiten, prioriteiten beïnvloeden onze keuzes, en keuzes bepalen

onze daden. Bovendien bepalen onze daden en verlangens wie we worden: een oprechte vriend of vriendin, een begaafde leerkracht of iemand die voor het eeuwige leven in aanmerking komt.

Ik getuig van Jezus Christus, wiens liefde, wiens leringen en wiens verzoening dit alles mogelijk maken. Ik bid dat we meer dan wat ook zullen verlangen om op Hem te gaan lijken, zodat we op een goede dag in zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren om de volheid van zijn vreugde te ontvangen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Ray Cox, interview van auteur, 1 augustus 1985, Mount Pleasant (Utah), waarin hij bevestigde wat hij mij in 1953 in Provo (Utah) heeft verteld.
2. Zie Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–314; ‘Self-Propelled Task Force’, *National Guardsman*, mei 1971, achteromslag; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (film geproduceerd door Southern Utah University, 2002).
3. Zie Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, p. 248.
5. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 227.
6. Neal A. Maxwell, ‘According to the Desire of [Our] Hearts’, *Ensign*, november 1996, pp. 22, 21.
7. Zie Julie B. Beck, ‘De leer van het gezin’, *Liahona*, maart 2011, pp. 32–37.
8. Brief, 14 september 2006.

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Vreugde vinden in liefdevol dienstbetoon

*Ik hoop dat we onze liefde en waardering voor het
zoenoffer van de Heiland zullen tonen door eenvoudige,
liefdevolle daden.*

Broeders en zusters, ik hoop dat u, als u Salt Lake City bezoekt, de tijd zult nemen om te genieten van de kleuren en geuren van de prachtige lentebloemen op Temple Square.

Het voorjaar brengt hernieuwd licht en leven — en door de cyclus van de jaargetijden worden we herinnerd aan het leven, het offer en de opstanding van onze Verlosser, Jezus Christus. Want ‘alle dingen getuigen van [Hem]’ (Mozes 6:63).

Tegen deze prachtige achtergrond van het voorjaar, met zijn symbolen van hoop, ligt een wereld vol onzekerheid, moeilijkheden en verwarring. We kunnen uitgeput raken door de vereisten van het dagelijks leven — opleiding, werk, kinderen opvoeden, kerkbestuur en roeping, wereldlijke activiteiten en zelfs de pijn en het verdriet van onverwachte ziekte en ellende. Hoe kunnen we onszelf bevrijden uit dat verwarrende web van moeilijkheden en onzekerheden, en gemoedsrust en geluk vinden?

Vaak lijken we op de jonge koopman uit Boston die, zo gaat het verhaal, in 1849 besmet was geraakt

met de goudkoorts in Californië. Hij verkocht al zijn bezittingen en ging op zoek naar het fortuin in de rivieren van Californië. Hij had gehoord dat ze vol goudklompen zaten die zo groot waren dat je ze nauwelijks kon dragen.

Dag in dag uit dompelde de man zijn pan tevergeefs in de rivier. Zijn enige resultaat was een grote stapel stenen. Ontmoedigd en platzak stond hij op het punt om de moed op te geven, tot op een dag een ervaren goudzoeker tegen hem zei: ‘Dat is een flinke stapel stenen die je daar hebt, jongen.’

De jongeman antwoordde: ‘Er is hier geen goud. Ik ga terug naar huis.’

De oude goudzoeker liep naar de stapel stenen toe en zei: ‘O, er is hier wel degelijk goud. Je moet alleen weten waar je het kunt vinden.’ Hij pakte twee stenen op en sloeg ze tegen elkaar. Een van de stenen brak open en je kon verscheidene gouddeeltjes in het zonlicht zien schitteren.

De jongeman zag de uitpuilende leren buidel die de goudzoeker om zijn middel had, en zei: ‘Ik ben op zoek naar goudklompen zoals u in uw

buidel hebt, niet naar kleine deeltjes.’

De oude goudzoeker liet de jongeman, die verscheidene goudklompjes dacht te zullen zien, in zijn buidel kijken. Hij was stomverbaasd toen hij zag dat de buidel vol zat met duizenden gouddeeltjes.

De oude goudzoeker zei: ‘Jongeman, het lijkt wel of je zo druk bent met het zoeken naar grote goudklompen dat je vergeet je buidel te vullen met deze kostbare gouddeeltjes. Deze deeltjes geduldig verzamelen, heeft me veel rijkdom gebracht.’

Dat verhaal illustreert de geestelijke waarheid die Alma zijn zoon Helaman bijbracht:

‘Ik zeg u dat door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht (...)

‘(...) en door zeer kleine middelen (...) brengt [de Heer] het behoud van vele zielen tot stand’ (Alma 37:6–7).

Broeders en zusters, het evangelie van Jezus Christus is eenvoudig, hoe gecompliceerd we het ook proberen te maken. We moeten proberen ons leven ook eenvoudig te houden, vrij van onbeduidende invloeden, en gericht op de dingen die het belangrijkste zijn.

Wat zijn de waardevolle, eenvoudige dingen van het evangelie die ons leven duidelijkheid en richting geven? Wat zijn de gouddeeltjes van het evangelie die we in de loop van ons leven kunnen verzamelen, zodat we de uiteindelijke schat — de gave van het eeuwige leven — kunnen ontvangen?

Volgens mij is er een eenvoudig maar diepzinnig — zelfs verheven — beginsel dat het hele evangelie van Jezus Christus omvat. Als wij dat beginsel oprecht aanvaarden en er een prioriteit van maken, zal het ons zuiveren en heiligen zodat we in de tegenwoordigheid van God kunnen terugkeren.

De Heiland had het over dat beginsel toen Hij deze vraag van een Farizeër beantwoordde: 'Meester, wat is het grote gebod in de wet?'

'[Jezus] zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

'Dit is het grote en eerste gebod.

'Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matteüs 22:36–40).

Alleen als we God en Christus met heel ons hart, ziel en verstand liefhebben, zijn we in staat om anderen door liefdevol dienstbetoon in die liefde te laten delen — de manier waarop de Heiland ons allen zou liefhebben en dienen als Hij bij ons op aarde zou zijn.

Als wij door deze naastenliefde, de reine liefde van Christus, zijn omgeven, denken, voelen en handelen we meer zoals onze hemelse Vader en Jezus zouden denken, voelen en handelen. Dan lijken onze motivatie en ons oprechte verlangen op die

van de Heiland. De avond voordat Hij gekruisigd werd, verkondigde Hij dat verlangen aan zijn apostelen:

'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb (...).

'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander' (Johannes 13:34–35).

De liefde die de Heiland beschreef, is een actieve liefde. Die liefde komt niet tot uitdrukking in grote en heldhaftige daden, maar in eenvoudig dienstbetoon.

Er zijn talrijke manieren en omstandigheden om anderen te dienen en lief te hebben. Ik wil er graag enkele noemen.

Ten eerste: naastenliefde begint thuis. Het allerbelangrijkste beginsel dat in ieder gezin de boventoon moet voeren is de gulden regel — deze aanmoediging van de Heer: 'Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus' (Matteüs 7:12). Vraag u even af hoe u zich zou voelen

als u het slachtoffer van achteloze woorden of daden was. Laten we onze gezinsleden door ons voorbeeld liefde voor elkaar bijbrengen.

Ook in de kerk krijgen we veel kansen om anderen te dienen. Onze wijken en gemeenten moeten een plek zijn waar onze woorden en daden altijd door de gulden regel geleid worden. Als we vriendelijk voor elkaar zijn, opbouwende en bemoeidigende woorden spreken, en ontvankelijk zijn voor elkaars behoeften, kunnen we bijdragen aan de liefdevolle eenheid onder de leden. Als er liefde heerst, is er geen plek voor roddels of onvriendelijke woorden.

Zowel jonge als volwassen leden van de wijk kunnen samen iets voor anderen betekenen. Twee weken geleden heeft ouderling Marcus B. Nash van de Zeventig, president van het gebied Zuid-Amerika-Noordwest, gezegd dat ze 'de sterken van geest toewijzen aan de zwakken', en dat ze op die manier honderden minderactieve volwassenen en jongeren

redden. Door liefde en dienstbetoon komen ze 'een voor een' terug. Door deze liefdevolle hulp wordt er een sterke, duurzame band geschapen tussen alle betrokkenen — de hulpverleners en de mensen die hulp ontvangen. Zoveel kostbare herinneringen komen uit dienstbetoon voort.

Als ik terugdenk aan de 42 jaar dat ik als kerkleider werkzaam ben, zijn enkele van de beste herinneringen de momenten dat ik iemand samen met andere leden van de wijk hulp bood.

Ik weet bijvoorbeeld nog dat ik als bisschop samen met verscheidene actieve wijkleden op de welzijnsboerderij van de ring de kuil met veevoer heb leeggemaakt. Dat was geen pretje! Een minderactieve broeder die al jaren niet in de kerk was geweest, was uitgenodigd om ons te helpen. Door de liefde en vriendschap die hij tijdens ons werk en onze gesprekken in die stinkende voerkuil voelde, kwam hij terug naar de kerk en is hij later in de tempel aan zijn vrouw en kinderen verzegeld. Onze vriendschap en ons dienstbetoon zijn een zegen voor zijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen geworden. Velen van hen zijn op zending geweest, in de tempel getrouwd, en hebben nu zelf een eeuwig gezin — een groot werk dat door een eenvoudige daad tot stand is gebracht: een gouddeeltje.

Een derde gebied waarop we kunnen dienen, is onze samenleving. Als zuivere uitdrukking van onze liefde en zorg kunnen we de helpende hand uitsteken naar hen die hulp nodig hebben. Velen van u hebben een shirt met de woorden 'helpende handen' aangetrokken en hebben onvermoeibaar gewerkt om leed te verlichten en de samenleving te verbeteren. Jonge alleenstaanden in de ring Sendai (Japan) hebben onlangs geweldig werk verricht om na de verwoestende aardbeving en tsunami naar leden te zoeken. Er zijn talrijke manieren om te dienen.

Door onze oprechte vriendelijkheid en dienstverlening kunnen we vriendschap sluiten met de mensen die we dienen. Uit dergelijke vriendschappen komt beter inzicht voort in onze toewijding aan het evangelie en een verlangen om meer over de kerk te weten.

Mijn goede vriend, wijlen ouderling Joseph Wirthlin, heeft het volgende over de kracht van dat beginsel gezegd: 'Menslievendheid is de essentiële karaktereigenschap (...) [en] is de sleutel die deuren opent en vriendschappen creëert. Zij verzacht het hart en vormt relaties die een heel leven standhouden.' ('De heilzame werking van menslievendheid', *Liahona*, mei 2005, p. 26.)

Een andere manier waarop we de kinderen van onze hemelse Vader kunnen dienen, is door zendingswerk — niet alleen als voltijdzending maar ook als vriend en naaste. De groei van de kerk vindt niet alleen plaats door aan te bellen bij vreemden. Maar die groei zal alleen plaatshebben als de leden, samen met de zendingen, vervuld met liefde voor God en Christus, vaststellen wat de behoeften zijn en in een geest van naastenliefde en dienstbetoon in die behoeften voorzien.

Als we dat doen, broeders en zusters, voelen mensen die eerlijk van hart zijn onze oprechtheid en onze liefde. Velen zullen meer over ons willen weten. Alleen dan zal de kerk groeien en de hele aarde vervullen. Dat kan niet alleen door zendingen tot stand worden gebracht, maar daar is de betrokkenheid en het dienstbetoon van alle leden voor nodig.

Bij al ons dienstbetoon moeten we openstaan voor de influisteringen van de Heilige Geest. De stille, zachte stem zal ons laten weten wie hulp nodig hebben en hoe we ze kunnen helpen.

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Het is essentieel dat we elkaar in het koninkrijk helpen. (...) Ons dienstbetoon bestaat zo vaak uit eenvoudige aanmoediging of hulpverlening, (...) hulp bij alledaagse taken, met glorierijke gevolgen (...) die uit kleine, maar doelbewuste daden voortkomen!' (*Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* [2006], p. 82).

En president Thomas S. Monson heeft gezegd:

'Overal zijn [mensen] met behoeften, en ieder van ons kan iets doen om een ander te helpen.

'... Als we ons niet verliezen in dienstbaarheid aan andere mensen, [heeft] ons eigen leven nauwelijks zin.'

(‘Wat heb ik vandaag voor iemand anders gedaan?’, *Liahona*, november 2009, p. 85.)

Broeders en zusters, ik wil graag nogmaals benadrukken dat de belangrijkste eigenschap van onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon Jezus Christus waarnaar wij moeten verlangen de gave van naastenliefde is, ‘de reine liefde van Christus’ (Moroni 7:47). Uit die gave komt onze vaardigheid voort om net als de Heiland anderen lief te hebben en te dienen.

De profeet Mormon heeft aangegeven hoe belangrijk deze gave is en hoe we die kunnen ontvangen: ‘Welnu, mijn geliefde broeders, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart dat gij met die liefde — die Hij heeft geschonken aan allen die ware volgelingen zijn van zijn Zoon Jezus Christus — vervuld zult zijn, opdat gij zonen van God zult worden; opdat wij, wanneer Hij verschijnt, Hem gelijk zullen zijn, want wij zullen Hem zien zoals Hij is; opdat wij die hoop zullen hebben; opdat wij gereinigd zullen worden zoals Hij rein is’ (Moroni 7:48).

Uit kleine en eenvoudige dingen kunnen grote dingen voortkomen. Net als gouddeeltjes in de loop der tijd een grote schat worden, zullen onze kleine en eenvoudige goede werken uitmonden in een leven vol liefde voor onze hemelse Vader, toewijding aan het werk van de Heer Jezus Christus, en een gevoel van vreugde en vrede wanneer we elkaar de helpende hand bieden.

Nu het paasfeest dichtbij komt, hoop ik dat we onze liefde en waardering voor het zoenoffer van de Heiland zullen tonen door eenvoudige, liefdevolle daden voor onze broeders en zusters, thuis, in de kerk en in de samenleving. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling Neil L. Andersen

van het Quorum der Twaalf Apostelen

De wereld op de wederkomst voorbereiden

Je zending is een heilige gelegenheid om anderen tot Christus te brengen en bij te dragen aan de voorbereiding op de wederkomst van de Heiland.

Ik spreek vanavond vooral tot de priesterschapsdragers van 12 t/m 24. We denken veel aan jullie en we bidden voor jullie. Ik heb ooit het verhaal verteld van onze kleinzoon van vier die zijn broertje een duw gaf. Nadat ze het huilende kind getroost had, vroeg mijn vrouw, Kathy, zorgzaam aan de vierjarige: ‘Waarom geef je je broertje nou zo’n duw?’ Hij keek zijn grootmoeder aan en antwoordde: ‘Het spijt me, Mimi. Ik ben mijn KGW-ring kwijt, dus kan ik niet de goede weg kiezen.’ We weten dat jullie je best doen om altijd het goede te kiezen. We houden heel veel van jullie.

Hebben jullie je ooit afgevraagd waarom je in deze tijd naar de aarde bent gekomen? Je bent niet in de tijd van Adam en Eva geboren, of in de tijd dat de Farao’s in Egypte heersten, en ook niet tijdens de Mingdynastie. Je bent nu op aarde, zo’n twintig eeuwen na de eerste komst van Christus. Het

priesterschap van God is op aarde hersteld en de Heer heeft zijn hand uitgestrekt om de wereld voor te bereiden op zijn glorievolle terugkeer. Dit is een tijd van grote mogelijkheden en belangrijke verantwoordelijkheden. Dit is jullie tijd.

Bij je doop heb je te kennen gegeven dat je in Jezus Christus gelooft. Toen je het priesterschap ontving, zijn je talenten en geestelijke vaardigheden groter geworden. Een van je belangrijke taken is bijdragen aan de voorbereiding van de wereld op de wederkomst van de Heiland.

De Heer heeft een profeet aangewezen, president Thomas S. Monson, om het werk van zijn priesterschap te leiden. President Monson heeft tegen jullie gezegd: ‘De Heer heeft zendelingen nodig.’¹ Iedere waardige jongeman die daartoe in staat is, dient zich op een zending voor te bereiden. Een zending is een priesterschapsplicht

— een verplichting aan de Heer, die ons zo veel heeft gegeven.’²

Zendingswerk vereist offers. Je moet altijd iets achterlaten als je gehoor geeft aan de oproep van de profeet om op zending te gaan.

Wie de sport rugby volgt, weet dat de All Blacks uit Nieuw-Zeeland, een naam die ze hebben gekregen door de kleur van hun uniform, het bekendste rugbyteam in de wereld is.³ Als je wordt geselecteerd om voor de ‘All Blacks’ in Nieuw-Zeeland te spelen, kun je dat vergelijken met spelen voor een football team dat aan de Super Bowl of een elftal dat aan het wereldkampioenschap voetbal deelneemt.

In 1961 was de Aäronisch-priesterschapsdrager Sidney Going een groot rugbytalent in Nieuw-Zeeland. Door zijn opmerkelijke talent dachten velen dat hij het volgende jaar wel voor het nationale rugbyteam, de ‘All Blacks’, zou spelen.

Toen hij negentien was geworden, op een kritiek moment in zijn rugby-carrière, zei Sid dat hij met rugby zou

stoppen om op zending te gaan. Sommige mensen zeiden dat hij gek was. Anderen noemden hem een dwaas.⁴ Ze zeiden dat hij hoogstwaarschijnlijk nooit meer zo’n kans in rugby zou krijgen.

Voor Sid ging het er niet om wat hij achterliet, maar om de mogelijkheden en de verantwoordelijkheid in de toekomst. Hij had de priesterschapsplicht om twee jaar van zijn leven op te offeren om de Heer Jezus Christus en zijn herstelde evangelie te verkondigen. Niets — zelfs niet een kans om voor het nationale team te spelen — zou hem van die plicht weerhouden.⁵

Hij werd door een profeet van God geroepen om in het westen van Canada zijn zending te vervullen. Achtenveertig jaar geleden vertrok de toen negentienjarige ouderling Sidney Going als zendeling van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen uit Nieuw-Zeeland.

Sid heeft me over een ervaring verteld die hij op zijn zending had. Op een avond stonden hij en zijn collega op het punt om naar hun flat terug

te gaan. Ze besloten nog één gezin te bezoeken. De vader liet hen binnen. Ouderling Going en zijn collega getuigden van de Heiland. Het gezin accepteerde het Boek van Mormon. De vader las de hele nacht. In anderhalve week las hij het hele Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. Enkele weken later liet het gezin zich dopen.⁶

Een zending in plaats van een plek in de ‘All Blacks’, het nationale team van Nieuw-Zeeland? Sid antwoordde: ‘De zegen om [anderen] tot het evangelie te [leiden], is veel belangrijker dan enig offer dat [je] moet brengen.’⁷

Je vraagt je misschien af wat er na zijn zending met Sid Going is gebeurd. Het belangrijkste: een eeuwig huwelijk met zijn lieve Colleen; vijf prachtige kinderen, en kleinkinderen. Hij heeft zijn hele leven op zijn Vader in de hemel vertrouwd, de geboden onderhouden en anderen geholpen.

En rugby? Na zijn zending werd Sid Going een van de beste halfbacks in de geschiedenis van de ‘All Blacks’. Hij

heeft elf seizoenen voor ze gespeeld en is vele jaren aanvoerder geweest.⁸

Hoe goed was Sid Going? Hij was zo goed dat trainings- en wedstrijd-schema's werden aangepast omdat hij niet op zondag wilde spelen.⁹ Sid was zo goed dat de koningin van Engeland haar erkentelijkheid heeft betuigd voor zijn bijdrage aan de sport rugby.¹⁰ Hij was zo goed dat er een boek over hem is geschreven met de titel *Super Sid*.

En als Sid na zijn zending al die erbetuigingen niet had ontvangen? Een van de grote wonderen van zendingswerk is dat Sid Going en duizenden net als hij zich niet afvroegen: 'Wat zal die zending voor mij betekenen? Maar: 'Wat kan ik voor anderen betekenen?'

Je zending is een heilige gelegenheid om anderen tot Christus te brengen en bij te dragen aan de voorbereiding op de wederkomst van de Heiland.

De Heer heeft al vaak gesproken over de noodzakelijke voorbereidingen op zijn wederkomst. Tegen Henoch zei Hij: 'Gerechtigheid zal Ik uit de hemel neerzenden; en waarheid zal Ik uit de aarde voortzenden (...) en gerechtigheid en waarheid zal Ik als een watervloed over de aarde doen stromen, om mijn uitverkorenen vanuit de vier hoeken der aarde te vergaderen.'¹¹ De profeet Daniël profeteerde dat het evangelie in de laatste dagen naar de einden der aarde zou voortrollen als een steen die 'zonder toedoen van mensenhanden (...) van de berg losraakte.'¹² Nephi zei dat de kerk in de laatste dagen een klein ledental zou hebben, maar verspreid over de hele aarde.¹³ En in deze bedeling zei de Heer: 'Gij zijt geroepen om de vergadering van mijn uitverkorenen tot stand te brengen.'¹⁴ Mijn jonge broeders, jullie zending is een grote

mogelijkheid en verantwoordelijkheid, belangrijk voor deze beloofde vergadering en gekoppeld aan jullie eeuwige bestemming.

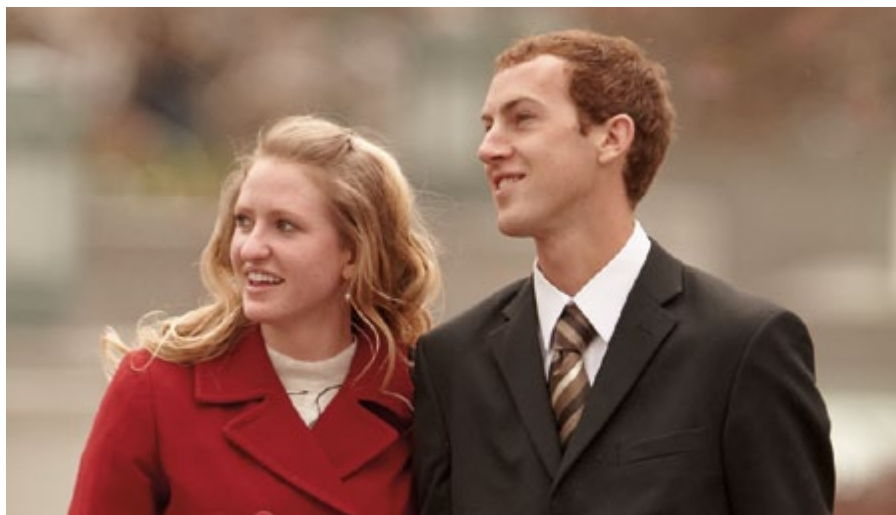
In het begin van de herstelling namen de algemene autoriteiten hun taak om het evangelie te verkondigen uiterst serieus. In 1837, slechts zeven jaar na de organisatie van de kerk, toen er veel armoede en vervolging heerste, werden er zendelingen naar Engeland gestuurd om het evangelie te verkondigen. Binnen enkele jaren waren er zendelingen in Oostenrijk, Frankrijk, Polynesië, India, Jamaïca, Chili en China.¹⁵

De zegen van de Heer rust op zijn werk en de kerk wordt over de hele wereld gevestigd. Deze bijeenkomst wordt in 92 talen vertaald. We zijn dankbaar voor de 52.225 voltijdzendelingen die in meer dan 150 landen werkzaam zijn.¹⁶ De zon gaat nooit onder voor rechtschapen zendelingen die van de Heiland getuigen. Denk eens aan de geestelijke kracht van 52 duizend zendelingen, die met de Geest van de Heer krachtig getuigen dat er 'geen andere naam, noch enige andere weg of middel, zal worden gegeven waardoor redding (...) kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus.'¹⁷ We spreken onze waardering uit voor de tienduizenden teruggekeerde zendelingen die hun uiterste best hebben gedaan en doen. De wereld wordt voorbereid op de wederkomst van de Heiland, in grote mate door het werk van de Heer dat de zendelingen verrichten.

Zendingswerk is geestelijk werk. Eerzaamheid en voorbereiding zijn essentieel. President Monson heeft gezegd: 'Jongemannen, ik spoor jullie aan om je op een voltijdzending voor te bereiden. Blijf rein en zuiver en waardig om de Heer te vertegenwoordigen.'¹⁸ Vergeet gedurende de jaren voor je zending niet de heilige taak die nog in het verschiet ligt. Wat je vóór je zending doet, heeft veel invloed op de priesterschapskracht die je met je meeneemt in het zendingsveld. Bereid jezelf goed voor.

President Monson zei dat 'iedere waardige jongeman die daartoe in staat is zich op een zending [dient] voor te bereiden.'¹⁹ Af en toe is iemand om gezondheids- of andere redenen niet in staat om te dienen. Praat met je ouders en je bisschop om te bepalen of je in aanmerking komt om op zending te gaan. Als dat niet het geval is, voel je dan niet minder belangrijk wat de edele taak betreft die voor je ligt. De Heer is heel goed voor de mensen die Hem liefhebben, en Hij zal andere deuren voor je openen.

Sommige mensen vragen zich wellicht af of ze te oud zijn om te dienen. Een kennis van mij uit China kwam in Cambodja met de kerk in aanraking toen hij al midden twintig was. Hij vroeg zich af of hij nog op zending kon gaan. Nadat hij in gebed was gegaan en met zijn bisschop had gesproken is hij op zending geroepen en heeft hij een eervolle zending in New York City vervuld. Als je ongerust

bent over je leeftijd, ga dan in gebed en praat met je bisschop. Hij zal je leiden.

Vijftig procent van alle zendelingen gaan in hun eigen land op zending. Dat is goed. De Heer heeft beloofd dat 'eenieder de volheid van het evangelie zal horen in zijn eigen tong, en in zijn eigen taal'.²⁰ Je wordt door profetie geroepen en je zult dienen waar je het hardst nodig bent.

Ik maak altijd graag een praatje met de zendelingen over de hele wereld. Weet je wie ik onlangs in het zendingsgebied Sydney (Australië) tegenkwam? Ouderling Sidney Going — de rugbylegende uit Nieuw-Zeeland. Op 67-jarige leeftijd is hij weer op zending, maar deze keer met een collega van zijn keuze: zuster Colleen Going. Hij vertelde me over een gezin dat ze onderwezen. De ouders waren lid, maar waren al jarenlang minderactief. Ouderling en zuster Going hebben het gezin geholpen om hun geloof aan te wakkeren. Ouderling Going vertelde me over de kracht die hij voelde toen hij bij het doopvont naast de vader van het gezin stond, terwijl de oudste zoon, die nu het priesterschap droeg, zijn jongere broer en zus doopte. Hij sprak over de vreugde die hij voelde toen hij een verenigd gezin zich op het eeuwige leven zag voorbereiden.²¹

Het Eerste Presidium heeft tegen jullie gezegd:

'Jullie behoren tot de beste geesten, geboren in een tijd dat de verplichtingen en de mogelijkheden, maar ook

de verleidingen, het grootst zijn. (...)'

'Wij bidden voor jullie. (...) Dan zullen wij het grote werk dat voor je ligt, kunnen doen. (...) Wij bidden dat jullie waardig zullen zijn om de verantwoording op je te nemen van de opbouw van het koninkrijk van God en de voorbereiding van de wereld op de wederkomst van de Heiland.'²²

Ik houd van Harry Andersons schilderij van de wederkomst van de Heiland. Ze herinnert me eraan dat Hij in heerlijkheid en macht zal komen. Dan zullen er verbazingwekkende gebeurtenissen op aarde en in de hemel plaatsvinden.²³

Wie naar de komst van de Heiland uitkijken, 'zullen [Hem] zoeken'. En Hij heeft beloofd: 'Ik zal komen!' De rechtvaardigen zullen Hem zien 'in de wolken des hemels [met alle heilige engelen], bekleed met macht en grote heerlijkheid'.²⁴ Een 'engel [zal] zijn bazuin laten schallen (...) en de heiligen [uit de vier hoeken der aarde]²⁵ (...) worden opgenomen om Hem tegemoet te gaan'.²⁶ En zij 'die hebben geslapen', de rechtvaardige heiligen die zijn overleden, 'zullen tevoorschijn komen om [Hem] te ontmoeten'.²⁷

'De Heer [zal] zijn voet op die berg zetten'²⁸ en '[Hij] zal zijn stem verheffen, en alle einden der aarde zullen die horen.'²⁹

Mijn dierbare jonge broeders van de priesterschap, ik getuig van de heerlijkheid, en bovenal, van de zekerheid van die grootse gebeurtenis. De Heiland leeft. Hij zal op aarde

terugkeren. Aan deze kant van de sluier of aan de andere kant, jullie en ik zullen ons over zijn komst verheugen, en wij zullen de Heer bedanken omdat Hij ons naar de aarde heeft gestuurd om onze heilige plicht te vervullen en om de wereld op zijn wederkomst voor te bereiden. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Thomas S. Monson, 'De Heer heeft zendelingen nodig', *Liahona*, januari 2011, p. 4.
2. Thomas S. Monson, 'Nu we elkaar weerzien', *Liahona*, november 2010, p. 6.
3. See stats.allblacks.com.
4. Zie Bob Howitt, *Super Sid: The Story of a Great All Black* (1978), p. 27.
5. Telefoongesprek met president Maxwell Horsford van de ring Kaikohe (Nieuw-Zeeland), maart 2011.
6. Telefoongesprek met ouderling Sidney Going, maart 2011.
7. E-mail correspondentie met ouderling Sidney Going, maart 2011.
8. Zie stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Telefoongesprek met president Maxwell Horsford van de ring Kaikohe (Nieuw-Zeeland), maart 2011.
10. Sid Going heeft in 1978 een MBE ontvangen (Member of the Order of the British Empire) voor zijn bijdragen aan de sport rugby (zie Howitt, *Super Sid*, p. 265).
11. Mozes 7:62.
12. Daniël 2:45.
13. Zie 1 Nephi 14:12-14.
14. Leer en Verbonden 29:7.
15. Zie *Deseret News 2011 Church Almanac* (2011), pp. 430, 458, 463, 487, 505, 512.
16. Per 31 december 2010.
17. Mosiah 3:17.
18. Thomas S. Monson, *Liahona*, november 2011, p. 4.
19. Thomas S. Monson, *Liahona*, november 2010, pp. 5-6.
20. Leer en Verbonden 90:11.
21. Telefoongesprek met ouderling Sidney Going, maart 2011.
22. 'Boodschap van het Eerste Presidium', *Voor de kracht van de jeugd: onze plicht jegens God vervullen*, (boekje, 2001), pp. 2-3.
23. Zie Leer en Verbonden 43:18; 45:40.
24. Leer en Verbonden 45:44.
25. Leer en Verbonden 45:45, 46.
26. Leer en Verbonden 88:96.
27. Leer en Verbonden 45:45; zie ook Leer en Verbonden 29:13; 88:96-97.
28. Leer en Verbonden 45:48.
29. Leer en Verbonden 45:49.

Ouderling Steven E. Snow
van het Presidium der Zeventig

Hoop

Onze hoop in de verzoening geeft ons een eeuwig perspectief.

Onze familie is in het hoge woestijnland van zuidelijk Utah opgegroeid. Regen is er zeldzaam en men hoopt er altijd vurig op voldoende vocht voor de komende zomerhitte. Destijds hoopten we al op regen, baden we om regen en, in moeilijke tijden, vastten we voor regen.

Het verhaal gaat dat een grootvader met zijn vijfjarige kleinzoon eens een wandeling door het dorp maakte. Ze belandden uiteindelijk bij een winkeltje in de hoofdstraat en dronken daar iets koels. Ze zagen een auto uit een andere staat aanrijden. De bestuurder sprak de oude man aan. De vreemdeling wees naar een wolkje in de lucht en vroeg: 'Denkt u dat het gaat regenen?'

'Dat mag ik hopen', antwoordde de oude man. 'Niet zozeer voor mezelf, maar voor de jongen. Ik heb het al eens zien regenen.'

Hoop is een emotie die ons dagelijks leven inhoud geeft. Zij is het gevoel dat alles op zijn pootjes terecht zal komen. Wanneer we hoop koesteren, zien we de toekomst met verlangen en gepast vertrouwen tegemoet. Hoop heeft dus een kalmerende invloed op ons als we toekomstige gebeurtenissen met vertrouwen op ons af laten komen.

Soms richten we onze hoop op dingen waarover we weinig of geen

controle hebben. We hopen op mooi weer. We hopen op een vroege lente. We hopen dat onze favoriete sportclub wereldkampioen wordt of de beker wint.

Dergelijke hoop maakt ons leven interessant en leidt vaak tot ongevoond gedrag en zelfs bijgeloof. Mijn schoonvader is bijvoorbeeld een echte sportliefhebber. Maar hij is ervan overtuigd dat zijn favoriete team meer kans maakt om te winnen als hij de wedstrijd *niet* op televisie volgt. Toen ik twaalf was, wilde ik stevast hetzelfde paar ongewassen sokken aan bij iedere baseballwedstrijd. Ik hoopte dan steeds dat we zouden winnen. Van mijn moeder moest ik ze altijd op de veranda achter het huis hangen.

Hoop kan ons ook aanzetten tot dromen, die ons inspireren tot daden. Als we hopen op betere schoolcijfers, kunnen we die hoop door ijverige studie en opoffering verwezenlijken. Als we hopen als team de winst te pakken, kan die hoop leiden tot voortdurende training, inzet, samenwerking en uiteindelijk succes.

Roger Bannister volgde een artsenopleiding in Engeland en koesterde een ambitieuze hoop. Hij wilde als eerste hardloper de mijl binnen vier minuten afleggen. Atletiekfanaten keken in de eerste helft van de twintigste eeuw jarenlang vol spanning

uit naar de dag dat iemand de mijl onder de vier minuten zou lopen. In de loop der jaren waren veel uitstekende afstandslopers daar in de buurt gekomen, maar de vierminutengrens leek onhaalbaar. Bannister onderwierp zich aan een ambitieus trainingsprogramma. Hij hoopte daarmee zijn doel van een nieuw wereldrecord te verwezenlijken. Sommigen in de sportwereld begonnen te twijfelen of de vierminutengrens wel doorbroken kon worden. Zogeheten experts hadden zelfs de hypothese geopperd dat het menselijk lichaam fysiologisch niet in staat was om met een dergelijke snelheid zo'n lange afstand af te leggen. Op een bewolkte dag op 6 mei 1954 ging Roger Bannisters grote hoop in vervulling! Hij ging in 3 minuten en 59,4 seconden over de eindstreep, en vestigde daarmee een nieuw wereldrecord. De hoop om de vierminutengrens op de mijl te doorbreken werd voor hem een droom die hij door training, hard werken en toewijding waarmaakte.

Hoop kan ons laten dromen en ons ertoe aanzetten om die dromen te verwezenlijken. Hoop alleen levert ons echter geen succes op. Vaak blijft prijzenswaardige hoop steken in goede voornemens en laksheid.

Als ouders koesteren we onze dierbaarste hoop voor onze kinderen. We hopen dat ze later een verantwoordelijk en rechtschapen leven zullen leiden. Die hoop kan zomaar vervliegen als wij niet het goede voorbeeld geven. Hoop alleen is geen garantie dat onze kinderen in rechtschapenheid opgroeien. We moeten tijd met ze doorbrengen op de gezinsavond en tijdens waardevolle gezinsactiviteiten. We moeten ze leren bidden. We moeten samen met ze in de Schriften lezen en ze belangrijke evangeliebeginzelen bijbrengen. Alleen dan kan onze

dierbaarste hoop in vervulling gaan.

Wij mogen hoop nooit laten omslaan in wanhoop. De apostel Paulus schreef dat wij moeten 'ploegen in hope' (1 Korintiërs 9:10). Hoop oefenen geeft meer inhoud aan ons leven en helpt ons naar de toekomst uit te kijken. Of we nu een akker ploegen om te zaaien of we ons door het leven heen worstelen, als heiligen der laatste dagen is hoop onontbeerlijk.

In het evangelie van Jezus Christus is hoop het verlangen van zijn volgelingen om het eeuwige heil te verkrijgen dankzij de verzoening van de Heiland.

Dat is de werkelijke hoop die we allemaal moeten koesteren. Dat onderscheidt ons van de rest van de wereld. Petrus heeft de eerste volgelingen van Christus aangespoord: '[Wees] bereid tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is' (1 Petrus 3:15).

Onze hoop in de verzoening geeft ons een eeuwig perspectief. Vanuit dat perspectief zien wij voorbij het hier en nu de beloften van de eeuwigheid. We hoeven ons niet te laten meesleuren door de grillige verwachtingen van de samenleving. Wij mogen vooruitkijken naar de celestiale heerlijkheid, verzegeld aan onze familie en dierbaren.

In het evangelie is hoop vrijwel altijd gekoppeld aan geloof en naastenliefde. President Dieter F. Uchtdorf heeft gezegd: 'Hoop is een poot van een kruik met drie poten, samen met geloof en naastenliefde. Die drie

stabiliseren ons leven, hoe ruw of oneffen de ondergrond ook mag zijn.' ('De oneindige kracht van hoop', *Liahona*, november 2008, p. 21).

In het laatste hoofdstuk van het Boek van Mormon heeft Moroni geschreven:

'Daarom moet er geloof zijn; en indien er geloof moet zijn, moet er ook hoop zijn; en indien er hoop moet zijn, moet er ook naastenliefde zijn.

'En tenzij gij naastenliefde hebt, kunt gij geenszins behouden worden in het koninkrijk Gods; evenmin kunt gij behouden worden in het koninkrijk Gods indien gij geen geloof hebt; evenmin indien gij geen hoop hebt' (Moroni 10:20–21).

Ouderling Russell M. Nelson heeft gezegd dat 'geloof is geworteld in Jezus Christus. *Hoop* spruit voort uit de verzoening. *Naastenliefde* uit zich in de "reine liefde van Christus". Deze drie eigenschappen zijn met elkaar verweven als vezels in een kabel en zijn niet altijd precies te onderscheiden. Samen vormen ze onze verbinding met het celestiale koninkrijk' ('A More Excellent Hope', *Ensign*, februari 1997, p. 61).

Toen Nephi, aan het einde van zijn verslag, van Jezus Christus profeeteerde, schreef hij: 'Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met volmaakt stralende hoop, en liefde voor God en voor alle mensen' (2 Nephi 31:20).

Die 'volmaakt stralende hoop'

waarvan Nephi spreekt, is de hoop in de verzoening, het eeuwige heil dat dankzij het offer van onze Heiland mogelijk is gemaakt. Die hoop heeft mannen en vrouwen door de eeuwen heen tot opmerkelijke daden aangespoord. Apostelen van weleer trokken de aarde over en getuigden van Hem en legden uiteindelijk hun leven in zijn dienst af.

In deze bedeling hebben veel leden in de begintijd van de kerk hun huis en haard verlaten. Zij trokken met een hart vol hoop en geloof over de vlakten naar de Salt Lake Valley in het westen van de Verenigde Staten.

In 1851 werd Mary Murray Murdoch als weduwe van 67 jaar lid van de kerk in Schotland. Ze was een klein vrouwtje van nog geen anderhalve meter en woog amper veertig kilo. Ze kreeg acht kinderen, van wie er zes tot volwassenen zijn opgegroeid. Door haar kleine gestalte noemden haar kinderen en kleinkinderen haar altijd liefkozend 'omaatje'.

Haar zoon, John Murdoch, werd samen met zijn vrouw en twee kinderen ook lid van de kerk. Zij emigreerden in 1852 naar Utah (VS). Vier jaar later stuurde John zijn moeder het benodigde geld om bij hen in Salt Lake City te komen wonen. Mary had veel meer hoop dan lengte, en begon zo op haar 73ste aan een moeilijke tocht naar Utah.

De oversteek over de Atlantische Oceaan verliep zonder problemen. Daarna werd ze ingedeeld bij het

noodlottige handkarrenkonvooi Martin. Op 28 juli vatten deze handkarpioniers hun reis naar het westen aan. De ontberingen van dit konvooi zijn welbekend. Van de 576 mensen in die groep is bijna een kwart onderweg naar Utah gestorven. Er zouden er nog meer zijn omgekomen als president Brigham Young niet de reddingsoperatie had georganiseerd en wagens en voorraden naar de gestrande heiligen in de sneeuw had gestuurd.

Mary Murdoch overleed op 2 oktober 1856 bij Chimney Rock (Nebraska). Daar kon ze de uitputting en ontberingen van de reis niet meer aan. Haar broze lichaam gaf het onder die zware omstandigheden gewoonweg op. Toen ze op het randje van de dood stond, dacht ze aan haar familie in Utah. De laatste woorden van die getrouwe pioniersvrouw waren: 'Zeg John dat ik met mijn gezicht naar Zion gestorven ben.' (Zie Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], pp. 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115.)

Mary Murray Murdoch is een toonbeeld van de hoop en het geloof van zo vele dappere pioniers die de trektocht naar het westen hebben ondernomen. De geestelijke trektochten in deze tijd vragen om net zo veel hoop en geloof als in de tijd van de pioniers. Onze moeilijkheden zijn misschien anders, maar de worstelingen zijn net zo groot.

Ik bid dat onze hoop leidt tot de vervulling van onze rechtvaardige dromen. Ik bid bovenal dat onze hoop in de verzoening ons geloof en onze naastenliefde zal vergroten en ons een eeuwig perspectief van onze toekomst zal bieden. Mogen wij allen die volmaakt stralende hoop hebben. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Larry M. Gibson

Eerste raadgever in het algemeen jongemannenpresidium

De heilige sleutels van het Aäronisch priesterschap

De Heer wil dat alle Aäronisch-priesterschapsdragers allen uitnodigen om tot Christus te komen — te beginnen met de leden van hun eigen familie.

Een van mijn zoons besloot op twaalfjarige leeftijd konijnen te gaan fokken. We bouwden kooien en kochten een groot mannetje en twee vrouwtjes van een buurman. Ik had geen idee waar we aan begonnen. Al heel snel zat onze schuur vol konijntjes. Nu mijn zoon volwassen is, moet ik toegeven dat ik verbaasd was hoe het aantal in de hand werd gehouden — de hond van een buurman kwam af en toe in onze schuur om de troep uit te dunnen.

Maar ik was ontroerd toen ik zag hoe mijn zoon en zijn broers over die konijnen waakten en hen beschermde. En nu zijn ze zelf echtgenoot en vader, waardige priesterschapsdragers die hun eigen gezin liefhebben, sterken en over hen waken.

Ik heb liefdevolle gevoelens als ik naar de jongemannen van de Aäronische priesterschap kijk. Jullie waken over de mensen om je heen en jullie steunen en sterken hen, waaronder jullie gezinsleden, jullie

quorumgenoten en vele anderen. Ik heb jullie lief.

Onlangs zag ik dat een jongeman van dertien werd aangesteld als president van een diakenenquorum. Na de aanstelling gaf de bisschop hem een hand en sprak hem aan als 'president'. Hij legde aan de quorumleden uit dat hij 'hem president noemde om nadruk te leggen op de heiligheid van zijn roeping. De president van het diakenenquorum is een van slechts vier mensen in de wijk die de sleutels van het presidentschap dragen. Met die sleutels geeft hij, met zijn raadgevers en onder inspiratie van de Heer, leiding aan het quorum.' De bisschop begreep de kracht van een presidium, onder leiding van een president die heilige priesterschapsleutels draagt en gebruikt. (Zie LV 124:142–143.)

Later vroeg ik aan de jongeman of hij klaar was om dat geweldige quorum te presideren. Hij antwoordde: 'Ik ben zenuwachtig. Ik weet niet precies wat een quorumpresident moet doen.'

Kunt u mij dat vertellen?’

Ik zei tegen hem dat hij een geweldige bisschop en adviseurs had die hem zouden helpen om een succesvolle en sterke priesterschapsleider te worden. Ik wist dat zij respect hadden voor de heilige sleutels van het priesterschap die hij droeg.

Toen vroeg ik hem: ‘Denk je dat de Heer je voor deze belangrijke taak zou roepen zonder je instructies te geven?’

Hij dacht even na en antwoordde: ‘Waar kan ik die vinden?’

Na een kort gesprek begreep hij dat hij instructies kon vinden in de Schriften, in de woorden van de levende profeten en dat hij antwoord op zijn gebeden kon krijgen. We besloten een tekst op te zoeken als beginpunt van zijn zoektocht naar informatie over de taken van zijn nieuwe roeping.

We sloegen afdeling 107 van de Leer en Verbonden op en lazen vers 85. Daarin staat dat een president van een diakenenquorum met zijn quorumleden in raadsvergadering bij elkaar komt en ze in hun plichten onderwijst. We bespraken dat zijn quorum niet alleen een klas is, maar ook een raad van jongemannen, en dat ze elkaar onder leiding van de president moeten sterken en opbouwen. Ik sprak mijn vertrouwen uit dat hij een uitstekende president zou zijn die zich door de Heer zou laten inspireren en die zijn heilige roeping zou grootmaken door zijn medediakenen in hun taken te onderwijzen.

Toen vroeg ik: ‘Nu je weet dat je de diakenen in hun taken moet onderwijzen, weet je wat die taken zijn?’

Opnieuw sloegen we de Schriften erop na:

1. Een diaken wordt aangewezen om over de kerk te waken en een vaste dienaar in de kerk te zijn (zie LV 84:111).

Omdat het gezin de basiseenheid van de kerk is, kan een Aäronisch-priesterschapsdrager deze taak vooral thuis vervullen. Hij steunt zijn vader en zijn moeder in hun taak om het gezin te leiden. Hij waakt ook over zijn broers en zussen, de jongemannen in zijn quorum en de andere leden van de wijk.

2. Een diaken helpt de leraar bij al zijn taken in de kerk als de omstandigheden dat vereisen (zie LV 20:57).

We stelden vast dat als een diaken een leraar moet helpen, hij moet weten wat die plichten inhouden. We keken in de Schriften en vonden al snel meer dan twaalf plichten van de leraar (zie LV 20:53–59; 84:111). Wat zou het een geweldige ervaring voor iedere jongeman zijn — en voor zijn vader, adviseurs, en ons allemaal — als zij zouden doen wat deze jongeman deed: zelf in de Schriften opzoeken wat hun plichten zijn. Ik vermoed dat velen van ons verrast — en geïnspireerd — zouden worden door wat we zouden vinden. In Plicht jegens God, een geweldige hulpbron voor geestelijke ontwikkeling, staan nuttige samenvattingen van de taken van de Aäronische priesterschap. Ik moedig jullie aan om er consequent gebruik van te maken.

3. Diakenen en leraren moeten tevens ‘waarschuwen, uitleggen, aansporen en onderwijzen, en

allen uitnodigen om tot Christus te komen’ (LV 20:59; zie de verzen 46 en 68 voor priesters).

Veel jongemannen denken dat hun zendingservaring begint als ze negentien worden en naar het opleidingscentrum voor zendelingen gaan. We leren uit de Schriften dat die voorbereiding al veel eerder begint. De Heer wil dat alle Aäronisch-priesterschapsdragers allen uitnodigen om tot Christus te komen — te beginnen met de leden van hun eigen familie.

Om deze jonge president duidelijk te maken dat alleen hij de presiderende functionaris van het quorum was, moedigde ik hem aan om drie keer de eerste plicht in Leer en Verbonden 107:85 te lezen. Hij las: ‘Twaalf diakenen te presideren.’ Ik vroeg: ‘Wat zegt de Heer specifiek tegen jou over je taak als president?’

Hij zei: ‘Nou, ik moest aan verschillende dingen denken toen we het daarover hadden. Ik denk dat onze hemelse Vader wil dat ik twaalf diakenen presideer. Er zijn slechts vijf diakenen die naar de kerk komen, en eentje komt af en toe. Dus hoe krijgen we er twaalf?’

Nou, ik had die tekst nog nooit zo gelezen, maar hij had heilige sleutels die ik niet had. Ik werd onderricht door een dertienjarige quorumpresident diakenen over de inspirerende macht van iemand die de heilige sleutels van presidentschap draagt, ongeacht zijn intelligentie, status of leeftijd.

Ik antwoordde: ‘Dat weet ik niet. Wat denk je zelf?’

En toen zei hij: ‘We moeten bedenken hoe we ervoor kunnen zorgen dat hij blijft komen. Ik weet dat er nog twee anderen in ons quorum zijn die helemaal niet komen. En ik ken

ze niet. Misschien kan ik vriendschap met een van hen sluiten en mijn raadgevers contact op laten nemen met de anderen. Als ze allemaal komen, zouden we er zeven hebben. Maar waar vinden we er nog vijf?

‘Dat weet ik niet’, antwoordde ik. ‘Maar als onze hemelse Vader dat wil, zal Hij het wel weten.’

‘Dan moeten we als presidium en als quorum in gebed gaan om te weten te komen wat we moeten doen.’ Toen vroeg hij: ‘Ben ik verantwoordelijk voor alle jongens van die leeftijd in onze wijk, ook als ze geen lid van de kerk zijn?’

Met ontzag vroeg ik: ‘Is de bischop in de ogen van de Heer alleen verantwoordelijk voor de leden van de wijk, of voor iedereen die binnen de wijkgrenzen woont?’

Deze jonge ‘vaste dienaar’ begreep het. Hij begreep de rol van iedere diaken, leraar en priester om over de kerk te waken en allen uit te nodigen tot Christus te komen.

Als ik aan de fijne jongemannen en jongevrouwen van de kerk denk, dan denk ik aan een tekst die Moroni aan Joseph Smith citeerde. Hij zei dat ‘dit nog niet was vervuld, maar spoedig

zou worden vervuld’ (Geschiedenis van Joseph Smith 1:41) — ‘Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; (...) uw jongelingen zullen gezichten zien’ (Joël 2:28).

Waar deze jonge president plotseling aan moest denken, was een visioen van wat onze hemelse Vader van zijn quorum verwachtte. Het was de openbaring die hij nodig had om de actieve leden van zijn quorum te versterken, de leden die het moeilijk hebben te redden en iedereen uit te nodigen tot Christus te komen. Aldus geïnspireerd maakte hij plannen om de wil van de Heer uit te voeren.

De Heer leerde deze jonge president dat *priesterschap* inhoudt dat we anderen helpen. Onze dierbare profeet, president Thomas S. Monson, heeft uitgelegd: ‘Het priesterschap is niet zozeer een gave als een opdracht om te dienen, een voorrecht om te verheffen, een kans om anderen tot zegen te zijn’ (‘Onze heilige priesterschapsplicht’, *Liahona*, mei 2006, p. 57.)

Dienstbetoon is het fundament van het priesterschap — dienstbetoon aan anderen volgens het voorbeeld van de Heiland. Ik getuig dat dit zijn priesterschap is. Wij doen zijn werk, en Hij heeft alle priesterschapsdragers laten zien hoe we dat moeten doen.

Ik moedig elk quorumpresidium diakenen, leraren en priesters aan om door gesprekken, studie en gebed te leren wat de verwachtingen van de Heer voor jullie quorum zijn, en daar dan mee aan de slag te gaan. Gebruik Plicht jegens God om je quorumleden in hun plichten te onderrichten. Ik moedig alle quorumleden aan om je quorumpresident te steunen en hem om raad te vragen als je al je priesterschapstaken leert en uitvoert.

En ik moedig jullie allemaal aan om die opmerkelijke jongemannen te beschouwen zoals de Heer ze beschouwt — als een krachtige hulpbron om zijn koninkrijk hier en nu op te bouwen en te versterken.

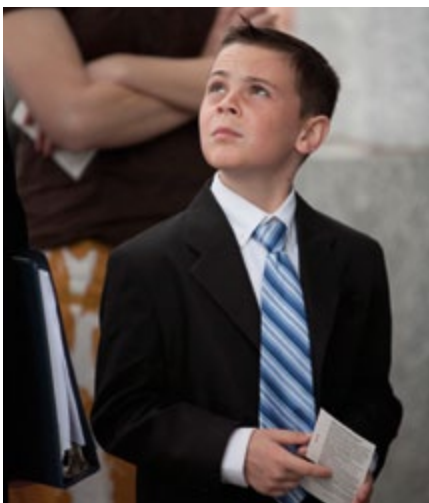
Jullie zijn geweldige jongemannen die het Aäronisch priesterschap dragen, dat door Johannes de Doper aan Joseph Smith en Oliver Cowdery bij Harmony (Pennsylvania) is hersteld. Jullie priesterschap omvat de heilige sleutels waarmee de deur geopend kan worden zodat alle kinderen van onze hemelse Vader bij zijn Zoon Jezus Christus kunnen komen en Hem kunnen volgen. Dat gebeurt door ‘het evangelie van bekering en van de doop door onderdompeling tot vergeving van zonden’; de wekelijkse verordening van het avondmaal; en ‘de bediening van engelen’ (LV 13:1; Geschiedenis van Joseph Smith 1:69). Jullie zijn waarlijk dienstknechten, en jullie moeten altijd en overal reine, waardige, getrouwe priesterschapsdragers zijn.

Waarom? Luister maar naar de woorden van ons dierbare Eerste Presidium aan ieder van jullie in jullie Plicht jegens God:

‘Met het gezag dat je draagt kun je de verordeningen van het Aäronisch priesterschap bedienen. (...) Jullie zullen een zegen zijn voor de mensen om je heen. (...)

Vader in de hemel stelt veel vertrouwen in je. Hij wil dat je een belangrijke zending voor Hem vervult’ (*Mijn plicht jegens God vervullen: voor Aäronisch-priesterschapsdragers* [2010], p. 5.)

Ik weet dat deze woorden waar zijn en ik bid dat wij allemaal dit getuigenis zullen ontvangen. En ik zeg deze dingen in de heilige naam van Hem wiens priesterschap wij dragen, namelijk Jezus Christus. Amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Uw potentieel, uw voorrecht

Als u met geheel uw hart en verstand de Schriften leest en naar de woorden van de profeten luistert, zal de Heer u laten weten hoe u gebruik kunt maken van de voorrechten van uw priesterschap.

Er was eens een man die zijn hele leven al een cruise over de Middellandse Zee wilde maken. Hij droomde van een wandeling door de straten van Rome, Athene en Istanboel. Hij spaarde elke cent tot hij genoeg had voor de reis. Omdat hij krap bij kas zat, nam hij een extra koffer mee, gevuld met blikjes bonen, pakjes crackers en zakjes poederlimonade. Daar teerde hij elke dag op.

Hij had graag gebruik gemaakt van de vele extra's aan boord van het schip — de fitnessruimte, de midgetgolfbaan en het zwembad. Hij benijdde de mensen die naar de film, een optreden of een culturele voorstelling gingen. En, o, wat zou hij graag een hapje van dat verrukkelijke voedsel willen proeven — elke maaltijd zag er als een feestmaal uit! Maar de man wilde zo weinig mogelijk geld uitgeven dat hij nergens aan deelnam. Hij zag de steden wel die hij zo graag wilde bezoeken, maar het grootste deel van de reis bleef hij in zijn hut en at hij alleen zijn karige maaltijden.

Op de laatste dag van de cruise

vroeg een bemanningslid hem welk afscheidsfeest hij wilde bijwonen. De man kwam er toen pas achter dat niet alleen het afscheidsfeest, maar nagenoeg alles aan boord van het cruiseschip — het eten, het amusement, alle activiteiten — bij de prijs was inbegrepen. De man zag te laat in dat hij de voorrechten waarop hij aanspraak had kunnen maken bij lange na niet had benut.

Deze gelijkenis roept de vraag op: 'Benutten wij als dragers van Gods priesterschap wel onze voorrechten en kansen wat de heilige macht, gaven en zegeningen waarop wij aanspraak kunnen maken, aangaat?'

De heerlijkheid en grootsheid van het priesterschap

Wij weten allemaal dat het priesterschap veel meer is dan alleen een naam of een titel. De profeet Joseph heeft gezegd: 'Het priesterschap is een eeuwig beginsel, en bestaat (...) voor eeuwig bij God, (...) zonder begin der dagen of einde der jaren.'¹ Het omvat zelfs 'de sleutel van kennis van God'.²

Ja, door het priesterschap is niet minder dan 'de macht der goddelijkheid kenbaar'.³

De zegeningen van het priesterschap gaan ons begripsvermogen te boven. Getrouwe Melchizedeks-priesterschapsdragers kunnen 'de uitverkorenen Gods' worden.⁴ Zij 'worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing van hun lichaam'⁵ en kunnen uiteindelijk 'alles wat [de] Vader heeft' ontvangen.⁶ Dat is misschien moeilijk te bevatten, maar het is prachtig en ik getuig dat het waar is.

Het feit dat onze hemelse Vader deze macht en verantwoordelijkheid aan de mens toevertrouwt, is een bewijs van zijn grote liefde voor ons en een voorafschaduw van ons potentieel als zonen van God in het leven hierna.

Niettemin blijkt uit onze daden maar al te vaak dat wij dat potentieel bij lange na niet verwezenlijken. De meesten van ons weten desgevraagd wel een juiste definitie van het priesterschap op te dreunen. Maar in de praktijk lijkt ons begrip soms amper boven het niveau van enkele standaardzinnnetjes uit te stijgen.

Broeders, wij staan voor een keuze. Wij kunnen ons als priesterschapsdragers met een beperkte ervaring tevreden stellen, ver onder het niveau waarop we aanspraak kunnen maken. Of wij kunnen deelnemen aan een overvloedig feestmaal van geestelijke kansen en de universele zegeningen van het priesterschap.

Hoe kunnen wij ons potentieel verwezenlijken?

De geschreven en gesproken woorden in de Schriften en de algemene conferentie zijn er om op onszelf toe te passen,⁷ niet alleen om ze te lezen of te horen.⁸ Al te vaak wonen we bijeenkomsten bij en knikken we

instemmend, soms met een glimlach van herkenning. We schrijven een paar actiepunten op en denken bij onszelf: dat ga ik doen. Maar ergens tussen het horen, het instellen van een herinnering op onze smartphone en het doen, zetten we onze 'doe het'-schakelaar in de stand 'later'. Broeders, laten we zorgen dat onze 'doe het'-schakelaar altijd in de 'nu'-stand staat!

Als u met geheel uw hart en verstand de Schriften leest en naar de woorden van de profeten luistert, zal de Heer u laten weten hoe u gebruik kunt maken van de voorrechten van uw priesterschap. Laat geen dag voorbijgaan zonder dat u naar een ingeving van de Geest handelt.

Ten eerste: lees de gebruiksaanwijzing

Als u de modernste en duurste computer ter wereld had, zou u die dan alleen voor de sier op uw bureau zetten? De computer ziet er wellicht indrukwekkend uit. Er schuilen ongekende mogelijkheden in. Maar alleen

als u de gebruiksaanwijzing leest, leert hoe u de software gebruikt en de computer aanzet, kunt u alle mogelijkheden benutten.

Het heilige priesterschap van God heeft ook een gebruiksaanwijzing. Laten we de Schriften en handboeken doelgericht en intensiever lezen. Lees eerst de afdelingen 20, 84, 107 en 121 van de Leer en Verbonden opnieuw. Hoe meer we het doel, het potentieel en het praktische gebruik van het priesterschap bestuderen, hoe meer we ons zullen verwonderen over de macht ervan. De Geest zal ons leren hoe we die macht kunnen aanwenden tot zegen van onze familie, de gemeenschap en de kerk.

Als volk geven wij terecht hoge prioriteit aan een opleiding en de ontwikkeling van werkgerelateerde vaardigheden. Wij willen en moeten uitblinken in kennis en kunde. Ik prijs u om uw ijver in het volgen van een opleiding en nastreven van bekwaamheid op uw vakgebied.

Ik nodig u uit om ook bekwaam te worden in de leerstellingen van het evangelie — vooral in de leer van het priesterschap.

Wij leven in een tijd waarin de Schriften en de woorden van hedendaagse profeten meer dan ooit binnen handbereik zijn. Het is echter ons voorrecht, onze taak en onze plicht om ons de leringen erin eigen te maken. De beginselen en leerstellingen van het priesterschap zijn schitterend en weergaloos. Hoe meer we de leer en het potentieel van het priesterschap bestuderen, en het doel ervan in de praktijk gebruiken, hoe meer onze ziel wordt verruimd en ons begrip vergroot. Wij zien dan in wat de Heer voor ons in petto heeft.

Ten tweede: zoek de openbaringen van de Geest

Voor een zeker getuigenis van Jezus Christus en zijn herstelde evangelie is meer dan kennis vereist — daar is persoonlijke openbaring voor nodig, bevestigd door de oprechte en trouwe toepassing van evangeliebeginselen. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat het priesterschap een 'kanaal is waardoor de Almachtige vanaf de schepping van deze aarde zijn heerlijkheid begon te openbaren, en waarlangs Hij Zich is blijven openbaren aan de mensenkinderen tot in de huidige tijd'.⁹

Als we dit kanaal van openbaring niet aanwenden, maken we geen gebruik van de voorrechten van ons priesterschap. Sommigen geloven bijvoorbeeld wel, maar weten niet dat ze geloven. Zij hebben in de loop der tijd diverse antwoorden ontvangen door de stille, zachte stem. Maar omdat die inspiratie zo gering en onbeduidend lijkt, zien ze de waarde er niet van in. Het gevolg is dat ze door allerlei twijfels hun

Boekarest (Roemenië)

potentieel als priesterschapdrager niet verwezenlijken.

Openbaringen en een getuigenis komen niet altijd met overweldigende kracht. Voor velen komt een getuigenis stapsgewijs — stukje bij beetje. Soms komt het zo geleidelijk dat we niet echt het precieze moment kunnen aanwijzen waarop we wisten dat het evangelie waar is. De Heer geeft ons 'regel op regel (...), voorschrift op voorschrift, hier een weinig en daar een weinig'.¹⁰

In sommige opzichten lijkt ons getuigenis op een rollende sneeuwbal die telkens groter wordt. We beginnen met een klein beetje licht — al is het slechts een verlangen om te geloven. Gaandeweg geldt: 'licht hecht zich aan licht'¹¹ en 'wie licht ontvangt en in God blijft, ontvangt meer licht; en dat licht wordt steeds helderder tot de volle dag toe'¹², wanneer wij 'te zijner tijd zul[en] ontvangen van zijn volheid'.¹³

Wat moet het heerlijk zijn om onze aardse beperkingen te ontstijgen, om met de open ogen van ons begrip licht en kennis uit celestiale bronnen te ontvangen! Als dragers van het priesterschap genieten wij het voorrecht en de mogelijkheid om naar persoonlijke openbaring te streven. Wij mogen zelf de waarheid leren kennen door het zekere getuigenis

van de Heilige Geest.

Laten wij oprecht zoeken naar het licht van persoonlijke openbaring. Laten wij de Heer smeken dat Hij in ons verstand en onze ziel het vonkje geloof wil aansteken waardoor wij de goddelijke leiding van de Heilige Geest voor onze eigen omstandigheden, en voor onze uitdagingen en priesterschapstaken kunnen ontvangen en herkennen.

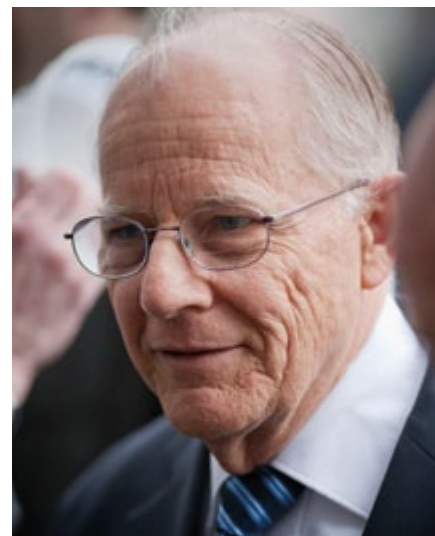
Ten derde: schep vreugde in priesterschapstaken

Tijdens mijn loopbaan als piloot was ik een tijdje onder meer belast met de beoordeling en training van ervaren piloten. Daarbij ging ik na of ze de benodigde kennis en vaardigheden bezaten om die fantastische grote vliegtuigen veilig en efficiënt te vliegen.

Ik merkte dat sommige piloten zelfs na vele jaren vliegen nog steeds volop genoten van de sensatie van het opstijgen, 'ontsnappend aan de neerwaartse krachten van de aarde, opgewekt dansend in het firmament op zilveren vleugels'.¹⁴ Zij hielden van het suizen van de lucht, het grommen van de machtige motoren, het gevoel van 'eenheid met de wind en eenheid met de donkere lucht en de sterren voor zich'.¹⁵ Hun enthousiasme was aanstekelijk.

Sommige anderen leken alleen nog plichtmatig alle handelingen af te werken. Zij beheersten de systemen en de besturing van de vliegtuigen tot in de puntjes. Toch waren ze gaandeweg de vreugde kwijtgeraakt van het vliegen 'waar leeuwerik noch adelaar ooit had gevlogen'.¹⁶ Zij raakten niet meer onder de indruk van een stralende zonsopgang, van de schoonheid van Gods scheppingen bij het oversteken van oceanen en continenten. Als ze aan de officiële vereisten voldeden, kregen ze van mij een paraaf, maar ik had tegelijkertijd met ze te doen.

Vraag u af of u als priesterschapdrager ook alleen nog plichtmatig te werk gaat — alleen doet wat er van u verwacht wordt, maar niet de vreugde ervaart die u zou moeten smaken. Als dragers van het priesterschap hebben we volop kansen om de vreugde te ervaren die Ammon heeft geuit: 'Hebben wij (...) geen goede reden om ons te verheugen? (...) Wij zijn een werktuig in [de] handen [van de Heer] geweest om dit grote en wonderbare werk te doen. Daarom, laten wij roemen (...) in de Heer; ja, wij zullen ons verheugen.'¹⁷

Broeders, onze godsdienst geeft vreugde! Wij zijn rijk gezegend dat we het priesterschap van God dragen! In het boek Psalmen staat: 'Welzalig het volk dat de jubelroep kent, zij wandelen, Here, in het licht van uw aanschijn.'¹⁸ Wij kunnen die grotere vreugde ervaren als we er maar naar zoeken.

Wij lopen het geluk dat dagelijkse priesterschapszorg oplevert te vaak mis. Soms voelen taken aan als een last. Broeders, laten we niet in het ABC van afmatting, bezorgdheid en chagrijn blijven hangen. Wij maken geen optimaal gebruik van onze voorrechten als we wereldse zorgen ons de vreugde laten ontnemen van getrouw en toegewijd priesterschapswerk, vooral binnen de muren van ons eigen huis. Wij maken geen optimaal gebruik van onze voorrechten als we niet deelnemen aan het feestmaal van geluk, vrede en vreugde dat God getrouwe priesterschapdienaren zo overvloedig schenkt.

Jongemannen, als jullie vroeg naar de kerk gaan en het avondmaal voorbereiden meer een last vinden dan een zegen, denk dan eens na over wat die heilige verordening kan betekenen voor een kerklid dat mogelijk een moeilijke week heeft gehad. Broeders, als u met uw huisonderwijs weinig resultaten lijkt te boeken, kijk dan eens met een oog vol geloof wat een bezoek van een dienstknecht van de Heer kan doen voor een gezin met vele ongeziene problemen. Wanneer u het goddelijke potentieel van uw priesterschapstaken begrijpt, zal de Geest van God uw hart en verstand vullen en zal dat in uw ogen en gezicht te zien zijn.

Laten wij als dragers van het priesterschap nooit blind zijn voor het wonder en de grootsheid van wat de Heer aan ons heeft toevertrouwd.

Tot slot

Geliefde broeders, mogen wij ijverig de leer van het heilige priesterschap leren begrijpen. Mogen wij ons getuigenis regel op regel versterken door de openbaringen van de Geest. En mogen wij ons waarlijk verheugen in onze dagelijkse priesterschapstaken. Als wij dat doen, maken wij steeds meer gebruik van onze voorrechten en verwezenlijken wij steeds meer ons potentieel als priesterschapsdraggers. Dan vermogen wij 'alle dingen in [Christus], die [ons] kracht geeft'.¹⁹ Daarvan getuig ik als apostel van de Heer en ik laat u mijn zegen. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 113.
2. Leer en Verbonden 84:19.
3. Leer en Verbonden 84:20.
4. Leer en Verbonden 84:34.
5. Leer en Verbonden 84:33.
6. Leer en Verbonden 84:38.
7. 1 Nephi 19:24.
8. Zie Jakobus 1:22.
9. *Leringen: Joseph Smith*, pp. 116–117.
10. 2 Nephi 28:30.
11. Leer en Verbonden 88:40.
12. Leer en Verbonden 50:24.
13. Leer en Verbonden 93:19.
14. John Gillespie Magee jr., 'High Flight'. In: Diane Ravitch, *The American Reader: Words That Moved a Nation* (red. 1990), p. 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground* (1963), p. 9.
16. Magee, 'High Flight', p. 486.
17. Alma 26:13, 15–16.
18. Psalmen 89:15.
19. Filippienzen 4:13.

President Henry B. Eyring

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Leren in het priesterschap

Als u ijverig en gehoorzaam bent in het priesterschap, zullen schatten van geestelijke kennis op u uitgestort worden.

Ik ben dankbaar dat ik mag deelnemen aan deze bijeenkomst van de priesterschap van God. We bevinden ons vanavond op vele verschillende plaatsen. Ook de ambten in onze bediening als priesterschapsdrager zijn onderling zeer verscheiden. Toch hebben we ondanks die uiterlijke verscheidenheid één ding gemeenschappelijk: we moeten allemaal onze priesterschapsplichten leren kennen en machtiger worden in de uitoefening ervan.

Als diaken ervaarde ik die behoefte heel sterk. Ik woonde in een piepkleine gemeente van de kerk in New Jersey, aan de oostkust van de Verenigde Staten. Ik was de enige diaken in de gemeente — niet alleen de enige die naar de kerk kwam, maar de enige die in het ledenregister voorkwam. Mijn oudere broer, Ted, was de enige leraar. Hij is hier vanavond.

Ik was nog steeds diaken toen ons gezin naar Utah verhuisde. Daar trof ik drie fortuinlijke omstandigheden aan waardoor mijn groei in het priesterschap werd versneld. Ten eerste was er een president die wist hoe hij in raadsvergadering moest samenkomen met de leden van zijn quorum. Ten tweede was er groot geloof in Jezus Christus

aanwezig wat de basis vormde van de liefde waarover we hebben gehoord — liefde voor elkaar. En ten derde hadden we allen dezelfde overtuiging dat het overkoepelende doel van onze priesterschap bestond in werken voor het heil van de mens.

Het was niet de goed uitgebouwde wijk die het verschil maakte. Wat daar in die wijk was, had ik overal kunnen aantreffen, in om het even welke unit van de kerk.

Deze drie zaken zijn misschien zo vanzelfsprekend in uw ervaring met de priesterschap dat u ze nauwelijks opmerkt. Of misschien voelt u niet die behoefte om te groeien zodat u deze hulpmiddelen niet opmerkt. Hoe dan ook, ik bid dat de Geest me zal helpen om ze u duidelijk en aantrekkelijk voor te stellen.

Mijn bedoeling met het bespreken van deze drie hulpmiddelen voor groei in het priesterschap is dat u ze gaat waarderen en gebruiken. Als u dat doet, zal uw bediening beter worden. En als u uw priesterschap hebt groot gemaakt, zal uw bediening de kinderen van onze hemelse Vader meer tot zegen zijn dan u nu voor mogelijk houdt.

Het eerste leermiddel dat ik ontdekte was toen ik in een priestersquorum werd verwelkomd met de bisschop als onze president. Dat lijkt misschien een te verwaarlozen detail, maar daardoor veranderde mijn kijk op de macht in het priesterschap en mijn bediening in het priesterschap voor goed. Het begon al met de manier waarop hij leiding gaf.

Naar mijn beleving ging hij met de mening van ons, jonge priesters, om alsof we de meest wijze mannen ter wereld waren. Hij wachtte totdat iedereen die iets wou zeggen, had gesproken. Hij luisterde. En wanneer hij besliste wat er gebeuren moest, dan scheen de Geest dat besluit aan ons en aan hem te bevestigen.

Ik besef nu dat ik toen de betekenis van de tekst aanvoelde waarin staat dat de president in raadsvergadering met de leden van zijn quorum bijeen moet komen.¹ En toen ik jaren later zelf bisschop was, profiteerden de priesters van mijn quorum en ik allebei van wat ik als jonge priester had geleerd.

Twintig jaar later maakte ik, als bisschop, mee hoe een effectieve raadsvergadering werkt, niet alleen in een kerkgebouw, maar ook in de bergen. Tijdens een zaterdagse activiteit was een lid van ons quorum 's nachts verdwaald. Voor zover wij wisten was hij alleen zonder warme kleding, voedsel of beschutting. We hadden zonder succes naar hem gezocht.

Ik herinner me dat we samen baden, het priestersquorum en ik, en daarna vroeg ik iedereen wat ze ervan dachten. Ik luisterde aandachtig en het leek me toe dat zij dat ook deden. Na verloop van tijd kwam er een vredig gevoel over ons. Ik voelde dat ons verdwaalde quorumlid ergens veilig en droog was.

Het werd me duidelijk wat het

quorum wel en niet moest doen. Toen de mensen die hem gevonden hadden, de plek in het bos beschreven waar hij beschutting had gezocht, had ik de indruk dat ik de plek herkende. Maar het nog groter wonder voor mij was te zien hoe het verenigd geloof van een priesterschapsrada in Jezus Christus tot openbaring leidde aan de man die de priesterschapssleutels droeg. We zijn die dag allemaal in de macht van ons priesterschap gegroeid.

De tweede sleutel van toegewonnen priesterschapskennis is de liefde voor elkaar die ontstaat als gevolg van groot geloof. Ik weet niet zeker welke van de twee het eerst komt, maar het lijkt erop dat ze altijd beide aanwezig zijn als er snel grote priesterschapslessen worden geleerd. Joseph Smith heeft ons daarin door zijn voorbeeld onderwezen.

In het begin van deze bedeling kreeg hij een gebod van God om de kracht van de priesterschap in de kerk op te bouwen. Hij kreeg de opdracht om scholen voor priesterschapsdragers te organiseren. De Heer stelde als vereiste dat er liefde moest heersen tussen wie onderwezen en wie onderwezen werden. Dit zijn de woorden van de Heer aangaande het creëren van een plek voor priesterschapsonderwijs, met name hoe het moet zijn voor hen die daar onderricht ontvangen:

‘Organiseert u (...) vestigt een

huis (...) van leren (...) een huis van orde (...).

‘Wijst onder u een leraar aan, en laten niet allen tegelijkertijd spreken; maar laat één tegelijk spreken en laten allen luisteren naar wat hij zegt, opdat wanneer allen gesproken hebben, allen door allen opgebouwd zullen zijn, en opdat eenieder een gelijke gelegenheid zal hebben.’²

De Heer beschrijft hoe, zoals we al hebben gezien, een priesterschapsrada of -klas de macht verkrijgt om openbaring door de Geest te ontvangen. Openbaring is de enige manier waarop we te weten kunnen komen dat Jezus de Christus is. Dat grote geloof in Christus is de eerste tree op de ladder die we beklimmen als we evangeliebeginselen leren kennen.

In afdeling 88:123–124 van de Leer en Verbonden benadrukt de Heer dat we liefde voor elkaar moeten hebben en geen fouten bij elkaar moeten zoeken. Eenieder werd toegelaten tot de priesterschapschool die door de profeet van de Heer was opgericht door met opgeheven handen een verbond te sluiten om ‘een vriend en een broeder te zijn (...) in de banden der liefde’.³

Dat gebruik hebben we tegenwoordig niet meer, maar overal waar ik opmerkelijke lessen bij de priesterschap heb meegemaakt, was die liefdesband aanwezig. Ik heb gemerkt dat die liefde zowel aan de oorsprong kan liggen als het gevolg kan zijn van het ontdekken van evangeliewaarheden. Liefde nodigt de Heilige Geest uit om de waarheid te bevestigen. En de vreugde van het ontdekken van goddelijke waarheid veroorzaakt liefde in het hart van de mensen die samen zo’n leerervaring meemaken.

Het tegenovergestelde is evenzeer waar. Twist of jaloezie belemmert de Heilige Geest om ons te onderwijzen,

waardoor we niet in staat zijn om licht en waarheid te ontvangen. En het gevoel van teleurstelling dat stevast het gevolg is, wordt voor hen die een leerervaring verwachtten die niet kwam, de voedingsbodem voor zaadjes van nog meer twist en fouten zoeken.

De priesterschapsdragers die goed samen kunnen leren, lijken altijd goede vredestichters in hun midden te hebben. Je ziet vredestichters in priesterschapsraden en -klassen. Het is de gave om mensen die de onderlinge verschillen zien te helpen ontdekken wat ze met elkaar gemeen hebben. Een vredestichter bezit de gave om mensen in de woorden van een ander een bijdrage te helpen zien in plaats van een correctie.

Met genoeg reine liefde van Christus en een verlangen om een vredestichter te zijn, is eenheid in priesterschapsraden en -klassen mogelijk. Het vergt geduld en nederigheid, maar ik heb gezien dat het mogelijk is, zelfs als het om een lastige kwestie gaat en de mensen in die raden en klassen een zeer verscheiden achtergrond hebben.

Het is mogelijk om de verheven standaard van de Heer voor priesterschapsdragers te bereiken bij het nemen van quorumbesluiten. Dat is mogelijk als er groot geloof en veel liefde aanwezig zijn en twist afwezig is. Dit is de vereiste die de Heer stelt om onze besluiten te kunnen bekrachtigen: ‘En ieder besluit dat door één van deze quorums wordt genomen, moet door de eenparige stemming daarvan tot stand komen; dat wil zeggen: elk lid van ieder quorum moet met de genomen besluiten instemmen, om hun besluiten onderling van gelijke kracht of geldigheid te laten zijn.’⁴

Het derde leermiddel in de priesterschap heeft te maken met de

gemeenschappelijke visie waarom de Heer ons zegent met zijn priesterschap en ons dat toevertrouwt, en met name de overtuiging dat we werken voor het heil van de mens. Deze gemeenschappelijke overtuiging brengt eenheid in een quorum. We kunnen dit een beetje gaan begrijpen uit het schriftuurlijk verslag waarin staat hoe we als geestzonen vóór onze geboorte zijn voorbereid op de zeldzame eer om het priesterschap te dragen.

Over aan wie dit grote priesterschap in dit leven is toevertrouwd, zegt de Heer: 'Ja, voor hun geboorte ontvingen zij, met vele anderen, hun eerste lessen in de wereld der geesten en werden erop voorbereid om in de bestemde tijd des Heren op aarde te komen, om in zijn wijngaard te werken voor het heil van de zielen der mensen.'⁵

Door het priesterschap delen we in de heilige plicht om voor de zielen der mensen te werken. We moeten niet alleen gaan inzien dat dit onze plicht is. Het moet zich zo diep in ons hart wortelen dat noch de vele eisen die in de bloei van ons leven aan ons gesteld worden, noch de beproevingen die met het ouder worden komen, ons van dat doel kunnen afhouden.

Niet lang geleden heb ik een hogepriester thuis bezocht. Hij kan niet meer naar onze quorumvergaderingen komen. Hij woont alleen. Zijn vrouw is overleden en zijn kinderen wonen

ver van hem vandaan. Leeftijd en ziekte beperken zijn vermogen om te dienen. Hij doet nog aan gewichtheffen om het beetje kracht wat hij nog heeft op peil te houden.

Toen ik bij hem binnenkwam, stond hij op en hield zich aan zijn looprek vast om me te begroeten. Hij bood mij een stoel naast die van hem aan. We praatten samen over onze fijne band in de priesterschap.

Toen zei hij met aandrang tegen me: 'Waarom leef ik nog? Waarom ben ik hier nog? Ik kan niets meer doen.'

Ik zei tegen hem dat hij iets voor mij betekende. Hij bouwde me op met zijn geloof en zijn liefde. Zelfs door dat korte bezoekje bij hem wilde ik een beter mens zijn. Zijn voorbeeld van vastberadenheid om iets zinvol te doen had mij geïnspireerd om nog harder mijn best te doen om anderen en de Heer te dienen.

Maar door de droeve toon van zijn stem en de blik in zijn ogen merkte ik dat ik zijn vragen niet had beantwoord. Hij vroeg zich nog steeds af waarom God hem in leven liet met zulk beperkt vermogen om te dienen.

Hij bedankte me op zijn gebruikelijke overvloedige manier voor mijn bezoek. Terwijl ik opstond om weg te gaan, kwam de verpleegster die elke dag een paar uur bij hem komt helpen, binnen via een andere kamer. Hij had me in ons persoonlijk gesprek een beetje over haar verteld. Hij zei

dat ze geweldig was. Ze woonde het grootste deel van haar leven al onder de heiligen der laatste dagen, maar was nog steeds geen lid.

Ze stond op om me uit te laten. Hij gebaarde naar haar en zei met een glimlach: 'Zie je wel, ik kan ook niets goeds doen. Ik heb geprobeerd haar tot de doop te brengen maar het is me niet gelukt.' Ze glimlachte naar hem en mij. Ik ging naar buiten en keerde naar huis terug.

Ik besepte toen dat de antwoorden op zijn vragen al lang geleden in zijn hart geplant waren. Die getrouwe hogepriester trachtte zijn plicht te vervullen, die hem gedurende al die decennia als priesterschapsdrager was bijgebracht.

Hij wist dat die jonge vrouw de zegeningen van het heil door het evangelie van Jezus Christus alleen kon krijgen door een doopverbond te sluiten. Hij was door iedere president van ieder quorum van diakenen tot de hogepriesters onderwezen in de verbonden.

Hij herinnerde zich zijn eigen eed en verbond van het priesterschap en was zich ervan bewust. Hij leefde er nog steeds naar.

Hij was een getuige en zendeling voor de Heiland, hoe het leven ook mocht lopen. Het was in zijn hart geworteld. Het verlangen van zijn hart was dat haar hart veranderd zou worden door de verzoening van Jezus Christus en door het naleven van heilige verbonden.

Zijn verblijf in de priesterschapschool tijdens dit leven is van relatief korte duur vergeleken bij de eeuwigheid. Maar zelfs in deze korte tijds-spanne heeft hij het eeuwige lesboek van voor tot achter bestudeerd. Hij zal altijd uit priesterschapslessen van eeuwige waarde kunnen putten, waar de Heer hem ook roept.

Niet alleen moet u verlangend zijn om u uw priesterschapslessen in dit leven te leren, u moet ook optimistisch zijn over uw mogelijkheden. Sommigen van ons beperken in gedachte onze mogelijkheden om datgene te leren wat de Heer ons in zijn dienst aanbiedt.

Er was een jongeman die in de jaren veertig van de negentiende eeuw zijn dorpje in Wales verliet, de apostelen van God hoorde en lid werd van het koninkrijk van God op de aarde. Hij zeilde met de heiligen naar Amerika en reed met een huifkar over de vlakten naar het westen. Hij maakte deel uit van de groep die na Brigham Young in de vallei arriveerde. Zijn priesterschapsdienst bestond onder andere uit het ontginnen en bouwrijp maken van de grond voor een boerderij.

Hij verkocht de boerderij voor een habbekrats om voor de Heer op een

zending te gaan en in een verlaten gebied dat we nu kennen als Nevada schapen te gaan hoeden. Daarna vervulde hij over de oceaan nog een zending in hetzelfde dorpje dat hij in zijn armoede verlaten had om de Heer te volgen.

Al die ervaringen hadden hem geholpen om met zijn priesterschapsbroeders te leren. Omdat hij een stoutmoedige zending was, ging hij in Wales af op de zomervilla van een man die al voor de vierde keer premier van Engeland was om hem het evangelie van Jezus Christus aan te bieden.

Deze grote man liet hem binnen in zijn villa. Hij was afgestudeerd aan het Eton College en de universiteit van Oxford. De zending sprak met hem over de oorsprong van de mens, de centrale rol van Jezus Christus in de geschiedenis van de wereld en zelfs over het lot van de naties.

Aan het eind van dat gesprek bedankte de gastheer voor het aanbod om zich te laten dopen. Maar bij hun afscheid vroeg die leider van een van de grote wereldrijken aan de nederige zending: 'Waar bent u opgeleid?' Zijn antwoord was: 'In de priesterschap van God.'

Misschien heeft u ooit wel eens gedacht dat uw leven veel beter was geweest als u maar aan een bepaalde school had kunnen studeren. Ik bid dat u zult zien hoe groot Gods liefde voor u is en welk een geweldige kans Hij u heeft geboden door u in zijn priesterschapschool toe te laten.

Als u ijverig en gehoorzaam bent in het priesterschap, zullen schatten van geestelijke kennis op u uitgestort worden. U zult toenemen in de kracht om het kwade te weerstaan en de waarheid die tot het heil leidt te verkondigen. U zult u verheugen over het geluk van degenen die u de richting van het heil hebt getoond. Uw gezin zal een leerschool zijn.

Ik getuig dat de sleutels van het priesterschap zijn hersteld. President Thomas S. Monson heeft en gebruikt die sleutels. God leeft en kent u door en door. Jezus Christus leeft. U bent uitgekozen voor de eer om het heilige priesterschap te mogen dragen. In de naam van Jezus Christus.

Amen. ■

NOTEN

1. Zie Leer en Verbonden 107:87.
2. Leer en Verbonden 88:119, 122.
3. Leer en Verbonden 88:133.
4. Leer en Verbonden 107:27.
5. Leer en Verbonden 138:56.

President Thomas S. Monson

Priesterschapsmacht

Mogen wij de goddelijke macht van het priesterschap dat we dragen waardig zijn. Laat het uw leven tot zegen zijn. Mogen wij het gebruiken tot zegen van anderen.

Ik heb lang gebeden en nagedacht over mijn boodschap vanavond. Ik wil niemand beledigen. Ik dacht: Welke problemen hebben we? Waar heb ik dagelijks mee te maken dat mij ertoe brengt om 's avonds laat te wenen? Ik dacht dat ik misschien een paar van die problemen ter sprake kon brengen. Sommige hebben met jonge mannen te maken. Andere hebben betrekking op de mensen van middelbare leeftijd. Weer andere hebben betrekking op de mensen die net boven de middelbare leeftijd zijn. We hebben het niet over oud.

En daarom wil ik gewoon eerst zeggen dat het is goed dat we vanavond bijeen zijn. We hebben geweldige en toepasselijke boodschappen over het priesterschap Gods gehoord. Net als u ben ik opgebouwd en geïnspireerd.

Vanavond wil ik het met u hebben over een aantal kwesties waar ik de laatste tijd vaak over na heb gedacht en waarvan ik het gevoel heb dat ik ze met u moet bespreken. Op de een of andere manier houden ze alle verband met onze persoonlijke waardigheid die vereist is om de heilige macht van het priesterschap te ontvangen en uit te oefenen.

Ik wil beginnen met het citeren van

een tekst uit Leer en Verbonden 121:

‘De rechten van het priesterschap [zijn] onafscheidelijk verbonden [...] met de machten des hemels, en [...] de machten des hemels [kunnen] niet beheerst noch aangewend [...] worden, dan alleen volgens de beginselen der gerechtigheid.

‘Dat die ons kunnen worden verleend, dat is waar, maar wanneer wij trachten onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerezucht te bevredigen, of in enige mate van onrechtvaardigheid zeggenschap of heerschappij of dwang op de ziel der mensenkinderen uit te oefenen, zie, dan trekken de hemelen zich terug; de Geest des Heren is gegriefd; en wanneer die zich heeft teruggetrokken, vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man.’¹

Broeders, dat is het gezaghebbende woord des Heren aangaande zijn goddelijke gezag. Het laat geen twijfel over onze plicht als dragers van het priesterschap Gods.

Wij zijn in verontrustende tijden naar de aarde gekomen. Het morele kompas van de grote massa is geleidelijk aan op een punt gekomen waarop bijna alles ‘moet kunnen’.

Ik heb tijdens mijn leven de moraal in de samenleving een volledige

ommezwaai zien maken. Eens kwamen de normen van de kerk en de normen van de samenleving nagevoel met elkaar overeen, nu gaapt daar een groot gat tussen, dat met de dag groter wordt.

Veel films en televisieprogramma's laten gedrag zien dat in directe tegenspraak is met de wetten van God. Stel uzelf niet bloot aan de ongepaste zinspelingen en de grove vuiligheid die er zo vaak in voorkomen. De teksten van veel moderne muziek vallen in dezelfde categorie. De godslastering die tegenwoordig overal om ons heen klinkt, zou niet zo heel lang geleden nooit zijn getolereerd. Jammer genoeg wordt de naam van de Heer voortdurend ijdel gebruikt. U herinnert zich met mij het gebod — een van de tien — die de Heer op de berg Sinai aan Mozes openbaarde: ‘Gij zult de naam van de Heer, uw God, niet ijdel gebruiken; want de Heer zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt.’² Het spijt mij als er mensen onder ons aan worden blootgesteld, en ik smeed u geen godslasterlijke taal te gebruiken. Ik smeed u niets te zeggen of te doen waarop u niet trots kunt zijn.

Laat u op geen enkele manier in met pornografie. Kijk er niet naar, nooit. Het is bewezen dat het om een verslaving gaat die moeilijk te overwinnen is. Gebruik geen alcohol, tabak of welke verdovende of stimulerende middelen ook, want dat zijn ook verslavingen waar u pas na heel veel moeite vanaf komt.

Wat zal u beschermen tegen de zonde en het kwaad om u heen? Ik zeg dat een sterk getuigenis van onze Heiland en van zijn evangelie u veiligheid zal bieden. Als u het Boek van Mormon niet hebt gelezen, doe dat dan. Ik zal u niet vragen de hand op te steken. Als u dat met een gebed

in uw hart doet en oprecht verlangt de waarheid te willen weten, zal de Heilige Geest u bekendmaken dat het waar is. Als het waar is — en dat *is* het — was Joseph Smith de profeet die God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus heeft gezien. De kerk is waar. Als u nog geen getuigenis hebt van deze zaken, doe dan wat nodig is om er een te krijgen. Het is van wezenlijk belang om uw eigen getuigenis te hebben, want het getuigenis van anderen helpt u slechts tot op zekere hoogte. Als u eenmaal een getuigenis hebt, zult u het vitaal en levend moeten houden door gehoorzaamheid aan de geboden van God en door geregeld te bidden en de Schriften te bestuderen. Ga naar de kerk. En jonge mannen, ga naar het seminarie of het instituut, als dat er is.

Als er iets in uw leven niet in orde is, is er een uitweg voorhanden. Houd op met elke vorm van verkeerd gedrag. Spreek met uw bisschop. Wat het probleem ook is, het kan door afdoende bekering worden opgelost. U kunt weer rein worden. De Heer heeft gezegd over hen die zich bekeren: 'Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw',³ 'en Ik, de Heer, denk er niet meer aan.'⁴

De Heiland der mensen omschreef Zichzelf als zijnde in de wereld, maar niet van de wereld.⁵ Ook wij kunnen in de wereld zijn, maar niet van de wereld, door foutieve ideeën en leringen af te wijzen en trouw te blijven aan wat God ons heeft geboden.

Welnu, ik heb de laatste tijd veel nagedacht over de jonge mannen die van huwbare leeftijd zijn, maar die vooralsnog niet van plan zijn om te trouwen. Ik zie liefvallige jongedames die willen trouwen en een gezin willen stichten, maar die daar niet veel kans toe hebben omdat zoveel jonge

mannen een huwelijk uitstellen.

Dit is geen nieuwe situatie. Vorige presidenten van de kerk hebben er genoeg over gezegd. Ik lees twee voorbeelden van hun raad voor.

President Harold B. Lee heeft gezegd: 'We verzaken onze taak als priesterschapdrager als we de huwbare leeftijd bereiken en niet met een van deze liefvallige vrouwen trouwen.'⁶

President Gordon B. Hinckley heeft dit gezegd: 'Mijn hart gaat uit naar (...) onze alleenstaande zusters, die verlangen naar een huwelijk, maar dat niet voor elkaar krijgen. (...) Ik heb veel minder sympathie voor de jonge mannen die, naar gebruikelijk is in onze samenleving, het voortouw in deze aangelegenheid kunnen nemen, maar die zich daar in zoveel gevallen niet toe geroepen voelen.'⁷

Ik besef dat er veel redenen kunnen zijn waarom je aarzelt om in het huwelijk te treden. Als je je bezorgd afvraagt of je een vrouw en kinderen wel financieel kunt onderhouden, wil ik je zeggen dat het geen schande is als een echtpaar zuinig en spaarzaam leeft. Het is doorgaans in deze moeilijke tijd dat je nader tot elkaar komt door offers te leren brengen en moeilijke beslissingen te nemen. Misschien ben je bang dat je de verkeerde keuze maakt. Daarop zeg ik dat je je

geloof moet oefenen. Ga op zoek naar iemand die bij je past. Besef dat je niet elk probleem dat op je pad komt voor kunt zijn, maar vertrouw erop dat er voor bijna alles een oplossing is als je vindingrijk bent en als je bereid bent om aan je huwelijk te werken.

Wellicht heb je als alleenstaande een beetje te veel plezier, ga je op dure vakanties, koop je dure auto's en speeltjes, en leid je over het algemeen een zorgeloos leventje met je vrienden. Ik ben groepjes van jullie weleens tegengekomen, en ik geef toe dat ik mij toen afvroeg waarom jullie niet uit waren met de jongedames.

Broeders, er is een tijd waarop je serieus moet gaan nadenken over een huwelijk en op zoek moet gaan naar een metgezellin met wie je de eeuwigheid kunt doorbrengen. Als je een verstandige keuze maakt, en als je veel tijd stopt in je huwelijk, is er niets in het leven dat je meer geluk zal brengen.

Als je trouwt, broeders, wil je uiteraard in het huis des Heren trouwen. Voor jullie die het priesterschap dragen, is er geen andere optie. Wees voorzichtig, zodat je dat voorrecht niet kwijtraakt. Je kunt je verkeren binnen de grenzen van het welvoeglijke houden en toch een hele fijne tijd hebben.

En nu, broeders, bepaal ik mij tot een ander onderwerp waarvan

ik stellig het gevoel heb het te moeten bespreken. In de drie jaar dat ik nu president van de kerk ben, is de treurigste en ontmoedigendste taak die ik elke week af te handelen heb de annulering van verzegelingen. Aan elke annulering is een vreugdevolle huwelijksverzegeling in het huis des Heren voorafgegaan, waar een liefталig paar samen een nieuw leven begon en ernaar uitkeek om de rest van de eeuwigheid gezamenlijk door te brengen. En dan gaan er maanden, jaren voorbij, waarna om de een of andere reden de liefde een stille dood sterft. Dat kan het resultaat zijn van financiële problemen, gebrek aan communicatie, onbeteugelde driftbuien, inmenging van schoonfamilie, zondige praktijken. Er kunnen allerlei redenen zijn. In de meeste gevallen hoeft het niet in een echtscheiding te eindigen.

Het overgrote deel van de verzoeken tot annulering van een verzegeling komt van vrouwen die wanhopig probeerden iets van het huwelijk te maken, maar die er uiteindelijk niet in slaagden de problemen op te lossen.

Kies uw partner zorgvuldig en gebedsvol uit; en ga, als u eenmaal gehuwd bent, uitermate loyaal met elkaar om. Ik las eens onbetaalbaar advies op een tegeltje dat bij mijn oom en tante aan de muur hing. Er stond op: 'Kies je liefde en heb lief wie je

kiest.' Er schuilt grote wijsheid in die woorden. Trouw in het huwelijk is absoluut onontbeerlijk.

Uw vrouw is uw gelijke. In het huwelijk is geen van de partners superieur of inferieur aan de ander. U wandelt zij aan zij als zoon en dochter van God. Zij verdient geen vernedering of belediging, maar liefde en respect. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Elke man in deze kerk die (...) onrechtvaardige heerschappij over [zijn vrouw] uitoefent, is niet waardig om het priesterschap te dragen. Ook al is hij geordend, de hemelen zullen zich terugtrekken, de Geest van de Heer wordt bedroefd, en vaarwel dan het priesterschapsgezag van die man.'⁸

President Howard W. Hunter heeft dit over het huwelijk gezegd: 'Een gelukkig en succesvol huwelijk is niet zozeer een zaak van met de juiste persoon trouwen, maar *de juiste persoon zijn*.' Goed gezegd. '(...) De bewuste keuze om je volledig in te zetten is de belangrijkste bijdrage aan het succes.'⁹

Vele jaren geleden was er in de wijk die ik als bisschop presideerde een echtpaar dat vaak hele ernstige en heftige meningsverschillen had. Ik bedoel echte meningsverschillen. Beiden waren overtuigd van hun gelijk. Geen van beiden gaf een duimbreed toe. En als ze niet met elkaar in

de clinch lagen, was er sprake van een 'ongemakkelijke wapenstilstand'.

Ze belden mij een keer om twee uur 's nachts. Ze wilden met mij praten en wel meteen. Ik gleed uit bed, kleedde mij aan en ging bij hen langs. Ze zaten zo ver mogelijk van elkaar vandaan en zeiden geen woord tegen elkaar. De vrouw communiceerde met haar man via mij. Ook hij antwoordde haar via mij. Ik dacht: hoe gaan we dit echtpaar in hemelsnaam weer nader tot elkaar krijgen?

Ik bad om inspiratie en kreeg de ingeving om hen een vraag te stellen. Ik vroeg: 'Hoe lang is het geleden dat jullie naar de tempel zijn geweest en bij een huwelijksverzegeling aanwezig waren?' Ze bekenden dat het al een hele tijd geleden was. Ze waren anderszins waardig en hadden beiden een tempelaanbeveling. Ze gingen ook naar de tempel om verordeningswerk voor anderen te doen.

Ik zei tegen hen: 'Gaat u aanstaande woensdagmorgen om acht uur met mij mee naar de tempel? Dan gaan we naar een verzegelingsceremonie.'

In koor vroegen ze: 'Ceremonie van wie?'

Ik antwoordde: 'Dat weet ik niet. Van iemand die woensdagmorgen in het huwelijk treedt.'

De daaropvolgende woensdag

troffen we elkaar op het vastgestelde tijdstip bij de Salt Laketempel. We liepen een van de prachtige verzegelkamers binnen, en kenden niemand van de personen die in de kamer waren, uitgezonderd ouderling ElRay L. Christiansen, die toen assistent van het Quorum der Twaalf Apostelen was, een functie die toentertijd bestond. Ouderling Christiansen zou die morgen de verzegeling voltrekken van de aanwezige bruid en bruidegom. Ik ben ervan overtuigd dat de bruid en haar familie dachten: dat moeten vrienden van de bruidegom zijn. En dat de familie van de bruidegom dacht: dat moeten vrienden van de bruid zijn. Mijn echtpaar zat op een klein bankje met ruim een halve meter ruimte tussen hen in.

Ouderling Christiansen gaf het paar dat in de echt zou worden verbonden eerst nog wat goede raad, wat hij op schitterende wijze deed. Hij merkte op dat een man zijn vrouw behoort lief te hebben en haar met respect en hoffelijkheid moet behandelen, en eren als de spil van het gezin. Toen sprak hij tot de bruid en zei haar hoe ze haar man kon eren als het hoofd van het gezin en hem altijd haar steun kon geven.

Ik merkte dat mijn echtpaar, terwijl ouderling Christiansen zich tot de bruid en bruidegom richtte, steeds een beetje naar elkaar toe schoven. Spoedig zaten ze vlak naast elkaar. Wat mij aangenaam trof, was dat ze beiden evenveel naar elkaar toe waren gekomen. Aan het einde van de ceremonie zat mijn paar zo dicht tegen elkaar aan alsof zij de pasgetrouwden waren. Beiden glimlachten.

We verlieten die dag de tempel en niemand heeft ooit geweten wie we waren en waarom we waren gekomen, maar mijn vrienden hielden elkaars hand vast terwijl zij door de

voordeur naar buiten liepen. Hun meningsverschillen waren naar de achtergrond geschoven. Ik had niets hoeven zeggen. Weet u, ze herinnerden zich hun eigen trouwdag en de verbonden die ze in het huis van God hadden gesloten. Ze hadden zich voorgenomen om opnieuw te beginnen en dit keer wat meer hun best te doen.

Als iemand van u huwelijksproblemen heeft, dring ik er bij u op aan om al het mogelijke te doen om die op te lossen, zodat u weer net zo gelukkig bent als u was toen u in het huwelijk trad. Wij die in het huis des Heren in het huwelijk treden, doen dat voor tijd en voor alle eeuwigheid, en dan moeten we al het nodige doen om dat te bewerkstelligen. Ik besef dat er situaties zijn waarin een huwelijk niet te redden is, maar ik ben oprecht van mening dat de meeste dat wel zijn. Doe er alles aan om uw huwelijk niet in de gevarenszone terecht te laten komen.

President Hinckley heeft verklaard dat het aan ons is die het priesterschap van God dragen om onszelf in de hand te hebben, zodat we boven de wereld staan. Het is van essentieel belang dat we eerbare en achtsenswaardige mannen zijn. Onze daden moeten geheel onberispelijk zijn.

Wat we zeggen, hoe we anderen behandelen en hoe we leven, is van invloed op de kracht die wij hebben als mannen en jongens die het

priesterschap dragen.

De gave van het priesterschap is van onschatbare waarde. Zij is het gezag om in Gods naam te handelen, om de zieken te zalven, en ons gezin en anderen te zegenen. Dat gezag kan voorbij de sluier des doods reiken, de eeuwigheden in. Er is in de hele wereld niets wat ermee te vergelijken is. Bescherm het, koester het, leef ernaar.¹⁰

Geliefde broeders, laat u bij elke stap van uw leven leiden door rechtvaardige beginselen. Mogen wij nu en altijd de goddelijke macht van het priesterschap dat we dragen waardig zijn. Laat het uw leven tot zegen zijn. Mogen wij het gebruiken tot zegen van anderen, zoals Hij heeft gedaan die voor ons heeft geleefd en voor ons is gestorven — Jezus Christus, onze Heer en Heiland. Dat is mijn gebed in zijn heilige naam. Amen. ■

NOTEN

1. Leer en Verbonden 121:36–37.
2. Exodus 20:7.
3. Jesaja 1:18.
4. Leer en Verbonden 58:42.
5. Zie Johannes 17:14; Leer en Verbonden 49:5.
6. 'President Harold B. Lee's General Priesthood Address', *Ensign*, januari 1974, p. 100.
7. Gordon B. Hinckley, 'What God Hath Joined Together', *Ensign*, mei 1991, p. 71.
8. Gordon B. Hinckley, 'De uitoefening van het priesterschap waardig', *Liahona*, juli 2002, p. 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, Clyde J. Williams (red., 1997), p. 130.
10. Zie Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, pp. 58–61.

President Dieter F. Uchtdorf

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Stilstaan op de weg naar Damascus

Wie er ijverig naar streven om van Christus te leren, leren Hem uiteindelijk kennen.

Een van de opmerkelijkste gebeurtenissen in de geschiedenis van de wereld vond plaats op de weg naar Damascus. U kent het verhaal wel van de jonge Saulus. Hij ‘verwoestte de gemeente, en hij ging het ene huis na het andere binnen (...) en hij leverde [de heiligen] over in de gevangenis’.¹ Saulus was zo vijandig dat vele leden van de vroege kerk Jeruzalem ontvluchtten in de hoop aan zijn woede te ontsnappen.

Saulus achtervolgde hen. Maar ‘toen hij Damascus naderde, [geschiedde het] dat hem plotseling licht uit de hemel omstraalde;

‘en ter aarde gevallen, hoorde hij een stem tot zich zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?’²

Dat transformerende moment heeft Saulus voor altijd veranderd. Het heeft zelfs de wereld veranderd.

Wij weten dat dergelijke manifestaties voorkomen. Wij getuigen zelfs dat een jongen, genaamd Joseph Smith, in 1820 een soortgelijke goddelijke ervaring had. Wij getuigen onomwonden dat de hemelen weer geopend zijn en dat God tot zijn profeten en apostelen

spreekt. God hoort en verhoort de gebeden van zijn kinderen.

Niettemin denken sommigen dat ze zonder een eigen ervaring als die van Saulus of Joseph Smith niet tot geloof kunnen komen. Zij staan aan de rand van de wateren des doops maar dalen er niet in af. Zij staan voor de drempel van hun getuigenis maar komen er niet toe de waarheid te erkennen. Zij betreden niet stapje voor stapje het pad van het discipelschap, maar verwachten dat de een of andere manifestatie hen tot geloof zal brengen.

Zij staan stil op de weg naar Damascus.

Geloof komt stukje bij beetje

Een lieve zuster was al haar hele leven trouw lid van de kerk. Maar ze koesterde een stil verdriet. Haar dochter was jaren daarvoor na een korte ziekte overleden. De pijn van die tragedie achtervolgde haar nog steeds. Ze bleef maar worstelen met de vragen die dergelijke heftige gebeurtenissen oproepen. Ze gaf ronduit toe dat haar getuigenis was verzwakt; dat haar geloof alleen nog te redden viel

als de hemelen zich voor haar zouden openen.

En daar wachtte ze op.

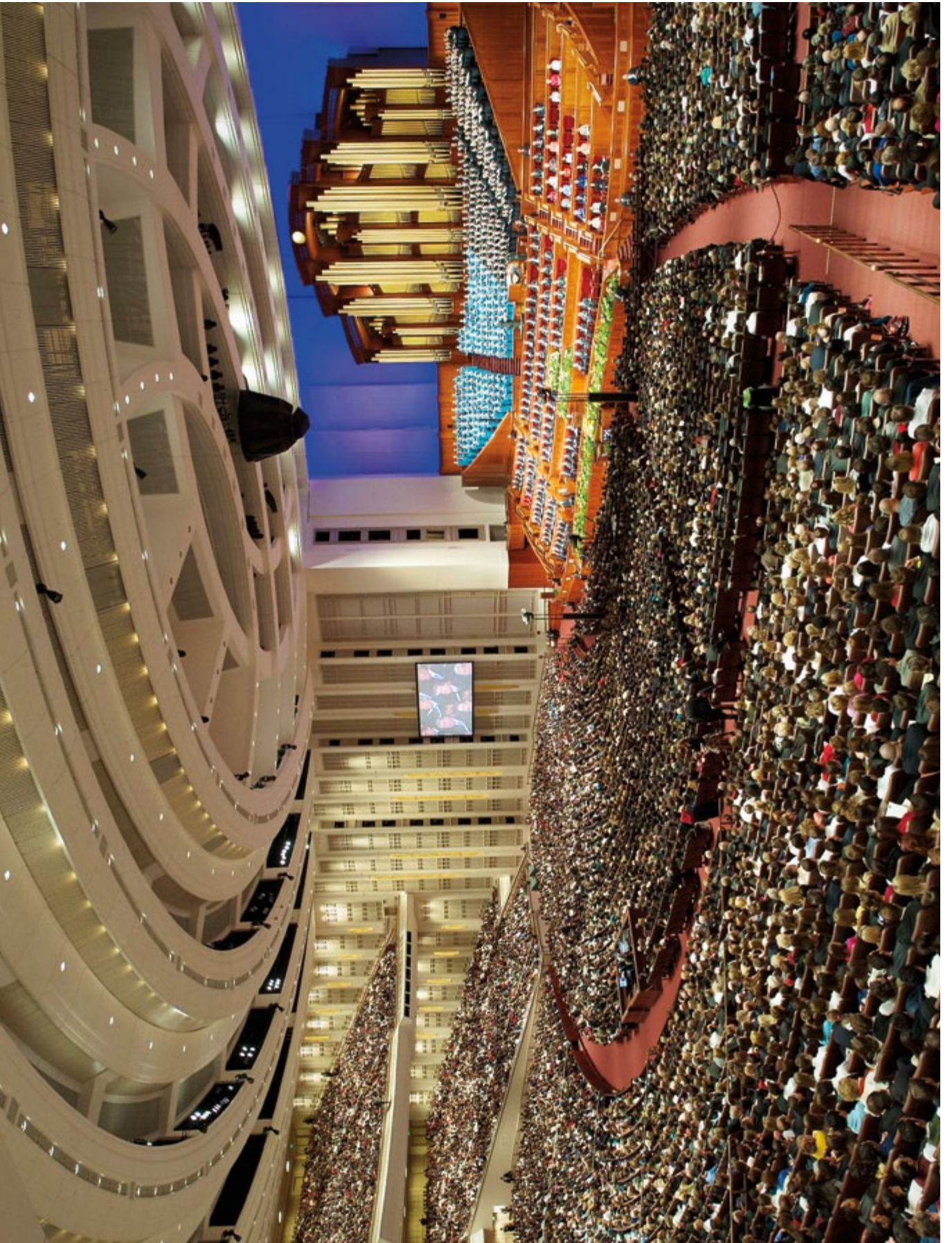
Ook vele anderen staan om verschillende redenen stil op de weg naar Damascus. Zij stellen hun volledige toewijding als discipelen uit. Zij hopen dat ze het priesterschap ontvangen, maar aarzelen in hun voorbereiding op dat voorrecht. Zij willen graag naar de tempel, maar stellen de laatste geloofsdaad uit om ervoor in aanmerking te komen. Zij blijven wachten tot ze Christus als een schitterend schilderij van Carl Bloch overhandigd krijgen, waarna hun twijfels en angsten voor altijd zijn weggenomen.

De waarheid is echter dat wie er ijverig naar streven om van Christus te leren, Hem uiteindelijk leren kennen. Zij ontvangen in eigen persoon een goddelijk portret van de Meester, maar meestal komt die in de vorm van een puzzel — één stukje tegelijk. Elk afzonderlijk stukje op zich is niet altijd zo goed herkenbaar; de relatie met het geheel is soms onduidelijk. Elk stukje geeft ons iets meer inzicht in het grote geheel. Uiteindelijk, als we genoeg stukjes hebben gelegd, ontdekken we hoe mooi het geheel eigenlijk is. Als we dan op onze ervaringen terugkijken, zien we dat de Heiland inderdaad tot ons is gekomen — niet in één keer, maar stilletjes, onopvallend, bijna ongemerkt.

Dat is voor ons weggelegd als we voorwaarts gaan in geloof en niet te lang stilstaan op de weg naar Damascus.

Luisteren en handelen

Ik getuig tot u dat onze Vader in de hemel zijn kinderen liefheeft. Hij houdt van ons. Hij houdt van u. Indien nodig tilt de Heer u zelfs over obstakels heen als u zijn vrede zoekt met een gebroken hart en een

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

April 2011

HET EERSTE PRESIDIUM

Henry B. Eyring
Eerste raadgever

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever

HET QUORUM DER TWAALF APOSTELEN

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PRESIDIUM DER ZEVENTIG

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Jay E. Jensen

Donald L. Hallstrom

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

(in alfabetische volgorde)

Marcos A. Adjukaitis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

David S. Borter

Shayne M. Bowen

Gerald Causse

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don R. Clarke

Gary J. Coleman

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gavarret

Carlos A. Godoy

Christínel Golden Jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinckley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Yoshiniko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Maynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Won Yong Ko

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Marino

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Reilund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Joseph W. Sisti

Jaro Mazzagandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Octaviano Tenorio

Juan A. Uredea

Francisco J. Virias

W. Christopher Waddell

William R. Walker

F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballés

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

DE PRESIDERENDE BISSCHAP

Richard C. Edgley
Eerste raadgever

H. David Burton
Presiderende bisschop

Keith B. McMullin
Tweede raadgever

HET TWEDE QUORUM DER ZEVENTIG

(in alfabetische volgorde)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Tad R. Callister

Craig A. Cordon

Bruce A. Carlson

J. Denn Cornish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Won Yong Ko

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Marino

Jaro Mazzagandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Paul K. Sybrowsky

Kent D. Watson

Larry V. Wilson

Overall ter wereld vergaderen zich 'medeburgers der heiligen' (Efeziërs 2:19) voor de 181e algemene aprilconferentie van de kerk. De foto's zijn, met de klok mee linksboven beginnend, van kerkleden in Lusaka (Zambia); Kiev (Oekraïne); St. Catherine (Jamaica); São Paulo (Brazilië); Odenton (Maryland, VS); Dortmund (Duitsland); en Coimbra (Portugal).

verslagen geest. Hij spreekt vaak tot ons op een wijze die we alleen met ons hart kunnen verstaan. Wij kunnen zijn stem beter horen als we de volumeknop van het wereldse lawaai om ons heen zachter zetten. Als we de ingevingen van de Geest om welke reden dan ook negeren of blokkeren, merken we die minder goed op totdat we ze helemaal niet meer horen. Laten we leren naar de ingevingen van de Geest te luisteren en er terstond naar te handelen.

Onze geliefde profeet, Thomas S. Monson, is in dat opzicht ons voorbeeld. Er zijn talloze verhalen over zijn aandacht voor de influisteringen van de Geest. Ouderling Jeffrey R. Holland heeft een van die voorbeelden genoemd:

Toen president Monson eens een opdracht in Louisiana (VS) moest vervullen, vroeg een ringpresident of hij tijd had voor een bezoek aan een tienjarig meisje, Christal, dat aan kanker leed en niet lang meer te leven had. De familie van Christal had gebeden dat president Monson zou komen. Maar ze woonden ver weg en er was gewoonweg geen tijd in het overvolle schema. In plaats daarvan stelde president Monson voor dat degenen die tijdens de ringconferentie de gebeden uitspraken, Christal in hun gebeden zouden gedenken. De Heer en de familie zouden dat vast begrijpen.

Toen president Monson tijdens de zaterdagbijeenkomst van de conferentie opstond om zijn toespraak te houden, fluisterde de Geest hem toe: 'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.'³

'Zijn aantekeningen vervaagden. Hij probeerde zich op het thema van de bijeenkomst te richten, maar hij kon de naam en het beeld van [het meisje] niet uit zijn hoofd zetten.'⁴

Hij gaf gehoor aan de Geest en gooide zijn schema om. De volgende ochtend vroeg liet president Monson de negennegentig achter en reisde hij vele kilometers om plaats te nemen aan het bed van de ene.

Hij keek daar 'neer op een kind dat te ziek was om overeind te komen, te zwak om te spreken. Haar ziekte had haar blind gemaakt. Broeder Monson was diep geraakt door de aanblik en door de Geest van de Heer. (...) Hij nam haar zwakke hand in de zijne. "Christal," fluisterde hij, "ik ben hier."

'Met grote moeite fluisterde ze terug: "Broeder Monson, ik wist dat u zou komen."⁵

Geliefde broeders en zusters, laten wij ons scharen onder degenen op wie de Heer kan rekenen om zijn influisteringen te horen en, net als Saulus op *zijn* weg naar Damascus, te zeggen: 'Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?'⁶

Anderen helpen

Soms herkennen we de stem van de Heer in ons leven ook niet omdat de openbaringen van de Geest niet altijd rechtstreeks als een antwoord op onze gebeden tot ons komen.

Onze Vader in de hemel verwacht van ons dat we iets eerst zelf uitvinden en dan om leiding bidden als we antwoorden zoeken op vragen en zorgen die ons bezighouden. Onze hemelse Vader heeft ons verzekerd dat Hij onze gebeden hoort en verhoort. Het antwoord komt misschien door de stem en goede raad van vertrouwde vrienden en familieleden, de Schriften, en de woorden van profeten.

In mijn beleving zijn sommige sterke ingevingen die we krijgen niet alleen voor onszelf bedoeld, maar ook voor anderen. Als we uitsluitend aan onszelf denken, lopen we misschien wel enkele van de krachtigste geestelijke ervaringen en ingrijpendste openbaringen in ons leven mis.

President Spencer W. Kimball heeft over dat beginsel gezegd: 'God ziet ons echt en waakt over ons. Maar Hij voorziet meestal door een ander in onze behoeften. Daarom is het van essentieel belang dat wij elkaar dienen.'⁷ Broeders en zusters, wij zijn allen volgens ons verbond verplicht om de behoeften van anderen op te merken en anderen te helpen zoals de Heiland dat deed, en de mensen om ons heen tot zegen te zijn.

boodschap van vreugde.

Jaren geleden woonden en werkten wij met ons gezin onder mensen die voor het merendeel niet van ons geloof waren. Als ze vroegen hoe ons weekend was geweest, probeerden we de gebruikelijke onderwerpen — sportwedstrijden, films of het weer — te vermijden. We spraken liever over de religieuze ervaringen die we dat weekend als gezin hadden gehad. Bijvoorbeeld wat een jonge spreker of spreekster in de avondmaalsdienst had gezegd over de normen in *Voor de kracht van de jeugd*. Of dat we geraakt waren door de woorden van een jongeman die op zending ging. Of dat het evangelie en de kerk ons als gezin hadden geholpen om met een bepaalde moeilijkheid om te gaan. We probeerden niet al te prekerig of aanmatigend over te komen. Mijn vrouw, Harriet, wist altijd wel iets inspirends, opbouwends of humoristisch te vertellen. Daaruit kwamen vaak diepgaande gesprekken voort. Het is interessant dat wanneer we met vrienden over de moeilijkheden van het leven spraken, we vaak de opmerking kregen: 'Jullie hebben het makkelijk; jullie hebben je kerk.'

Met de vele mogelijkheden van sociale media en nuttige, en minder nuttige, snufjes binnen handbereik, kunnen wij het goede nieuws van het evangelie met meer gemak en resultaat dan ooit verspreiden. Ik denk zelfs dat sommigen die naar mijn toespraak luisteren al sms'jes sturen in de trant van: 'Hij praat nu al tien minuten, maar ik heb nog niets over luchtvaart gehoord!' Mijn jonge vrienden, zou de Heer met zijn aansporing om onze mond open te doen⁹ ook niet bedoelen dat we in deze tijd onze handen moeten gebruiken om het goede nieuws van het evangelie te sms'en, te bloggen en te e-mailen!

Het antwoord op ons gebed komt vaak niet terwijl bidden, maar terwijl we de Heer en onze naasten helpen. Onzelfzuchtig dienstbetoon en toewijding verfijnen onze geest, verwijderen de schubben van onze geestelijke ogen en openen de vensters van de hemel. Wanneer we het antwoord op iemands gebed zijn, vinden we vaak het antwoord op dat van onszelf.

Doorgeven

De Heer openbaart ons soms dingen die alleen voor ons bestemd zijn. Maar vaak, heel vaak vertrouwt Hij een getuigenis van de waarheid toe aan diegenen van wie Hij weet dat

zij dat aan anderen zullen doorgeven. Dat is bij elke profeet vanaf de tijd van Adam het geval geweest. De Heer verwacht ook dat wij als leden van zijn herstelde kerk 'te allen tijde [onze] mond opendoen en [zijn] evangelie met vreugdeklanken verkondigen'.⁸

Dat is niet altijd makkelijk. Sommigen trekken liever een handkar over de vlakten dan dat zij bij hun vrienden en collega's godsdienst en geloof als gespreksstof aansnijden. Zij maken zich zorgen om wat anderen van hen denken of menen dat de vriendschap eronder zal lijden. Maar zo hoeft dat niet uit te pakken, want we verkondigen een blijde boodschap, een

Maar let wel: alles op een gepaste tijd en plaats.

Broeders en zusters, met de zegeningen van de moderne technologie kunnen wij onze dankbaarheid en vreugde voor Gods grote plan voor zijn kinderen niet alleen op het werk of in de klas laten horen, maar in de hele wereld. Soms kan één zinnetje getuigenis ertoe leiden dat iemands leven voorgoed verandert.

De beste manier om het evangelie uit te dragen, is door ons voorbeeld.

Als wij ons geloof in praktijk brengen, valt mensen dat op. Als het gelaat van Jezus Christus in ons leven doorschijnt¹⁰, als wij blij zijn en gemoedsrust hebben in de wereld, worden mensen nieuwsgierig hoe dat komt. Een van de grootste redes die ooit over zendingswerk is gehouden, is deze eenvoudige gedachte die aan de heilige Franciscus van Assisi wordt toegeschreven: 'Predik het evangelie te allen tijde, en gebruik daarbij woorden als dat nodig is.'¹¹ Overal om ons

heen zijn daar gelegenheden toe. Laat ze niet aan u voorbijgaan door te lang stil te staan op de weg naar Damascus.

Onze weg naar Damascus

Ik getuig dat de Heer in deze tijd tot zijn profeten en apostelen spreekt. Hij spreekt ook tot allen die met een oprecht hart en een eerlijke bedoeling tot Hem komen.¹²

Twijfel niet. Weet: 'Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven.'¹³ God houdt van u. Hij hoort uw gebeden. Hij spreekt tot zijn kinderen en biedt troost, gemoedsrust en begrip aan wie Hem zoeken en Hem eren door in zijn wegen te wandelen. Ik geef u mijn heilige getuigenis dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op koers ligt. Wij hebben een levende profeet. Deze kerk wordt geleid door Hem wiens naam wij dragen, ja, de Heiland Jezus Christus.

Broeders en zusters, Laten we niet te lang stilstaan op *onze* weg naar Damascus; laten we moedig in geloof, hoop en liefde voorwaarts gaan. Dan worden we gezegend met het licht dat we allemaal zoeken op het pad van het discipelschap. Daarvan getuig ik en laat u mijn zegen. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Handelingen 8:3.
2. Handelingen 9:3–4.
3. Marcus 10:14.
4. Zie Jeffrey R. Holland, 'President Thomas S. Monson: Always "on the Lord's Errand"', *Tambuli*, oktober–november 1986, p. 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, oktober–november 1986, p. 20.
6. Handelingen 9:6.
7. *Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* (2006), p. 92.
8. Leer en Verbonden 28:16.
9. Leer en Verbonden 60:2.
10. Zie Alma 5:14.
11. William Fay en Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), p. 22.
12. Zie Moroni 10:3–5.
13. Johannes 20:29.

São Paulo (Brazilië)

Ouderling Paul V. Johnson
van de Zeventig

Meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad

Beproevingen zijn er niet alleen ter toetsing. Ze zijn van onmisbaar belang voor het aannemen van de goddelijke aard.

Het aardse leven omvat beproevingen en rampen, en sommige beproevingen kunnen ondraaglijk zijn. Of het nu gaat om ziekte, verraad, verleiding, verlies van een dierbare, een natuurramp of een andere pijnlijke ervaring, onheil maakt deel uit van onze ervaring in het sterfelijk leven. Velen hebben zich afgevraagd waarom we met moeilijkheden te maken krijgen. Wij weten dat een van de redenen is dat wij een geloofstoets moeten doorstaan om aan te tonen dat wij alles willen doen wat de Heer geboden heeft.¹ Gelukkig is dit aardse leven de ideale situatie om die toetsen te doorstaan — en ervoor te slagen.²

Maar die beproevingen zijn er niet alleen maar ter toetsing. Ze zijn van onmisbaar belang voor het aannemen van de goddelijke aard.³ En als wij goed met deze beproevingen omgaan, worden ze voor ons welzijn geheiligd.⁴

Ouderling Orson F. Whitney heeft gezegd: ‘Geen enkele pijn die we lijden, geen enkele beproeving die we

meemaken is voor niets. (...) Al wat wij lijden en verduren, vooral als we het geduldig doorstaan, bouwt ons karakter op, reinigt ons hart, verruimt onze ziel en maakt ons zachter en liefdadiger (...). Door verdriet en lijden, zwoegen en beproeving krijgen wij de vorming waarvoor we hier gekomen zijn.’⁵

Onlangs kreeg een jongen van negen jaar te horen dat hij een zeldzame vorm van botkanker heeft. De dokter legde de diagnose en de behandeling uit, die maandenlange chemotherapie en een zware operatie omvat. Hij zei dat het erg zwaar zou zijn voor de jongen en zijn familie, maar voegde daar aan toe: ‘Mensen vragen me vaak: “Ben ik weer de oude als dit allemaal voorbij is?” En dan zeg ik: “Nee, dan bent u niet de oude. Dan bent u zo veel sterker. Dan bent u geweldig!”’

Soms lijkt het wel of onze beproevingen zich voordoen op gebieden van ons leven en onze ziel die wij het minst goed aankunnen. Maar aangezien persoonlijke groei de bedoelde uitkomst van die beproevingen is, zou

het ons niet moeten verrassen dat de beproevingen erg persoonlijk kunnen zijn — bijna lasergericht op onze concrete behoeften of zwakheden. En niemand kan eraan ontkomen, vooral niet heiligen die ernaar streven om het goede te doen. Sommige gehoorzame heiligen vragen zich misschien af: ‘Waarom ik? Ik probeer goed te leven! Waarom staat de Heer dit toe?’ In de smeltoven der ellende worden zelfs de beste heiligen gelouterd door de metaalslakken uit hun leven te branden en het zuivere goud over te laten.⁶ Zelfs een heel erg rijk erts moet gesmolten worden om onzuiverheden te verwijderen. Goed leven is niet voldoende. Wij willen worden zoals de Heiland, die leerde van allerlei kwellingen, beproevingen en verleidingen.⁷

Het wandelpad de Crimson Trail in Logan Canyon is een van mijn favoriete wandelroutes. Het grootste deel van het pad loopt over de toppen van hoge kalkrotsen en biedt prachtige uitzichten op het ravijn en de vallei. Maar het is niet zo makkelijk om de top van de rotsen te bereiken. Het pad dat er naartoe leidt stijgt voortdurend, en vlak voordat de klimmer de top bereikt moet hij over het steilste deel van het pad, waarbij de rotsen zelf hem het zicht op de canyon benemen. De laatste inspanning is meer dan de moeite waard, want eenmaal boven gekomen is het uitzicht adembenemend. De enige manier om dat uitzicht te zien, is de klim te maken.

Een patroon in de Schriften en in het leven toont aan dat de donkerste, gevaarlijkste beproevingen onmiddellijk voorafgaan aan opmerkelijke gebeurtenissen en enorme groei. ‘Want na veel beproeving komen de zegeningen.’⁸ De kinderen Israëls zaten vast bij de Rode Zee voordat de wateren uiteenweken.⁹ Nephi stond voor een gevaarlijke situatie, kreeg

de woede van zijn broers over zich heen en ondervond diverse mislukkingen voordat hij de koperen platen in handen kreeg.¹⁰ Joseph Smith werd overweldigd door een kwade macht die zo sterk was dat het leek alsof hij gedoemd was volledig vernietigd te worden. Toen hij op het punt stond om helemaal in wanhoop te verzinken, spande hij zich in om God aan te roepen, en op dát moment werd hij bezocht door de Vader en de Zoon.¹¹ Onderzoekers ondervinden vaak weerstand en beproevingen als hun

doopdatum nadert. Moeders weten wat voor moeilijkheden de weeën met zich meebrengen die voorafgaan aan het wonder van de geboorte. We zien steeds weer dat geweldige zegeningen grote beproevingen op de voet volgen.

Toen mijn grootmoeder ongeveer negentien jaar was, kreeg ze een aandoening waar ze heel ziek van werd. Ze vertelde later: 'Ik kon niet lopen. Mijn linkervoet was helemaal vervormd toen ik maandenlang in bed had gelegen. De botten waren zo

zacht als een spons, en als ik met mijn voet de grond aanraakte, leek het wel of ik een elektrische schok kreeg.'¹² Terwijl ze aan bed gekluisterd was, kreeg ze op het dieptepunt van haar lijden brochures van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in handen, die ze bestudeerde. Ze kwam tot bekering en liet zich dopen. Vaak draagt een bepaalde beproeving ertoe bij dat wij worden voorbereid op iets dat van essentieel belang is.

Als we middenin onze problemen zitten, is het bijna onmogelijk om in te zien dat de toekomstige zegeningen de pijn, de vernedering of het hartzeer meer dan goedmaken. 'Want alle tucht schijnt op het ogenblik zelf geen vreugde, maar smart te brengen, doch later brengt zij hun, die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht, die bestaat in gerechtigheid.'¹³ De apostel Paulus verklaarde verder dat 'onze lichte verdrukking, die van korte duur is, [...] in ons een allesovertreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid teweeg[brengt]'.¹⁴ Het is interessant dat Paulus de term 'lichte verdrukking' hanteert. En die komt dan van iemand die was gegeseld, gestenigd, schipbreuk had geleden, gevangen gezeten had, en die nog vele andere beproevingen had ondergaan.¹⁵ Ik betwijfel of velen onder ons onze beproevingen niet meer dan een lichte verdrukking zouden noemen. Maar als we ze vergelijken met de zegeningen en de groei die er, zowel in dit leven als in de eeuwigheid, uiteindelijk uit voortkomen, stelt het inderdaad niet meer voor dan een lichte verdrukking.

We vragen niet om de toetsen, beproevingen en kwellingen. Onze persoonlijke reis door het leven biedt ons precies wat wij nodig hebben. Veel beproevingen maken slechts een natuurlijk deel uit van ons aardse

bestaan, maar spelen zo'n belangrijke rol in onze vooruitgang.

Toen de sterfelijke bediening van de Heiland tot een einde kwam, onderging Hij de zwaarste beproeving aller tijden: het ongelooflijke lijden in Getsemane en op Golgota. Dit ging vooraf aan de heerlijke opstanding en de belofte dat al ons lijden ooit weggenomen zal worden. Zijn lijden was een noodzakelijke voorwaarde voor het lege graf op die paasochtend en voor onze toekomstige onsterfelijkheid en ons eeuwige leven.

Soms willen we groei doormaken zonder beproevingen en willen we kracht ontwikkelen zonder enige worsteling. Maar we kunnen geen groei doormaken als we de gemakkelijke weg nemen. Wij begrijpen heel goed dat een sportman die niet uitvoerig traint nooit een sportman van wereldformaat wordt. We moeten oppassen dat we niet verfoeien wat ons helpt om de goddelijke aard aan te nemen.

Geen van de beproevingen of kwellingen die we doormaken, gaat onze draagkracht te boven, want we kunnen hulp krijgen van de Heer. Wij vermogen alles in Christus, die ons kracht geeft.¹⁶

Na zijn herstel van ernstige problemen met zijn gezondheid, vertelde ouderling Robert D. Hales het volgende tijdens een algemene conferentie: 'Een paar keer heb ik tegen de Heer gezegd dat ik mijn lesjes wel geleerd had en dat ik niet nog meer lijden hoefde te doorstaan. Dergelijke smeekbeden

leken niet te helpen, want het werd me duidelijk dat ik dit reinigingsproces van beproevingen moest ondergaan in de tijd en op de manier van de Heer. (...) Ik (...) leerde dat ik niet in de steek werd gelaten bij het ondergaan van deze beproevingen en kwellingen, maar dat beschermengelen over mij waakten. Sommige mensen waren bijna engelen, zoals de artsen, verpleegsters en vooral mijn lieve metgezellin Mary. En soms, als de Heer dat wenste, ontving ik in mijn tijd van nood troost en eeuwige geruststelling van hemelse bezoekers.'¹⁷

Onze hemelse Vader heeft ons lief en wij weten dat 'wie ook hun vertrouwen in God stellen, zullen worden geschraagd in hun beproevingen en in hun moeilijkheden en in hun benauwingen, en ten laatste dagen (...) worden verhoogd.'¹⁸ Als we op een dag aan de andere kant van de sluier komen, willen we dat er iets beters gebeurt dan dat iemand alleen maar tegen ons zegt: 'Nou, dat was het dan.' We horen liever de Heer zeggen: 'Wél gedaan, gij goede en getrouwe slaaf.'¹⁹

Ik vind deze woorden van Paulus mooi:

'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid of vervolging of

honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard? (...)

'Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.'²⁰

Ik weet dat God leeft en dat zijn Zoon, Jezus Christus, leeft. Ik weet ook dat wij door hun hulp 'meer dan overwinnaars' van de beproevingen in ons leven kunnen worden. We kunnen op Hen gaan lijken. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie 1 Petrus 1:6–8; Abraham 3:25.
2. Zie 1 Petrus 2:20.
3. Zie 2 Petrus 1:4.
4. Zie 2 Nephi 2:2.
5. Orson F. Whitney. In: Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), p. 98.
6. Zie Jesaja 48:10; 1 Nephi 20:10.
7. Zie Alma 7:11–12.
8. Leer en Verbonden 58:4.
9. Zie Exodus 14:5–30.
10. Zie 1 Nephi 3–4.
11. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, ongepubliceerde geschiedenis in het bezit van de auteur.
13. Hebreeën 12:11.
14. 2 Korintiërs 4:17, HSV.
15. Zie 2 Korintiërs 11:23–28.
16. Zie Filippenzen 4:13.
17. Zie Robert D. Hales, 'Het doopverbond: in het koninkrijk en van het koninkrijk zijn', *Liahona*, januari 2000, p. 6.
18. Alma 36:3.
19. Matteüs 25:21.
20. Romeinen 8:35, 37.

Boekarest (Roemenië)

Bisschop H. David Burton
Presiderende bisschop

Het heiligende werk van welzijnszorg

Voor elkaar zorgen en 'goed zijn voor de armen' is heiligend werk, geboden door de Vader.

Goedemorgen broeders en zusters. In 1897 stond de jonge David O. McKay voor een deur, met een brochure in zijn hand. Hij had dit als zendeling in Stirling (Schotland) al zo vaak gedaan. Maar dit keer werd er opengedaan door een afgetobde vrouw. Ze was armoedig gekleed, had ingevallen wangen en ongekamd haar.

Ze nam de brochure aan die ouderling McKay haar aanbood en sprak toen zes woorden die hij nooit meer zou vergeten: 'Kan ik hier brood mee kopen?'

Dit voorval maakte een onuitwisbare indruk op de jonge zendeling. Hij schreef later: 'Vanaf dat ogenblik beseft ik meer dan ooit dat de Kerk van Christus in het stoffelijk heil van de mens geïnteresseerd zou moeten zijn en is. Ik verliet die deur met het gevoel dat die [vrouw], door (...) de bitterheid die zij in haar hart had voor de mens en voor God, niet in staat [was] om de boodschap van het evangelie te ontvangen. [Zij had] stoffelijke hulp nodig, en er was in Stirling, voor zover ik te weten kwam, geen enkele organisatie die haar die hulp kon geven.'¹

Een paar decennia daarna ging de wereld gebukt onder de last van de crisisjaren. Het was in die tijd, op 6 april 1936, dat president Heber J. Grant en zijn raadgevers, J. Reuben Clark en David O. McKay, het programma aankondigden dat later bekend zou worden als de welzijnszorg van de kerk. Twee weken later werd ouderling Melvin J. Ballard benoemd tot de eerste voorzitter en Harold B. Lee tot de eerste directeur van het programma.

Dit was niet zomaar een onderneming. Hoewel de Heer buitengewone mensen had voorbereid om dit te verwezenlijken, maakte president J. Reuben Clark duidelijk dat 'het organiseren van het [welzijns]apparaat het gevolg is van openbaring door de Heilige Geest aan president Grant en dat het sindsdien gefunctioneerd heeft door soortgelijke openbaring aan de broeders die er verantwoordelijk voor waren.'²

Het besluit van de kerkleiders om menselijk lijden te verlichten, was zowel onomkeerbaar als onherroepelijk. President Grant wilde 'een systeem dat (...) ongeacht de kosten, voor mensen zou zorgen'. Hij zei dat hij zelfs zo ver zou gaan dat hij

'de seminarieklassen zou sluiten, het zendingswerk voor enige tijd zou plat leggen, of zelfs de tempels sluiten, als de mensen maar geen honger meer zouden lijden'.³

Ik was bij president Gordon B. Hinckley in Managua (Nicaragua) toen hij 1.300 leden van de kerk toesprak die een verwoestende orkaan hadden overleefd waarbij meer dan elfduizend mensen waren omgekomen. 'Zolang de kerk middelen heeft', zei hij, 'laten we u geen honger lijden of zonder kleding of onderdak zitten. We zullen alles doen wat we kunnen om te helpen op de manier die de Heer heeft aangewezen.'⁴

Een van de opmerkelijke aspecten van dit op het evangelie gebaseerde initiatief is de nadruk op persoonlijke verantwoordelijkheid en zelfredzaamheid. President Marion G. Romney heeft uitgelegd: 'Er zijn door welwillende mensen allerlei instanties in het leven geroepen om mensen in nood te helpen. Niettemin zijn veel van die instanties' gestoeld op het kortzichtige doel "mensen te helpen", in tegenstelling tot "mensen leren om zichzelf te helpen".⁵

Zelfredzaamheid is het resultaat van een vooruitziende leefstijl en het oefenen van economische zelfbeheersing. De kerk heeft vanaf het begin onderwezen dat gezinnen — voor zover ze kunnen — verantwoording moeten nemen voor hun eigen stoffelijk welzijn. Van elke generatie wordt verwacht dat zij zich de basisbeginselen van zelfredzaamheid eigen maakt: schulden vermijden, beginselen van zuinigheid toepassen, zich voorbereiden op tijden van nood, naar de woorden van de levende orakelen luisteren en die opvolgen, de discipline ontwikkelen om onderscheid te maken tussen behoeften en wensen, en volgens die beginselen leven.

Het doel, de beloften en de beginselen die ten grondslag liggen aan onze zorg voor de armen en behoeftigen gaan veel verder dan dit sterfelijk leven. Dit heilige werk moet niet alleen nooddriftigen tot nut en zegen zijn. We kunnen, als zoons en dochters van God, waarlijk geen deel hebben aan een celestiaal leven zonder ons bezit op aarde met de armen te delen, want door welwillend te offeren en van onszelf aan anderen te geven, maken we ons de celestiale beginselen van offerande en toewijding eigen.⁶

De grote koning Benjamin onderwees dat een van de redenen waarom we van ons bezit aan de armen geven en hun lasten verlichten, is om van dag tot dag vergeving van onze zonden te behouden om onschuldig voor het aangezicht van God te kunnen wandelen.⁷

Sinds de schepping van de wereld is de stof van rechtschapen gemeenschappen altijd geweven met het gouden garen van de naastenliefde. We snakken naar een vreedzame wereld en welvarende gemeenschappen. We bidden om een goede, deugdzaam maatschappij waarin aan het kwade verzaakt is en goedheid en recht zegevieren. Het maakt niet uit hoeveel tempels we bouwen, hoe groot ons ledental wordt, hoe positief we in de ogen van de wereld worden

beoordeeld — als we falen in dit fundamentele gebod om de zwakken te hulp te komen, de handen die slap neerhangen te verheffen en de knik-kende knieën te sterken,⁸ of als we ons afwenden van hen die lijden en rouwen, dan staan we onder veroordeling en kunnen de Heer niet behagen.⁹ Dan zal de vreugdevolle hoop van ons hart altijd ver weg blijven.

In de hele wereld zijn er bijna 28 duizend bisschoppen die vaststellen of er armen zijn, zodat ze in hun behoeften kunnen voorzien. Elke bisschop wordt bijgestaan door een wijkraad bestaande uit leidinggevend van priesterschap en hulporganisaties, inclusief een toegewijde ZHV-presidente. Zij kunnen 'de vreemdeling tegemoet ijlen met hulp (...) olie en wijn in het gewonde hart gieten van wie lijdt (...) de tranen van de wees drogen en het hart van de weduwe verblijden'.¹⁰

De leden en leiders van de kerk in de hele wereld worden positief beïnvloed en geleid door de leer en de goddelijke geest van liefde en zorg voor hun naasten.

Een priesterschapsleider in Zuid-Amerika maakte zich zorgen over de honger en andere ontberingen van de leden in zijn kleine ring. Omdat hij niet wilde dat de kinderen honger leden, zocht hij een leeg stuk grond en liet het door de priesterschap

ontginnen en inzaaien. Ze vonden een oud paard, zetten hem voor een primitieve ploeg en begonnen de grond te bewerken. Maar voordat ze klaar waren, sloeg het noodlot toe: het oude paard stierf.

Liever dan hun broeders en zusters honger te laten lijden, bonden de broeders van de priesterschap zichzelf het tuig van de ploeg om en trokken hem door de harde grond. Ze namen letterlijk het juk van de lasten van hun broeders en zusters op zich.¹¹

Een voorbeeld uit mijn eigen familiegeschiedenis illustreert de verplichting om voor mensen in nood te zorgen. Velen hebben gehoord van de handkarrenkonvooiën Willie en Martin en hoe die getrouwe pioniers leden en stierven door de barre winterkou en de slopende omstandigheden tijdens hun tocht naar het westen. Robert Taylor Burton, een van mijn overgrootvaders, behoorde tot de mannen aan wie Brigham Young vroeg om die geliefde,

St. Catherine (Jamaica)

wanhopige heiligen tegemoet te rijden en te redden.

Over deze ervaring schrijft mijn overgrootvader in zijn dagboek: 'Diepe, ijskoude sneeuw (...) zo koud dat [we] niet konden bewegen. (...) Volgens de thermometer was het 24 graden onder nul (...), zo koud dat ze niet konden reizen.'¹²

Er werden hulpgoederen aan de gestrande heiligen gegeven, maar 'ondanks alles wat [ze] konden doen, vonden velen een rustplaats langs de kant van de weg'.¹³

Toen de geredde heiligen op de route door Echo Canyon reisden, gingen verscheidene wagens aan de kant staan om te helpen met de geboorte van een meisje. Robert merkte dat de moeder niet genoeg kleren had om haar nieuwgeboren baby warm te houden. Ondanks de vrieskou, deed hij 'zijn eigen eenvoudige trui uit en gaf die aan de moeder om haar baby in te wikkelen'.¹⁴ Het kindje kreeg de naam Echo — Echo Squires — als herinnering aan de plaats en omstandigheden van haar geboorte.

Jaren later werd Robert in de Presiderende Bisschap van de kerk geroepen en hij was meer dan drie decennia in die roeping werkzaam. Op 86-jarige leeftijd werd Robert Taylor Burton ziek. Hij riep zijn gezin bij zijn ziekbed om hen een laatste zegen te geven. Onder zijn laatste

woorden was deze eenvoudige maar diepzinnige raad: 'Wees goed voor de armen.'¹⁵

Broeders en zusters, we eren de vindingrijke reuzen die de Heer riep om het systeem van dienstbetoon aan de hulpbehoevende leden van zijn kerk te organiseren en uit te voeren. We eren hen die in deze tijd en in alle stilte de armen de hand reiken, de hongerigen voeden, de naakten kleden, de zieken verzorgen en de gevangenen bezoeken.

Dit is het heilige werk dat de Heiland van zijn discipelen verwacht. Hij hield van dit werk toen Hij op de aarde was. Ik weet zeker dat Hij dit werk zou doen als Hij nu bij ons was.¹⁶

75 jaar geleden ontstond er uit een bescheiden begin een systeem voor het geestelijk en stoffelijk heil van de mensheid. Sindsdien is de situatie van miljoenen mensen over de hele wereld erdoor verbeterd. Het profetische welzijnsplan is niet slechts een voetnoot in de geschiedenis van de kerk. De beginselen waarop het is gebaseerd, bepalen wie wij als volk zijn. Het is de kern van wie wij zijn als discipelen van onze Heiland en ons Voorbeeld, Jezus de Christus.

Voor elkaar zorgen en 'goed zijn voor de armen' is heiligend werk, geboden door de Vader, met een goddelijk ontwerp om zijn kinderen

te zegenen, verfijnen en verhogen. Mogen wij de raad van de Heiland aan een zekere schriftgeleerde in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan opvolgen: 'Ga heen, doe gij evenzo'.¹⁷ Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, samengesteld door Clare Middlemiss (1955), p. 189.
2. J. Reuben Clark jr., 'Testimony of Divine Origin of Welfare Plan', *Church News*, 8 augustus 1951, p. 15; zie ook Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), p. 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, p. 34.
4. 'President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States', *Ensign*, februari 1999, p. 74.
5. Marion G. Romney, 'The Celestial Nature of Self-Reliance', *Liahona*, maart 2009, p. 15.
6. Zie Leer en Verbonden 104:15–18; zie ook Leer en Verbonden 105:2–3.
7. Zie Mosiah 4:26–27.
8. Leer en Verbonden 81:5; zie ook Mosiah 22:36–40.
9. Zie Leer en Verbonden 104:18.
10. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:567–568.
11. Interview met Harold C. Brown, voormalig directeur afdeling welzijnszorg.
12. Dagboek van Robert T. Burton, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis, Salt Lake City, 2–6 november 1856.
13. Robert Taylor Burton. In: Janet Burton Seegmiller, *'Be Kind to the Poor': The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), p. 164.
14. Lenore Gunderson. In: Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton. In: Seegmiller, *'Be Kind to the Poor'*, p. 416.
16. Zie Dieter F. Uchtdorf, 'Jullie zijn mijn handen', *Liahona*, mei 2010, p. 68.
17. Lucas 10:37.

Silvia H. Allred

Eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

De essentie van het discipelschap

Als liefde het leidende beginsel in onze zorg voor anderen wordt, wordt ons dienstbetoon voor hen het evangelie in actie.

Vanaf het begin der tijden heeft de Heer onderwezen dat we, om zijn volk te worden, één van hart en geest moeten zijn.¹ De Heiland heeft ook uitgelegd dat de twee grote geboden in de wet zijn: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand' en 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf'.² Bovendien droeg de Heer de heiligen, kort nadat de kerk was gesticht, op om 'de armen en behoeftigen [te] bezoeken (...) en in hun behoeften te voorzien'.³

Wat is het gemeenschappelijke thema in al deze geboden? Het is dat we elkaar moeten liefhebben en dienen. Dat is waarlijk de essentie van het discipelschap in de kerk van Jezus Christus.

Nu we het 75-jarig bestaan van het welzijnsprogramma van de kerk vieren, doet dit ons denken aan de welzijnsdoelstellingen, namelijk de leden zelfredzaam maken, voor de armen en behoeftigen zorgen en dienstbaar zijn. De kerk heeft haar welzijnsmiddelen georganiseerd om de leden te helpen om in het lichamelijk, geestelijk, sociaal en emotioneel welzijn van zichzelf, hun gezin en anderen te voorzien. Het

ambt van bisschop omvat een bijzondere opdracht om voor de armen en behoeftigen te zorgen en zulke middelen voor de leden van zijn wijk aan te wenden. Hij wordt bij deze taak geholpen door de priesterschapsquorums, de ZHV, en vooral de huisonderwijzers en huisbezoeksters.

De ZHV is al vanaf het begin nauw betrokken bij het welzijnsprogramma. Toen de profeet Joseph Smith in 1842 de ZHV organiseerde, zei hij tot de vrouwen: 'Dit is het begin van betere tijden voor de armen en behoeftigen'.⁴ Hij zei tegen de zusters dat het het doel van de vereniging was om 'de armen, de behoeftigen, de weduwen en wezen te steunen, en voor het uitvoeren van ieder welwillend doel (...). Ze zullen olie en wijn gieten in het gewonde hart van wie lijdt, ze zullen de tranen van de wees drogen en maken dat de weduwe zich verheugt'.⁵

Hij zei ook dat de vereniging 'de broeders ertoe kan aanzetten om goede werken te verrichten ten behoeve van de armen — op zoek naar mensen die hulp nodig hebben, en in hun behoeften voorzien — om hulp te verlenen bij het verbeteren van de normen en waarden en bij

het versterken van de deugden in de samenleving'.⁶

De mannen en vrouwen in de kerk dragen nu samen bij aan het verlichten van die noden. Priesterschapsdragers geven hun die geestelijke leiding en hulp behoeven essentiële steun. Geïnspireerde huisonderwijzers zijn anderen tot zegen en brengen de zegeningen van het evangelie in ieder gezin. Bovendien zetten ze hun energie en talenten op andere manieren in om bijvoorbeeld te helpen met klussen, een verhuizing of met het zoeken naar een baan.

ZHV-presidentes bezoeken mensen thuis om voor de bisschop de behoeften te inventariseren. Geïnspireerde huisbezoeksters waken over en zorgen voor zusters en hun gezin. In tijden van directe nood zijn zij vaak de eerste hulp. ZHV-zusters bereiden maaltijden, doen barmhartig dienstbetoon en bieden voortdurend steun in tijden van beproeving.

Kerkleden over de gehele wereld hebben zich in het verleden verheugd in de kans om anderen te dienen en daarin verheugen we ons nog steeds. Onze gezamenlijke inspanningen verlichten de last van hen die arm zijn, honger hebben, lijden, of verdriet hebben, en zo redden we zielen.

Iedere bisschop heeft een voorraadhuis tot zijn beschikking dat bestaat uit de tijd, talenten, vaardigheden, deernis, materialen en financiële middelen die de leden geven om voor de armen te zorgen en het koninkrijk van God op aarde op te bouwen.⁷ We kunnen allen bijdragen aan het voorraadhuis van de bisschop door vastengaven te geven en alle hulpmiddelen voor de bisschop ter beschikking te stellen om de behoeftigen te helpen.

Ondanks de snelle veranderingen in de wereld zijn de welzijnsbeginselen door de jaren heen niet

veranderd omdat ze gebaseerd zijn op geïnspireerde waarheid die door God is geopenbaard. Als leden van de kerk en hun familie alles doen wat ze kunnen om zichzelf te onderhouden, maar desondanks niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien, staat de kerk klaar om te helpen. Kortetermijnbehoeften worden onmiddellijk gelenigd en er wordt een plan opgesteld om de ontvanger zelfredzaam te maken. Zelfredzaamheid is het vermogen om voor uzelf en uw gezin te voorzien in de geestelijke en stoffelijke levensbehoeften.

Naarmate we onze eigen zelfredzaamheid verhogen, vergroten we ons vermogen om anderen te helpen en dienen zoals de Heiland dat deed. Als we zorgen voor hen die arm zijn, ziek zijn of die lijden volgen we het voorbeeld van de Heiland. Als liefde het leidende beginsel in onze zorg voor anderen wordt, wordt ons dienstbetoon voor hen het evangelie in actie. Dat is het evangelie op zijn best. Het is zuivere godsdienst.

In de verschillende roepingen die ik heb vervuld, hebben de liefde en zorg die bisschoppen en ZHV-leidsters voor hun schapen hebben

betoond me nederig gestemd. Toen ik in het begin van de jaren tachtig als ZHV-presidente in Chili werkzaam was, verkeerde het land in een grote economische crisis met dertig procent werkloosheid. Ik heb gezien hoe heldhaftige ZHV-presidentes en getrouwe huisbezoeksters onder zulke akelige omstandigheden rondgingen om 'goed te doen'.⁸ Ze waren het toonbeeld van de tekst in Spreuken 31:20 waar staat: 'Haar hand strekt zij uit naar de ellendige, haar handen strekt zij uit naar de nooddrufte'.

Zusters die zelf heel weinig hadden, boden voortdurend hulp aan hen die naar hun mening in nog grotere nood verkeerden. Toen begreep ik beter wat de Heiland zag toen hij in Lucas 21:3–4 verklaarde:

'Waarlijk, Ik zeg u, deze arme weduwe heeft meer dan allen daarin geworpen.

'Want deze allen hebben van hun overvloed iets bij de gaven geworpen, maar zij heeft van haar armoede haar ganse levensonderhoud erin geworpen.'

Een paar jaar later, toen ik als ZHV-presidente in Argentinië werkzaam was, zag ik hetzelfde gebeuren toen

in het land de hyperinflatie toesloeg en de instortende economie veel getrouwe leden trof. Ook onlangs tijdens mijn bezoek aan Kinshasa in de Democratische Republiek Kongo, aan Antananarivo (Madagaskar) en aan Bulawayo (Zimbabwe), ben ik hier getuige van geweest. Overal blijven de leden van de wijk, en de ZHV-zusters in het bijzonder, geloof opbouwen, personen en gezinnen versterken, en de noodlijdenden helpen.

Het is verbazingwekkend hoe een nederige zuster of broeder met een kerkroeping een huis kan betreden waar armoede, verdriet, ziekte of ellende heerst, en daar vrede, verlichting en geluk kan brengen. Waar de wijk of gemeente ook is, of hoe groot of klein de groep ook is, ieder lid in de hele wereld heeft die gelegenheid. Het gebeurt elke dag en het gebeurt op dit ogenblik ergens.

Karla is een jonge moeder van twee kindjes. Haar man, Brent, maakt lange dagen en reist dagelijks een uur naar en van het werk. Kort na de geboorte van hun tweede meisje vertelde ze het volgende: 'De dag nadat ik als raadgeefster in de ZHV van de wijk was geroepen, begon ik me helemaal

ontrederd te voelen. Hoe kon ik ooit verantwoordelijkheid en zorg dragen voor de vrouwen in mijn wijk als ik zelf mijn rol van echtgenote en moeder van een heel drukke tweejarige en een pasgeboren baby nauwelijks aankon? Terwijl ik mij hiermee bezighield, werd het tweejarige meisje ziek. Ik wist niet precies hoe ik tegelijkertijd voor haar en voor de baby moest zorgen. Op dat moment belde zuster Wasden, een van mijn huisbezoeksters, onverwacht aan. Als moeder van grote kinderen wist ze precies hoe ze me kon helpen. Ze vertelde me wat ik doen moest en intussen ging zij naar de drogist om een en ander te halen. Later zorgde ze dat mijn man van het station gehaald werd zodat hij sneller thuis kon zijn om te helpen. Haar reactie op wat volgens mij een ingeving van de Heilige Geest was, samen met haar gewilligheid om me te dienen, boden mij de geruststelling die ik van de Heer nodig had, dat Hij me zou helpen om mijn nieuwe roeping te vervullen.

Onze hemelse Vader houdt van ons en kent onze unieke omstandigheden en mogelijkheden. Hoewel we in gebed dagelijks om zijn hulp vragen, komt Hij gewoonlijk aan onze noden tegemoet door middel van iemand anders.⁹

De Heer heeft gezegd: 'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander'.¹⁰

De reine liefde van Christus wordt geuit in onzelfzuchtig dienstbetoon. Elkaar helpen is een heiligende ervaring die de ontvanger verheft en de gever nederig stemt. Het helpt ons ware discipelen van Christus te worden.

Het welzijnsplan is altijd een toepassing van de eeuwige beginselen van het evangelie geweest. Het is op de wijze van de Heer in behoeften voorzien. Laten we allen met hernieuwd verlangen deel gaan uitmaken van het voorraadhuis van de bisschop door anderen tot zegen te zijn.

Ik bid dat de Heer ieder van ons zal zegenen met een toenemend

gevoel van genade, liefde en barmhartigheid. Ik pleit voor een toename in ons verlangen om de hand uit te steken en hen te helpen die het minder hebben, die bedroefd zijn en die lijden; zodat hun noden mogen worden vervuld, zodat hun geloof mag worden versterkt en zodat hun hart met dankbaarheid en liefde mag worden gevuld.

Moge de Heer ieder van ons zegenen als we leven in gehoorzaamheid aan zijn geboden, zijn evangelie en zijn licht. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Mozes 7:18.
2. Zie Matteüs 22:36–40.
3. Leer en Verbonden 44:6.
4. Joseph Smith. In: *History of the Church*, 4:607.
5. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 486.
6. *Leringen: Joseph Smith*, p. 486.
7. *Op 's Heren eigen wijze, Gids voor leiders: Welzijnszorg* (1990), p. 11.
8. Handelingen 10:38; Geloofsartikelen 1:13.
9. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* (2006), p. 92.
10. Johannes 13:35.

Ouderling David A. Bednar
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De geest van openbaring

De geest van openbaring bestaat echt — en kan werkzaam zijn en is ook werkzaam in ons eigen leven en in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik uit mijn dank voor de inspiratie waarmee de lofzang uitgekozen is die na mijn toespraak wordt gezongen: 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan' (*Heilige Lofzangen*, nr. 193). Ik heb de hint begrepen.

Denk eens aan deze twee ervaringen die we allemaal wel eens met licht hebben gehad.

De eerste ervaring is toen u in een donkere ruimte het licht aandeed. In een oogwenk vulde de ruimte zich met helder licht en was de duisternis verdwenen. Wat daarvoor onzichtbaar en onduidelijk was, werd plotseling duidelijk en herkenbaar. Die ervaring kenmerkte zich door een directe en intense beleving van het licht.

Bij de tweede ervaring zagen we de nacht overgaan in de ochtend. Weet u nog hoe het licht aan de horizon langzaam en bijna onmerkbaar in helderheid toenam? In tegenstelling tot het licht in een donkere kamer was het licht van de opkomende zon niet direct volop aanwezig. Het licht nam stapsgewijs en geleidelijk in intensiteit toe, en de duistere nacht maakte plaats voor een stralende morgen. Uiteindelijk kwam de zon boven de kim

tevoorschijn. Maar het zichtbare bewijs dat de zon in aantocht was, was al uren merkbaar voordat de zon daadwerkelijk boven de horizon uitkwam. Die ervaring werd gekenmerkt door een subtiele en geleidelijke gewaarwording van het licht.

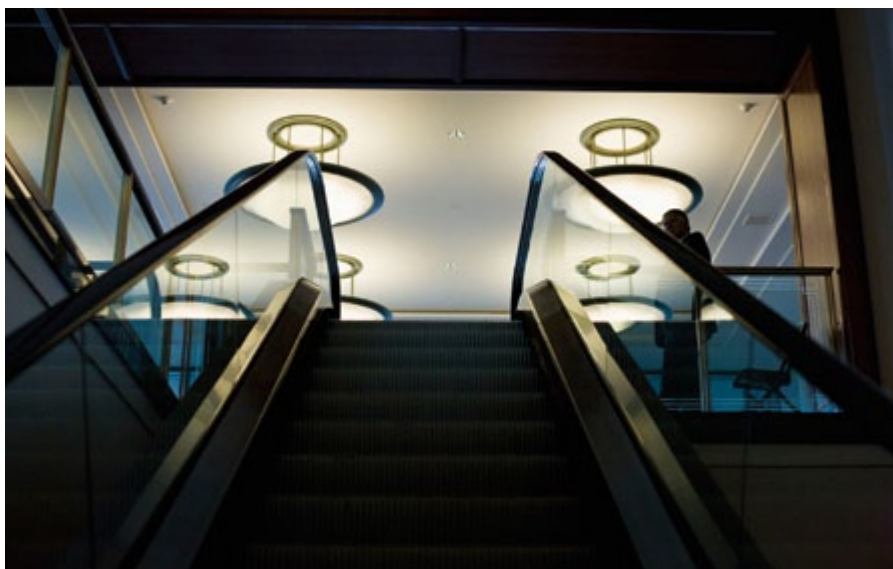
Deze twee alledaagse ervaringen met licht leren ons veel over de geest van openbaring. Ik bid dat de Heilige Geest ons zal inspireren

en onderwijzen als we de geest van openbaring bespreken, en de basispatronen waardoor we openbaring ontvangen.

De geest van openbaring

Openbaringen zijn boodschappen van God aan zijn kinderen op aarde. Zij vormen een van de grote zegeningen van de gave en het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'De Heilige Geest is een openbaarder' en 'niemand kan de Heilige Geest ontvangen zonder openbaringen te ontvangen' (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith*, [2007], p. 143).

De geest van openbaring is beschikbaar voor iedereen die door het juiste priesterschapsgeslag de heilbrengende verordeningen ontvangt van de doop door onderdompeling tot vergeving van zonden en de handoplegging voor de gave van de Heilige Geest — en die in geloof handelt naar de aansporing van de priesterschap: 'Ontvang de Heilige Geest.' Die zegen is niet beperkt tot de presiderende autoriteiten van de kerk,

maar is weggelegd en dient werkzaam te zijn voor alle mannen, vrouwen en kinderen die de leeftijd van verantwoordelijkheid bereiken en heilige verbonden sluiten. Oprecht verlangen en getrouwheid nodigen de geest van openbaring in ons leven uit.

Joseph Smith en Oliver Cowdery deden bij de vertaling van het Boek van Mormon waardevolle ervaring op met de geest van openbaring. Deze broeders leerden dat ze alle kennis konden verkrijgen die ze voor hun werkzaamheden nodig hadden, als ze er in geloof en met een oprecht hart om vroegen, in de overtuiging dat ze die zouden ontvangen. Van lieverlee merkten ze dat de geest van openbaring doorgaans zo werkt dat de Heilige Geest gedachten en gevoelens in ons verstand en in ons hart ingeeft (Zie LV 8:1–2; 100:5–8.) De Heer vertelde hun: ‘Welnu, zie, dat is de geest van openbaring; zie, dat is de geest waardoor Mozes de kinderen van Israël op het droge door de Rode Zee heeft gebracht. Welnu, dat is uw gave; leg u erop toe’ (LV 8:3–4).

Ik beklemtoon de woorden ‘leg u erop toe’ in verband met de geest van openbaring. De invloed van de Heilige Geest wordt in de Schriften vaak omschreven als ‘de stem van een zachte stilte’ (1 Koningen 19:12; 1 Nephi 17:45; zie ook 3 Nephi 11:3) en een ‘zachte stem van een volmaakte mildheid’ (Helaman 5:30). Omdat de Geest fluisterend tot ons spreekt, begrijpen we heel goed waarom we ongepaste media, pornografie en schadelijke, verslavende middelen en gedragingen dienen te vermijden. Die wapens van de tegenstander beperken en vernietigen uiteindelijk ons vermogen om de subtiele boodschappen van God door de macht van zijn Geest te herkennen en ernaar te handelen. Ieder van

ons dient ernstig en gebedsvol te overwegen hoe wij de verleidingen van de duivel kunnen weerstaan, en zich rechtschapen toe te leggen op de geest van openbaring in ons eigen leven en ons gezin.

Patronen van openbaring

Openbaringen komen op verschillende manieren tot ons, bijvoorbeeld door middel van dromen, visioenen, gesprekken met hemelse boodschappers en inspiratie. Sommige openbaringen komen plotseling en intens; andere beginnen ons geleidelijk en subtiel te dagen. De twee ervaringen met licht die ik heb beschreven, geven ons meer inzicht in deze twee basispatronen van openbaring.

Het licht dat in een donkere kamer aangaat, is als een boodschap van God die we snel, volledig en ineens ontvangen. Velen onder ons hebben dit patroon van openbaring ervaren als antwoorden op onze oprechte gebeden, of als de nodige aanwijzingen en bescherming zoals God die op dat moment goedachtte. Van dergelijke onmiddellijke en intense manifestaties lezen we in de Schriften, leren we in onze kerkgeschiedenis en getuigen we in ons eigen leven. Die machtige wonderen komen inderdaad voor. Maar dit patroon van openbaring is meer uitzondering dan regel.

De geleidelijke toename van licht dat de opkomende zon uitstraalt, is als een boodschap van God die we ‘regel op regel (...)’, voorschrift op voorschrift’ ontvangen (2 Nephi 28:30). Openbaring komt meestal na verloop van tijd in kleine stapjes, op basis van ons verlangen, onze getrouwheid en onze voorbereiding. Dergelijke boodschappen van onze hemelse Vader vormen zich geleidelijk op onze ziel ‘als dauw uit de hemel’ (LV 121:45). Dit patroon van openbaring is eerder

regel dan uitzondering. Het blijkt bijvoorbeeld uit de ervaringen van Nephi bij zijn verschillende pogingen om de koperen platen van Laban te verkrijgen (zie 1 Nephi 3–4). Uiteindelijk werd hij door de Geest naar Jeruzalem geleid, ‘van tevoren niet wetende wat [hij] moest doen’ (1 Nephi 4:6). En hij leerde niet in één keer hoe hij een schip van een vernuftige makelij moest bouwen. Nee, de Heer toonde hem ‘van tijd tot tijd op welke wijze [hij] de spanten van het schip moest vervaardigen’ (1 Nephi 18:1).

In onze kerkgeschiedenis en in ons eigen leven vinden we volop voorbeelden van het patroon dat de Heer ons dingen ‘regel op regel, voorschrift op voorschrift’ openbaart. De fundamentele waarheden van het herstelde evangelie werden bijvoorbeeld niet allemaal tegelijk in het heilige bos aan Joseph Smith geopenbaard. Die kostbare schatten werden geopenbaard zodra de omstandigheden en de tijd daartoe rijp waren.

President Joseph F. Smith heeft over dit patroon van openbaring in zijn eigen leven gezegd: ‘Als jongen (...) vroeg ik de Heer geregeld om me iets wonderbaarlijks te laten zien, zodat ik een getuigenis kon krijgen. Maar de Heer weerhield wonderen van mij, en toonde mij de waarheid, regel op regel (...), tot Hij mij de waarheid liet kennen van de kruin op mijn hoofd tot aan mijn voetzolen, en tot alle twijfel en angst uit mij verdreven waren. Hij hoefde daar geen engel uit de hemel voor te sturen, noch hoefde Hij ervoor te spreken met de bazuin van een aartsengel. Maar door de influisteringen van de stille, zachte stem van de geest van de levende God heeft Hij mij het getuigenis gegeven dat ik bezit. En door dat beginsel en die macht zal Hij aan alle mensenkinderen kennis van de waarheid geven die

hen bij zal blijven en hen de waarheid zal laten weten zoals God die kent, en hen de wil van de Vader laten doen zoals Christus die doet. En geen enkel aantal wonderbaarlijke manifestaties zal dat ooit bewerkstelligen' (Conference Report, april 1900, pp. 40–41).

Als leden van de kerk zijn we geneigd ons zozeer te richten op wonderbaarlijke en indrukwekkende geestelijke manifestaties, dat we minder of geen oog hebben voor het gebruikelijke patroon waarmee de Heilige Geest te werk gaat. De 'eenvoud van het middel' (1 Nephi 17:41) waarbij we stapsgewijs geestelijke indrukken krijgen die na verloop van tijd uitmonden in het gewenste antwoord of de nodige leiding, kan ons het doel doen 'voorbijzien' (Jakob 4:14).

Ik heb veel mensen gesproken die de kracht van hun getuigenis in twijfel trekken en hun geestelijke vermogen onderschatten, omdat ze niet geregeld wonderbaarlijke of sterke indrukken ontvangen. Wij denken misschien aan de ervaringen van Joseph in het heilige bos, of aan Saulus op de weg naar Damascus of aan Alma de jonge, en denken dan dat er iets mis met ons is en dat we tekortschieten als we

die bekende en geestelijk indrukwekkende voorbeelden niet zelf meemaken. Als u die gedachten of twijfels bij uzelf herkent, weet dan dat u volstrekt normaal bent. Blijf gewoon gehoorzaam en met geloof in de Heiland voorwaarts streven. Dan kunt u 'niet verkeerd gaan' (LV 80:3).

President Joseph F. Smith heeft gezegd: 'Toon me heiligen der laatste dagen die wonderen, tekenen en visioenen nodig hebben om de kerk trouw te blijven, dan toon ik u leden van de kerk (...) die voor God niet welgevallig zijn en zich op glad ijs bevinden. Wij raken niet in de waarheid verankerd door wonderbaarlijke manifestaties aan ons, maar door nederigheid en getrouwe gehoorzaamheid aan de geboden en wetten van God' (Conference Report, april 1900, p. 40).

Er is nog een ervaring met licht die we vaak meemaken en die ons nog meer kan leren over het patroon van openbaring dat 'regel op regel, voorschrift op voorschrift' plaatsvindt. Soms komt de zon op een bewolkte of mistige ochtend op. Door de grauwe lucht is het licht moeilijker waar te nemen en merken we niet precies

wanneer de zon boven de horizon komt. Maar op zulke ochtenden is er nog steeds voldoende licht om een nieuwe dag te verwelkomen en aan de slag te gaan.

Op soortgelijke wijze ontvangen we vaak openbaring zonder precies te weten hoe of wanneer dat gebeurt. Een belangrijke gebeurtenis uit onze kerkgeschiedenis illustreert dit beginsel.

In het voorjaar van 1829 was Oliver Cowdery schoolmeester in Palmyra (New York). Toen hij over Joseph Smith en de vertaling van het Boek van Mormon hoorde, kreeg Oliver de ingeving dat hij de jonge profeet zijn hulp moest aanbieden. Hij reisde naar Harmony (Pennsylvania) en werd Josephs schrijver. De timing van zijn komst en de hulp die hij bood, waren cruciaal voor het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon.

De Heiland openbaarde Oliver later dat zo dikwijls hij om leiding had gebeden, hij aanwijzingen van de Geest van de Heer had ontvangen. 'Indien dat niet zo was geweest,' verklaarde de Heer, 'zoudt gij niet tot de positie zijn gekomen waarin gij u op dit moment bevindt. Zie, gij weet dat gij Mij hebt gevraagd en Ik uw verstand heb verlicht; en nu zeg Ik u deze dingen opdat gij zult weten dat gij verlicht zijt geweest door de Geest der waarheid' (LV 6:14–15).

Oliver ontving dus een openbaring bij monde van de profeet Joseph Smith dat hij zelf al openbaringen had ontvangen. Kennelijk had Oliver niet herkend hoe en wanneer hij leiding van God had ontvangen, en moest hij deze woorden horen zodat hij de geest van openbaring beter kon begrijpen. Oliver wandelde als het ware in het licht van de opkomende zon op een bewolkte morgen.

In de onzekerheden en uitdagingen

van het leven vraagt God ons vaak om gewoon ons best te doen, om zelfstandig te handelen en niet met ons te laten handelen (zie 2 Nephi 2:26), en op Hem te vertrouwen. We zullen wellicht geen engelen zien, hemelse stemmen horen of overweldigende geestelijke indrukken krijgen. We moeten wellicht vaak voorwaarts streven, hopend en biddend — maar zonder de absolute zekerheid — dat we Gods wil volgen. Maar als we onze verbonden nakomen en de geboden onderhouden, als we er steeds meer naar streven om goed te doen en beter te worden, dan kunnen we erop vertrouwen dat God onze stappen zal leiden. We zullen dan spreken met de verzekering dat God onze uitspraken inspireert. Dat is deels de betekenis van de volgende Schrifttekst: ‘Dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid van God sterk worden’ (LV 121:45).

Als u de geest van openbaring op gepaste wijze zoekt en u erop toelegt, beloof ik dat u zult ‘wandelen in het licht des Heren’ (Jesaja 2:5; 2 Nephi 12:5). Soms werkt de geest van openbaring ogenblikkelijk en intens, op andere momenten subtiel en geleidelijk en vaak welhaast onmerkbaar, zodat u die niet eens bewust herkent. Maar volgens welk patroon we deze zegen ook ontvangen, uw ziel wordt erdoor verhelderd en verruimd, uw verstand wordt erdoor verlicht (zie Alma 5:7; Alma 32:28) en u en uw gezin worden erdoor geleid en beschermd.

Ik geef u mijn apostolische getuigenis dat de Vader en de Zoon leven. De geest van openbaring bestaat echt — en kan werkzaam zijn en is ook werkzaam in ons eigen leven en in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Van die waarheden getuig ik in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ■

President Thomas S. Monson

De heilige tempel: een baken voor de wereld

De zegeningen die we in de tempels van God ontvangen, zijn de allerbelangrijkste, de kroon op alle zegeningen.

Mijn geliefde broeders en zusters, ik breng ieder van u mijn liefde en groeten over en bid dat onze hemelse Vader mijn gedachten zal leiden en mijn woorden zal inspireren nu ik vandaag tot u spreek.

Ik wil beginnen met enkele opmerkingen over de fijne boodschappen die we vanochtend van zuster Allred, bisschop Burton en anderen hebben gehoord met betrekking tot het welzijnsprogramma van de kerk. Zoals gezegd, vieren we dit jaar het 75ste jubileum van dit geïnspireerde programma, dat zo veel mensen tot zegen is geweest. Ik had het voorrecht om enkelen van hen die het pionierswerk voor dit grote werk deden persoonlijk te kennen: het waren mensen met mededogen en een vooruitziende blik.

Zoals zowel bisschop Burton, zuster Allred en anderen al hebben gezegd, heeft de bisschop van de wijk de verantwoording van de zorg voor mensen in nood binnen de grenzen van zijn wijk. Ik had als heel jonge bisschop van een wijk in Salt Lake City met 1080 leden, onder wie 84 weduwen, ditzelfde voorrecht. Er waren veel leden die hulp nodig hadden. Ik was zo dankbaar voor het

welzijnsprogramma van de kerk en voor de hulp die de ZHV en de priesterschapsquorums boden.

Ik verklaar dat het welzijnsprogramma van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geïnspireerd is door de almachtige God.

Broeders en zusters, deze conferentie is het drie jaar geleden dat mij steun werd verleend als president van de kerk. Vanzelfsprekend zijn het drukke jaren geweest vol uitdagingen, maar ook met talloze zegeningen. De kans die ik kreeg tot het inwijden en herinwijden van tempels was een van de prettigste en heiligste van die zegeningen, en de tempel is het onderwerp waarover ik vandaag wil spreken.

Tijdens de algemene oktoberconferentie van 1902 sprak kerkpresident Joseph F. Smith in zijn openingstoespraak de hoop uit dat we op een dag ‘tempels [zouden] hebben gebouwd in de verschillende delen van de [wereld], waar ze maar nodig zijn voor het gemak van de mensen.’¹

Gedurende de eerste honderdvijftig jaar na de oprichting van de kerk, van 1830 tot 1980, zijn er 21 tempels

gebouwd, inclusief die in Kirtland (Ohio) en Nauvoo (Illinois). Vergelijk dat eens met de dertig jaar die er sinds 1980 zijn verstreken: in die periode zijn er 115 tempels gebouwd en ingewijd. Met de aankondiging van de drie nieuwe tempels gisteren zijn er nu 26 tempels in aanbouw of gepland. En die aantallen zullen blijven toenemen.

Het doel dat president Joseph F. Smith in 1902 ooit hoopte te bereiken, is werkelijkheid aan het worden. Wij willen de tempel zo toegankelijk mogelijk maken voor onze leden.

Een van de tempels die momenteel in aanbouw is, is die in Manaus (Brazilië). Vele jaren geleden las ik over een groep van honderd leden die van Manaus, midden in het Braziliaanse regenwoud, reisden naar wat toen de dichtstbijzijnde tempel was, in São Paulo (Brazilië) — ruim vierduizend kilometer van Manaus. Die trouwe heiligen reisden vier dagen per boot over de Amazone en enkele zijrivieren. Na die reis over het water stapten ze op de bus voor een reis van nog eens drie dagen over hobbelige wegen, met erg weinig te eten en geen comfortabele slaapplek. Na zeven dagen en nachten kwamen ze aan bij de tempel in São Paulo, waar eeuwige verordeningen werden verricht. Uiteraard was hun terugreis net zo zwaar. Maar ze hadden de verordeningen en zegeningen van de tempel ontvangen. En hoewel hun beurs leeg was, waren zij vervuld met de geest van de tempel, en met dankbaarheid voor de ontvangen zegeningen.² Nu, vele jaren later, verheugen onze leden in Manaus zich nu zij hun eigen tempel vorm zien krijgen op de oevers van de Rio Negro. Een tempel brengt onze trouwe leden vreugde, waar hij ook wordt gebouwd.

Verhalen over de opoffering die men zich getroost om de zegeningen

te ontvangen die alleen in de tempels van God te krijgen zijn, raken mij altijd en geven mij een hernieuwd gevoel van dankbaarheid voor tempels.

Een van die verhalen gaat over Tihi en Taraina Mou Tham en hun tien kinderen. Het hele gezin met uitzondering van een dochter werd begin jaren zestig lid van de kerk toen er zendingen op hun eiland, 160 kilometer ten zuiden van Tahiti, waren gekomen. Al gauw groeide het verlangen naar de zegeningen van een eeuwige gezinsverzegeling in de tempel.

Destijds was de Hamiltontempel (Nieuw-Zeeland) de dichtstbijzijnde tempel voor de familie Mou Tham, bijna vierduizend kilometer naar het zuidwesten, wat een dure vliegreis betekende. De grote familie Mou Tham, die op een kleine plantage met moeite een bestaan bij elkaar schraapte, had geen geld voor de vliegreis en geen kans op een baan op hun eiland in de Grote Oceaan. Daarom namen broeder Mou Tham en zijn zoon Gérard de moeilijke

beslissing om in Nieuw-Caledonië te gaan werken — een reis van 4.800 kilometer — waar een andere zoon al werk had gevonden.

De drie mannen werkten daar vier jaar lang. Broeder Mou Tham is in die periode slechts een keer naar huis gegaan voor het huwelijk van een dochter.

Na vier jaar hadden broeder Mou Tham en zijn zoons genoeg geld gespaard om met de familie naar de tempel in Nieuw-Zeeland te gaan. Iedereen die lid was maakte de reis met uitzondering van een dochter die zwanger was. Ze werden voor tijd en eeuwigheid verzegeld, een onbeschrijflijke en vreugdevolle ervaring.

Broeder Mou Tham reisde vanuit de tempel rechtstreeks door naar Nieuw-Caledonië, waar hij nog eens twee jaar werkte om de reis te betalen voor die ene dochter die niet met hen naar de tempel was gegaan: een gehuwde dochter met haar kind en echtgenoot.

Op latere leeftijd wilden broeder en

zuster Mou Tham graag een tempelzending vervullen. Tegen die tijd was de Papeetetempel (Tahiti) gebouwd en ingewijd, en ze vervulden er vier zendingen.³

Broeders en zusters, een tempel is meer dan stenen met cement. Het is een gebouw van geloof en vasten. Het is gebouwd op beproevingen en getuigenissen. Het is geheiligd door opoffering en dienstbaarheid.

De eerste tempel die in deze bedeling werd gebouwd, was die in Kirtland (Ohio). De heiligen waren destijds erg arm, maar de Heer gebood ze een tempel te bouwen, en dat deden ze. Ouderling Heber C. Kimball schreef hierover: 'Alleen de Heer kent de taferelen van armoede, beproeving en wanhoop die we doormaakten om het volbrengen.'⁴ En toen, nadat ze hem moeizaam hadden voltooid, moesten de heiligen Ohio verlaten en hun geliefde tempel achterlaten. Uiteindelijk vonden ze een toevluchtsoord — zij het slechts tijdelijk — op de oevers van de Mississippi, in de staat Illinois. Ze noemden hun nederzetting Nauvoo. En met de bereidheid om weer alles te geven, en met hun geloof intact, bouwden ze een nieuwe tempel voor hun God. Ze werden echter hevig vervolgd. En toen de Nauvootempel nog maar nauwelijks was voltooid, werden ze nogmaals uit hun huis verdreven en zochten ze een toevluchtsoord in een woestijn.

De worsteling en de opoffering begonnen weer van voren af aan, want ze hebben veertig jaar lang gezwoegd om de Salt Laketempel te bouwen die nu majestueus ten zuiden staat van ons die hier vandaag in het Conferentiecentrum zijn.

Tempelbouw en tempelbezoek zijn altijd met een zekere mate van opoffering gepaard gegaan. Tallozen hebben gezwoegd en geworsteld om voor zichzelf en hun familie de zegeningen te verkrijgen die in de tempels van God te vinden zijn.

Waarom zijn zo veel mensen bereid om zo veel te geven om de zegeningen van de tempel te ontvangen? Zij die de eeuwige zegeningen begrijpen die van de tempel komen, weten dat geen offer te groot is, geen prijs te hoog, geen worsteling te zwaar om die zegeningen te ontvangen. Er zijn nooit te veel kilometers te reizen, te veel hindernissen te nemen of te veel ongemak te verdragen. Zij begrijpen dat de heilsverordeningen die we in de tempel ontvangen ons in staat stellen om op een dag met een eeuwige familieband terug te keren naar onze hemelse Vader en begiftigd te worden met zegeningen en kracht van omhoog, die elk offer en elke inzet waard zijn.

Tegenwoordig hoeven de meesten onder ons niet meer zulke ontberingen door te maken om naar de tempel te gaan. Tachtig procent van de leden

van de kerk woont nu niet meer dan driehonderd kilometer van een tempel vandaan. En voor velen van ons is de afstand nog veel korter.

Als u voor uzelf naar de tempel bent geweest, en als u op relatief korte afstand van een tempel woont, kan de opoffering die u zich moet getroosten inhouden dat u tijd in uw drukke leven inruimt om geregeld naar de tempel te gaan. Er is in onze tempels zoveel te doen voor hen die daar aan de andere kant van de sluier op wachten. Doen wij het werk voor hen, dan weten wij dat wij hebben gedaan wat zij zelf niet kunnen. Voormalig kerkpresident Joseph F. Smith heeft de volgende krachtige uitspraak gedaan: 'Door het werk dat wij voor hen doen, zullen hun ketens van hen afvallen, zal de duisternis die hen omringt optrekken, zal er licht op hen schijnen en zullen zij in de geestenwereld horen van het werk dat door hun kinderen hier voor hen gedaan is, en zullen zij zich met u verheugen in het feit dat u die taken voor hen hebt uitgevoerd.'⁵ Broeders en zusters, wij hebben dit werk te doen.

In mijn eigen familie beschouwen wij de keren dat we samen naar de tempel zijn geweest om verzegelingen voor onze overleden voorouders te doen als enkele van onze heiligste en dierbaarste herinneringen.

Als u nog niet naar de tempel bent geweest, of als u *wél* bent geweest maar u komt momenteel niet in aanmerking voor een aanbeveling, dan is er geen belangrijker doel dan ervoor te zorgen dat u in aanmerking komt om naar de tempel te gaan. Uw opoffering kan inhouden dat u uw leven in overeenstemming brengt met de vereisten voor een tempelaanbeveling en dat u misschien oude gewoonten opzijzet die voorkomen dat u ervoor in aanmerking komt. Of het kan inhouden dat u het geloof en de discipline opbrengt om uw tiende te betalen. Wat het ook is, zorg dat u ervoor in aanmerking komt om naar Gods tempel te gaan. Zorg dat u een tempelaanbeveling krijgt en beschouw die als een dierbaar bezit, want dat is het.

Als u niet naar het huis van de Heer bent gegaan om alle zegeningen te ontvangen die u daar wachten, hebt u niet alles gekregen wat de kerk te bieden heeft. De zegeningen die we in de tempels van God ontvangen, zijn de allerbelangrijkste, de kroon op alle zegeningen.

En, jonge vrienden in je tienerjaren, richt je altijd op de tempel. Doe niets dat je ervan weerhoudt om er naar binnen te gaan en deel te hebben aan de heilige en eeuwige zegeningen daar. Ik prijs diegenen onder jullie die al geregeld naar de tempel gaan om dopen voor de doden te doen, en die daarvoor heel vroeg opstaan zodat je vóór schooltijd kunt dopen. Ik kan geen betere manier bedenken om een dag te beginnen.

En u, ouders van kleine kinderen, geef ik wat wijze raad van president

Spencer W. Kimball. Hij zei: 'Het zou fijn zijn als (...) ouders in elke slaapkamer in het huis een plaat van de tempel hebben, zodat [hun kinderen] vanaf [hun] jonge jaren dagelijks naar de plaat kunnen kijken [tot] het een vast deel van [hun] leven gaat uitmaken. Als [ze] de leeftijd bereiken waarop [ze de] uiterst belangrijke beslissing moeten nemen [om naar de tempel te gaan], hebben ze die beslissing al genomen.'⁶

Onze jeugdwerkkinderen zingen:

*Ik kijk graag naar de tempel,
eens zal 'k daarbinnen zijn;
'k beloof dan aan mijn Vader
gehoorzaam steeds te zijn.'*⁷

Ik smeed u om uw kinderen te leren hoe belangrijk de tempel is.

De wereld kan ons soms voor problemen stellen. We worden vaak omringd door dingen die ons omlaag trekken. Als u en ik naar de heilige huizen van God gaan, als we de verbonden gedenken die we daar sluiten, zijn we beter in staat om elke beproeving te verdragen en elke verleiding te overwinnen. In dit gewijde heiligdom vinden wij gemoedsrust; wij worden er hernieuwd en versterkt.

Broeders en zusters, voordat ik besluit, wil ik nog één tempel noemen. In de niet al te verre toekomst, nu er over de hele wereld tempels vorm krijgen, zal er een verrijzen in

een stad die langer dan 2500 jaar geleden ontstaan is. Ik heb het over de tempel die nu wordt gebouwd in Rome, in Italië.

Elke tempel is een huis van God, met dezelfde functies, identieke zegeningen en verordeningen. De tempel in Rome is uniek omdat hij wordt gebouwd op een van meest historische locaties in de wereld, een stad waar de vroegkerkelijke apostelen Petrus en Paulus het evangelie van Christus hebben verkondigd en waar zij de martelaarsdood zijn gestorven.

Toen we afgelopen oktober op een prachtige, schilderachtige plek in de noordoostelijke hoek van Rome bijeenkwamen, was ik in de gelegenheid om een wijdingsgebed uit te spreken voordat we de eerste spade staken. Ik had de ingeving om senator Lucio Malan van Italië en locoburgemeester van Rome, Giuseppe Ciardi, te vragen om te helpen met het omkeren van de eerste schep grond. Zij hadden beiden een rol gespeeld bij het verlenen van de vergunning voor de bouw van een tempel in hun stad.

Het was een bewolkte maar warme dag, en hoewel het dreigde te gaan regenen, vielen er slechts enkele druppels. Terwijl het geweldige koor in het Italiaans de prachtige melodie van 'Gods Geest brandt in 't harte' zong, leek het wel of hemel en aarde eensgezind een lofzang van dankbaarheid zongen voor de

almachtige God. De tranen waren niet tegen te houden.

Er komt een dag dat de getrouwen in deze eeuwige stad eeuwige verordeningen zullen ontvangen in een heilig huis van God.

Ik spreek mijn oneindige dank uit aan mijn hemelse Vader voor de tempel die nu in Rome wordt gebouwd, en voor al onze tempels, waar dan ook. Elk is een baken voor de wereld, een uiting van ons getuigenis dat God onze eeuwige Vader leeft, dat Hij ons wil zegenen, en dat Hij werkelijk zijn zoons en dochters van alle generaties zegent. Elk van onze tempels is een uiting van ons getuigenis dat het leven na het graf net zo echt en zeker is als ons leven hier op aarde. Daarvan getuig ik.

Mijn geliefde broeders en zusters, mogen wij ons alle benodigde opofferingen getroosten om naar de tempel te gaan en de geest van de tempel in ons hart en ons thuis te hebben. Mogen wij in het voetspoor van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, volgen, die het allergrootste offer voor ons bracht opdat wij het eeuwige leven en verhoging in het koninkrijk van onze hemelse Vader mochten hebben. Dat is mijn oprechte gebed en ik zeg dit in de naam van onze Heiland, de Here Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Joseph F. Smith, Conference Report, oktober 1902, p. 3.
2. Zie Vilson Felipe Santiago en Linda Ritchie Archibald, 'From Amazon Basin to Temple', *Church News*, 13 maart 1993, p. 6.
3. Zie C. Jay Larson, 'Temple Moments: Impossible Desire', *Church News*, 16 maart 1996, p. 16.
4. Heber C. Kimball. In: Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), p. 67.
5. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), p. 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, Edward L. Kimball (red., 1982), p. 301.
7. Janice Kapp Perry, 'Ik kijk graag naar de tempel', *Kinderliedjes*, p. 95.

Ouderling Richard G. Scott

van het Quorum der Twaalf Apostelen

De eeuwige zegeningen van het huwelijk

De tempelverzegeling krijgt meer betekenis naarmate we ouder worden. Zij zal u helpen om naar elkaar toe te groeien en meer vervulling in dit sterfelijke leven te vinden.

Die prachtige boodschap van dit magnifieke koor omschrijft, denk ik, het levenspatroon van zovelen van ons: 'Ik wil graag als Jezus worden'.

Op 16 juli 1953 knielden mijn geliefde Jeanene en ik als jong echtpaar neer aan een altaar in de Manti-tempel. President Lewis R. Anderson gebruikte het verzegelingsgezag en verklaarde ons tot man en vrouw voor tijd en alle eeuwigheid. Woorden schieten mij tekort om de vrede en gemoedsrust te beschrijven die ik voel door de kennis dat als ik waardig blijf leven, ik voor eeuwig bij mijn geliefde Jeanene en onze kinderen kan zijn, vanwege die heilige verordening die met het juiste priesterschapsgesag in een huis des Heren is verricht.

Onze zeven kinderen zijn door de heilige verordeningen van de tempel aan ons verbonden. Mijn geliefde vrouw, Jeanene, en twee van onze

kinderen zijn aan de andere kant van de sluier. Zij vormen voor ieder achtergebleven lid van ons gezin een krachtige motivatie om zo te leven dat we samen alle in de tempel beloofde eeuwige zegeningen ontvangen.

Twee onmisbare pilaren in het heilsplan van onze Vader in de hemel zijn het huwelijk en het gezin. Het verheven belang van beide blijkt duidelijk uit Satans meedogenloze inspanningen om het gezin te versplinteren en het belang van de tempelverordeningen die het gezin voor eeuwig samensmeden te ondermijnen. De tempelverzegeling krijgt meer betekenis naarmate we ouder worden. Zij zal u helpen om naar elkaar toe te groeien en meer vervulling in dit sterfelijke leven te vinden.

Op een keer leerde ik een belangrijke les van mijn vrouw. Ik was veel op reis voor mijn beroep. Ik was eens bijna twee weken weggeweest

en kwam op zaterdagochtend thuis. Ik had nog vier uur voordat ik naar een andere vergadering moest. Ik zag dat onze kleine wasmachine het had begeven en dat mijn vrouw de was met de hand deed. Ik begon de machine te repareren.

Jeanene kwam erbij staan en zei: 'Rich, wat ben je aan het doen?'

Ik zei: 'Ik maak de wasmachine, zodat je dat niet met de hand hoeft te doen.'

Ze zei: 'Nee, ga met de kinderen spelen.'

Ik zei: 'Spelen met de kinderen komt nog wel. Ik wil jou helpen.'

Toen zei ze: 'Richard, ga alsjeblieft met de kinderen spelen.'

Toen ze me zo gebiedend toesprak, voldeed ik aan haar verzoek.

Ik had een geweldige tijd met onze kinderen. We zaten achter elkaar aan en rolden door de herfstbladeren. Later ging ik naar de vergadering. Ik zou dat voorval vermoedelijk zijn vergeten als ze me niet een les had willen leren.

De volgende ochtend werd ik rond een uur of vier gewekt door twee armpjes om mijn nek, een kus op mijn wang en de volgende onvergetelijke woorden in mijn oor: 'Pap, ik hou van je, je bent mijn beste vriend.'

Als u dergelijke ervaringen in uw gezin hebt, heeft u een van de grootste vreugden van het leven.

Als je een jonge man van huwbare leeftijd bent en niet getrouwd, verdoe je tijd dan niet met nutteloze bezigheden. Ga verder met je leven en richt je op een huwelijk. Lummel niet maar wat rond in deze periode van je leven. Jonge mannen, vervul een goede zending. Daarna is je hoogste prioriteit het vinden van een waardige, eeuwige partner. En als je belangstelling krijgt voor een jonge vrouw, toon haar dan dat je uitzonderlijk bent en de moeite

waard om beter te leren kennen. Neem haar mee naar plekjes die de moeite waard zijn. Wees inventief. Als je een geweldige vrouw wilt, zal zij je moeten zien als een geweldige man en toekomstige echtgenoot.

Als je iemand hebt gevonden, kun je een buitengewoon plezierige verkeringsstijd en een prachtig huwelijk hebben en oneindig gelukkig zijn door je aan de normen te houden die de Heer heeft gesteld.

Als u gehuwd bent, bent u dan geestelijk en lichamelijk trouw aan uw partner? Bent u uw huwelijksverbonden trouw en hebt u nooit een gesprek met iemand waarvan u niet wilt dat uw partner het hoort? Bent u aardig voor uw partner en kinderen, en steunt u hen?

Broeders, leidt u uw gezin in gezinsactiviteiten, zoals schriftstudie, gezinsgebed en gezinsavond, of moet uw vrouw de leegte invullen die bij u thuis door uw gebrek aan aandacht ontstaat? Zegt u uw vrouw vaak hoeveel u van haar houdt? Dat

zal haar heel gelukkig maken. Mannen tegen wie ik dat zei, heb ik horen zeggen: 'Ach, dat weet ze wel.' U moet het haar vertellen. Een vrouw groeit erdoor en voelt zich er rijkelijk door gezegend. Spreek uw dankbaarheid uit voor wat uw partner voor u doet. Uit die liefde en dankbaarheid vaak. Dat maakt het leven namelijk veel rijker, aangener en zinvoller. Houd die natuurlijke uitingen van liefde niet voor u. En het effect is een stuk groter als u haar bij die woorden in uw armen neemt.

Ik heb van mijn vrouw geleerd hoe belangrijk liefdevolle uitingen zijn. In het begin van ons huwelijk deed ik vaak mijn Schriften open om in een vergadering een boodschap te brengen en trof dan tussen de bladzijden een briefje aan van Jeanene, met lieve, bemoedigende woorden. Soms waren ze zo lief dat ik bijna geen woord kon uitbrengen. Die waardevolle briefjes van een liefhebbende echtgenote waren en zijn een kostbare schat van troost en inspiratie.

Ik begon hetzelfde bij haar te doen, zonder dat ik wist hoeveel het voor haar betekende. We zaten op een keer krap en ik had geen geld om voor haar een valentijnskaart te kopen. Daarom besloot ik een waterverfschilderij op de deur van de koelkast te schilderen. Ik deed het zo goed mogelijk, maar ik beging één fout. Het was emailverf in plaats van waterverf. Ze heeft nooit geprobeerd de permanente verf van de koelkast te verwijderen.

Ook heb ik een keer op die kleine papieren rondjes die je krijgt als je gaten in een vel papier pons de nummers 1 t/m 100 geschreven. En op de achterkant heb ik haar een briefje geschreven, één woord per rondje. Daarna heb ik ze alle honderd in een envelop gedaan. Ik dacht dat ze dat wel leuk zou vinden.

Na haar overlijden zag ik aan haar persoonlijke spullen hoezeer ze de simpele boodschappen die we elkaar gaven, had gewaardeerd. Ik zag dat ze al die rondjes zorgvuldig op een vel papier had geplakt. Ze had mijn briefjes niet alleen bewaard, maar er een plastic hoesje omheen gedaan alsof ze een kostbaar kleinood waren. Er is er maar één die ze niet bij de andere bewaarde. Dat briefje zit nog steeds achter het glas van onze keukenklok. Er staat op: 'Jeanene, het is tijd om je te zeggen dat

ik van je houd.' Het blijft daar en herinnert mij aan die uitzonderlijke dochter van onze Vader in de hemel.

Terugkijkend op ons leven samen, besef ik hoe gezegend we waren. We hebben nooit onenigheid gehad of lelijke dingen tegen elkaar gezegd. Nu besef ik dat die zegen aan haar te danken was. Het kwam door haar gewilligheid om te geven, te delen en nooit aan zichzelf te denken. In ons latere leven samen heb ik geprobeerd haar voorbeeld te volgen. Ik geef echtparen in overweging om hetzelfde te doen.

Zuivere liefde is een weergaloze kracht ten goede. Rechtschapen liefde is het fundament van een geslaagd huwelijk. Zij is de leidende kracht achter tevreden, goed ontwikkelde kinderen. Wie kan de rechtschapen invloed van de liefde van een moeder werkelijk peilen? Welke blijvende vruchten leveren de waarheidszaden op die een moeder zorgvuldig zaait en liefdevol opkweekt in de vruchtbare grond van het ontvankelijke verstand en hart van een kind? Als moeder hebt u goddelijke instincten gekregen om de bijzondere behoeften en unieke capaciteiten van uw kind aan te voelen. Samen met uw echtgenoot kunt u die eigenschappen verzorgen, versterken en tot bloei laten komen.

Het is erg lonend om getrouwd te zijn. Het huwelijk is geweldig.

Na verloop van tijd gaat u hetzelfde denken, hebt u dezelfde ideeën en indrukken. U maakt tijden door van uitzonderlijk geluk, tijden van beproevingen, en ellendige tijden, maar de Heer leidt u samen door al die groeimomenten heen.

Op een nacht werd ons zoontje, Richard, dat een hartprobleem had, wakker. We hoorden hem allebei. Normaliter stond mijn vrouw altijd op om een huilende baby te verzorgen, maar deze keer zei ik: 'Ik ga wel naar hem toe.'

Als hij begon te huilen, bonkte zijn hartje door zijn ziekte ongewoon snel. Hij gaf dan over en maakte zijn bedje vuil. Die nacht hield ik hem stevig tegen me aan om zijn bonkende hartje en gekrijs tot bedaren te brengen, terwijl ik hem van andere kleertjes en schone lakens voorzag. Ik hield hem vast tot hij in slaap viel. Ik wist toen nog niet dat hij enkele maanden later zou overlijden. Ik zal nooit vergeten dat ik hem in het midden van de nacht in mijn armen heb gehouden.

De dag dat hij stierf, zal ik nooit vergeten. Toen Jeanene en ik bij het ziekenhuis wegreden, zetten we de auto aan de kant van de weg. Ik omhelsde haar. We waren allebei in tranen, maar beseften dat hij in het volgende leven weer bij ons zou zijn, vanwege de verbonden die we in de tempel hadden gesloten. Dat maakte zijn dood enigszins draaglijker.

Ik heb door Jeanenes vriendelijkheid zoveel waardevols geleerd. Ik was onvolwassen en zij was gedisciplineerd en geestelijk ingesteld. Het huwelijk schept een ideale situatie, waarin elke neiging tot zelfzucht of egocentrisch gedrag kan worden overwonnen. Ik denk dat het advies om vroeg te trouwen onder andere is bedoeld om de vorming van onhebbelijke, moeilijk te veranderen,

karaktereigenschappen tegen te gaan.

Ik heb te doen met de man die er nog niet voor gekozen heeft een eeuwige metgezellin te zoeken, en mijn hart huilt voor de zusters die niet in de gelegenheid waren om te trouwen. Sommigen van u voelen zich wellicht eenzaam en ondergewaardeerd, en weten niet hoe de zegeningen van een huwelijk en een gezin hen ooit ten deel kunnen vallen. Bij de Heer is alles mogelijk, en Hij komt zijn beloften na die Hij zijn profeten laat verkondigen. De eeuwigheid duurt lang. Heb vertrouwen in die beloften en wees ze waardig, zodat de Heer ze op zijn tijd in uw leven kan vervullen. U zult iedere belofde zegen die u waardig bent zeker ontvangen.

Neem me niet kwalijk dat ik over mijn dierbare vrouw, Jeanene, spreek, maar we zijn een eeuwig gezin. Ze was altijd vrolijk en gelukkig, en dat kwam vaak door de hulp die ze anderen gaf. Zelfs toen ze erg ziek was, vroeg ze haar Vader in de hemel in haar ochtendgebed haar naar iemand te leiden die haar hulp kon gebruiken. Dat oprechte gebed werd keer op keer verhoord. De lasten van velen zijn lichter gemaakt, hun leven verlicht. Ze werd voortdurend gezegend als instrument in de handen van de Heer.

Ik weet wat het betekent om een dochter van onze Vader in de hemel lief te hebben die met deugd en toewijding heeft geleefd, in de volle vrouwelijke pracht van haarenschappen vrouw-zijn. Ik weet zeker dat wanneer ik haar later aan die kant van de sluier weerzie, we zullen merken dat we elkaar zelfs nog meer zijn gaan liefhebben. We waarderen elkaar dan nog meer door deze tijd die we gescheiden door de sluier hebben doorgebracht. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling D. Todd Christofferson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik'

Kastijding stimuleert ons niet alleen om ons te bekeren, maar het doorstaan van kastijding kan ons zuiveren en voorbereiden op grotere geestelijke voorrechten.

Onze hemelse Vader is een God met hoge verwachtingen. Zijn Zoon, Jezus Christus, spreekt zijn verwachtingen voor ons als volgt uit: 'Ik wil dat gij volmaakt zijt zoals Ik, of zoals uw Vader die in de hemel is, volmaakt is' (3 Nephi 12:48). Hij stelt voor ons te heiligen opdat wij 'celestiale heerlijkheid [kunnen] verdragen' (LV 88:22) en 'in zijn tegenwoordigheid [kunnen] wonen' (Mozes 6:57). Hij weet wat de vereisten zijn en daarom geeft Hij ons, om onze zielsverandering mogelijk te maken, geboden en verbonden, de gave van de Heilige Geest, en bovenal, de verzoening en de opstanding van zijn geliefde Zoon.

Gods doel met dit alles is dat wij, zijn kinderen, in staat mogen zijn om de grootste vreugde te ervaren, voor eeuwig bij Hem te zijn, en te worden zoals Hij. Enkele jaren geleden heeft ouderling Dallin H. Oaks uitgelegd: 'Het laatste oordeel is niet slechts een evaluatie van een totaal aan goede en slechte daden, wat we hebben *gedaan*. Het is een erkenning van de uiteindelijke uitwerking van onze daden en gedachten — wat we zijn

geworden. Het is niet genoeg als iemand alleen maar plichtmatig doet wat hij moet. De geboden, verordeningen en verbonden van het evangelie zijn geen lijst van stortingen op de een of andere hemelse bankrekening. Het evangelie van Jezus Christus is een plan dat ons leert hoe we kunnen worden wat onze hemelse Vader van ons verwacht.'¹

Helaas erkent het hedendaagse christendom niet dat God concrete vereisten heeft voor degenen die in Hem geloven. Ze zien hem meer als een butler 'die in hun behoeften voorziet wanneer daartoe opgeroepen' of een therapeut die tot taak heeft mensen 'een goed gevoel over zichzelf te geven'.² Het is een godsdienstige visie die 'niet pretendeert levens te veranderen'.³ 'Daarmee staat in schril contrast', zoals een auteur dat uitlegt, 'dat de God in zowel de Hebreeuwse als de christelijke Schriftuur niet alleen om toewijding vraagt, maar ons hele leven verlangt. De God van de Bijbel handelt in leven en dood, niet in aardigheid, en Hij roept op tot opofferende liefde, niet tot halfzachte wat-dan-ook-ismen.'⁴

Ik wil het over een bepaalde houding en een bepaald gebruik hebben die we moeten aannemen als we aan de hoge verwachtingen van onze hemelse Vader willen voldoen. En dat is bereid zijn om correctie te accepteren en er zelfs voor open te staan. Correctie is van essentieel belang als we ons leven willen voegen naar dat van 'de volmaakte mens, van de tot volle wasdom gekomen volheid van Christus' (Efeziërs 4:13, NBV). Paulus heeft over goddelijke correctie of kastijding gezegd: 'Wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here' (Hebreeën 12:6). Hoewel het vaak moeilijk te verduren is, zouden we ons echt moeten verheugen dat God het de moeite waard vindt de tijd en moeite te nemen om ons te corrigeren.

Goddelijke kastijding heeft ten minste drie doelen: (1) ons ertoe te brengen ons te bekeren; (2) ons te zuiveren en heiligen; en (3) soms ook om onze levenskoers aan te passen naar wat God weet dat een beter pad is.

Overweeg allereerst bekering, de noodzakelijke voorwaarde voor vergeving en reiniging. De Heer heeft gezegd: 'Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u' (Openbaring 3:19). En ook: 'En mijn volk moet wel worden gekastijd totdat het gehoorzaamheid leert, desnoods door de dingen die het verduurt' (LV 105:6; zie ook LV 1:27). In een hedendaagse openbaring gebood de Heer vier hoge kerkleiders om zich te bekeren (zoals Hij velen van ons zou kunnen gebieden) omdat zij hun kinderen niet goed onderwezen 'volgens de geboden' en omdat zij thuis niet 'ijveriger' en 'meer betrokken' waren (zie LV 93:41–50). De broeder van Jared in het Boek van Mormon bekeerde zich toen de Heer in een wolk stond en 'drie uur lang' met hem sprak en hem 'kastijdde [...] omdat

hij er niet aan had gedacht de naam des Heren aan te roepen' (Ether 2:14). Omdat hij zo bereidwillig reageerde op deze ernstige vermaning kreeg de broeder van Jared later het voorrecht om de voorsterfelijke Verlosser te zien en onderricht van Hem te ontvangen (zie Ether 3:6–20). De vrucht van kastijding door God is bekering die tot rechtschapenheid leidt (zie Hebreeën 12:11).

Kastijding stimuleert ons niet alleen om ons te bekeren, maar het doorstaan van kastijding kan ons zuiveren en voorbereiden op grotere geestelijke voorrechten. De Heer heeft gezegd: 'Mijn volk moet worden beproefd in alle dingen, opdat zij erop voorbereid zullen zijn de heerlijkheid te ontvangen die Ik voor hen heb, ja, de heerlijkheid van Zion; en wie geen kastijding wil verdragen, is mijn koninkrijk niet waardig' (LV 136:31). Elders zegt Hij: 'Want allen die geen kastijding willen verdragen, maar Mij verloochenen, kunnen niet worden geheiligd' (LV 101:5; zie ook Hebreeën 12:10). Ouderling Paul V. Johnson merkte vanochtend terecht op dat we ervoor moeten waken niet juist datgene af te wijzen wat ons helpt de goddelijke natuur aan te nemen.

De volgelingen van Alma vestigden een Zionsgemeenschap in Helam, maar werden vervolgens geknecht. Zij verdienden hun lijden niet, integendeel, maar er staat geschreven:

'Niettemin acht de Heer het goed zijn volk te kastijden; ja, Hij beproeft hun geduld en hun geloof.

'Niettemin, wie zijn vertrouwen in Hem stelt, die zal ten laatsten dage worden verhoogd. Ja, en zo was het met dit volk' (Mosiah 23:21–22).

De Heer sterkte hen en verlichtte hun lasten dusdanig dat zij die nauwelijks voelden, en te zijner tijd verlostte Hij hen (zie Mosiah 24:8–22). Hun geloof werd door hun ervaring onmetelijk gesterkt en nadien ervoeren zij een bijzondere band met de Heer.

God gebruikt een andere vorm van kastijding of correctie om ons te leiden naar een toekomst die wij ons nu niet kunnen voorstellen, maar waarvan Hij weet dat het een betere weg voor ons is. President Hugh B. Brown, voormalig lid van de Twaalf en raadgever in het Eerste Presidium, vertelde eens over iets wat hij had meegemaakt. Hij vertelde dat hij vele jaren daarvoor in Canada een verwaarloosde boerderij had gekocht. Bij het schoonmaken en repareren kwam hij een aalbessenstruik tegen die bijna twee meter hoog was geworden en geen vrucht meer droeg. Dus hij snoeide hem drastisch terug en liet slechts wat kleine stompjes over. Hij zag druppels bovenop de kleine stompjes van die aalbessenstruik, net als tranen, en het leek wel of hij de struik hoorde huilen en zeggen:

'Hoe kun je me dit nu aandoen? Ik was net zo lekker aan het groeien. (...) En nu heb je me fors afgesnoeid. Elke plant in de tuin zal op me neerkijken. (...) Hoe kon je me dit nu aandoen? Ik dacht dat jij de tuinman was.'

President Brown antwoordde:

‘Kijk, aalbessenstruikje, ik ben hier de tuinman, en ik weet wat ik wil dat je wordt. Ik wil niet dat je een fruitboom of een schaduwboom wordt. Ik wil dat je een aalbessenstruik wordt. En op een dag, klein aalbessenstruikje, ben je overladen met vruchten en zeg je: “Dank je wel, meneer de tuinman, dat je genoeg van me hield om me te snoeien.”’

Jaren later was president Brown officier in het Canadese leger, gestationeerd in Engeland. Toen een hoge officier sneuvelde, was het president Browns beurt om gepromoveerd te worden tot generaal, en hij werd naar Londen geroepen. Maar hoewel hij in alle opzichten in aanmerking kwam voor de promotie, werd hem die ontzegd omdat hij mormoon was. De bevelvoerende generaal zei met zoveel woorden: ‘U verdient de aanstelling, maar ik kan u die niet geven.’ Waar president Brown tien jaar op had gehoopt, om had gebeden en zich op had voorbereid, glipte op dat moment door zijn vingers vanwege openlijke discriminatie. President Brown haalde nog de volgende herinneringen op aan deze ervaring:

‘Ik stapte op de trein en ving de terugreis aan (...) met een gebroken hart, met verbittering in mijn ziel. (...) Toen ik in mijn tent aankwam, (...) gooide ik mijn pet op het veldbed. Ik balde mijn vuisten en schudde ze naar de hemel. Ik zei: ‘Hoe kon U me dit nu aandoen, God? Ik heb alles gedaan wat ik moest om hiervoor in aanmerking te komen. Ik had niet meer kunnen doen of moeten doen, ik heb alles gedaan. Hoe kon U me dit aandoen?’ Ik was erg verbitterd.

‘En toen hoorde ik een stem, en ik herkende de toon van die stem. Het was mijn eigen stem, en die zei: ‘Ik ben hier de tuinman. Ik weet wat ik wil dat je doet.’ De verbittering

vloeide weg uit mijn ziel, ik viel bij mijn veldbed op mijn knieën om vergeving te vragen voor mijn ondankbaarheid. (...)

“...En nu, bijna vijftig jaar later, zie ik op naar [God] en zeg: “Dank U, Meneer de Tuinman, dat u me hebt gesnoeid, dat U mij voldoende liefhad om me pijn te doen.”⁵

God wist wat Hugh B. Brown moest worden en wat er moest gebeuren om dat tot stand te brengen, en hij paste zijn koers aan om zich voor te bereiden op het heilig apostelschap.

Als we er oprecht naar streven en verlangen om te voldoen aan de hoge verwachtingen van onze hemelse Vader, zal Hij ervoor zorgen dat we alle hulp krijgen die we nodig hebben, of die nu bestaat uit troost, kracht of kastijding. Als we er open voor

staan, krijgen we de benodigde correctie in veel verschillende vormen en uit veel verschillende bronnen. Dat kan bij onze gebeden gebeuren als God tot ons verstand en hart spreekt door de Heilige Geest (zie LV 8:2). Het kan in de vorm van antwoorden op gebeden komen, zoals een nee of een ander antwoord dan we hadden verwacht. Kastijding kan komen als we de Schriften bestuderen en herinnerd worden aan tekortkomingen, ongehoorzaamheid of eenvoudigweg verwaarloosde zaken.

Correctie kan komen door middel van anderen, met name hen die door God worden geïnspireerd om ons geluk te bevorderen. Apostelen, profeten, patriarchen, bisschoppen en anderen zijn in de hedendaagse kerk gegeven om net als in de

vroegchristelijke kerk 'de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus' (Efeziërs 4:12). Misschien zijn enkele woorden die tijdens deze conferentie zijn gesproken tot u gekomen als een oproep tot bekering of verandering, en wordt u door daaraan gehoor te geven naar een hoger niveau getild. Wij kunnen elkaar als medekerkleden helpen; het is een van de voornaamste redenen dat de Heiland een kerk heeft gevestigd. Zelfs als we te maken krijgen met kwaad bedoelde kritiek van mensen die weinig achting of liefde voor ons hebben, kan het nuttig zijn om voldoende zachtmoedigheid te betrachten om alles af te wegen en datgene eruit te halen waar wij baat bij kunnen hebben.

Correctie, hopelijk van zachtvaardige aard, kan ook van een huwelijkspartner komen. Ouderling Richard G. Scott, die ons zojuist heeft toegesproken, herinnert zich een tijd in het begin van zijn huwelijk toen zijn vrouw, Jeanene, hem aanraadde om mensen aan te kijken als hij met ze sprak. 'Je kijkt naar het plafond en de muren en de vloer, maar je kijkt ze nooit in de ogen', zei ze. Hij pakte die zachtvaardige vermaning op en het maakte hem veel doeltreffender als hij met mensen omging en ze raad gaf. Als iemand die als voltijdzending onder president Scott heeft gewerkt toen hij nog zendingspresident was, kan ik getuigen dat hij iemand recht in de ogen kijkt tijdens een gesprek. Ik kan daar ook aan toevoegen dat als men correctie

nodig heeft, die blik erg doordringend kan zijn.

Ouders kunnen en moeten corrigeren, moeten hun kinderen zelfs kastijden, om te voorkomen dat ze afdrijven en aan de genade overgeleverd zijn van de genadeloze tegenstander en zijn aanhangers. President Boyd K. Packer heeft opgemerkt dat als iemand die in de positie verkeert om iemand anders te corrigeren dit niet doet, hij aan zichzelf denkt. Bedenk dat vermaning tijdig moet zijn, duidelijk of helder, 'wanneer daartoe gedreven door de Heilige Geest, en dan daarna een toename van liefde tonend jegens hem die gij hebt berispt, opdat hij u niet als zijn vijand zal beschouwen' (LV 121:43).

Bedenk dat als we correctie weerstaan, anderen misschien helemaal ophouden die aan te bieden, ook al hebben ze ons lief. Als we bij herhaling niet reageren op de kastijding van een liefhebbende God, zal ook Hij ervan afzien. Hij heeft gezegd: 'Mijn Geest [...] blijft [niet] inwerken op de mens' (Ether 2:15). Uiteindelijk zou veel van onze kastijding van binnenuit moeten komen: we zouden onszelf moeten corrigeren. Een van de manieren waarop onze geliefde collega wijlen ouderling Joseph B. Wirthlin de zuivere en nederige discipel werd die hij was, gebeurde doordat hij in al zijn taken zijn eigen prestaties analyseerde. In zijn verlangen om God te behagen, besloot hij te leren wat hij beter kon doen en paste hij elke geleerde les ijverig toe.

Wij allen kunnen voldoen aan Gods hoge verwachtingen, hoe groot of klein onze capaciteiten en talenten ook zijn. Moroni bevestigt: 'Indien gij u van alle goddeloosheid onthoudt en God liefhebt met al uw macht, verstand en kracht, dan is [Christus'] genade u genoeg, opdat gij door zijn genade volmaakt kunt zijn in Christus' (Moroni 10:32). Onze ijverige, toegewijde inzet brengt deze krachtgevende genade voort. Die inzet houdt beslist onderwerping in aan Gods kastijdende hand, alsmede oprechte bekering zonder voorbehoud. Laten wij bidden om zijn door liefde ingegeven correctie.

Moge God u steunen in uw streven om aan zijn hoogste verwachtingen te voldoen, en u een volledige mate aan geluk en gemoedsrust schenken die daar natuurlijk uit voortvloeit. Ik weet dat u en ik één kunnen worden met God en Christus. Ik getuig nederig en vol vertrouwen van onze hemelse Vader en van zijn geliefde Zoon, en van het vreugdevolle potentieel dat wij vanwege Hem hebben. En dat doe ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Dallin H. Oaks, 'Opdracht tot wording', *Liahona*, Jan. 2001, p. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), p. 17.
3. Dean, *Almost Christian*, p. 30; zie ook Christian Smith en Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), pp. 118–171.
4. Dean, *Almost Christian*, p. 37.
5. Hugh B. Brown, 'Het krentenboompje', *Liahona*, maart 2002, pp. 22, 24.

Ouderling Carl B. Pratt
van de Zeventig

De rijkste zegeningen van de Heer

Als we getrouw onze tiende betalen, zal de Heer de vensters van de hemel openen en zijn rijkste zegeningen over ons uitgieten.

Ik ben dankbaar voor rechtschapen voorouders die hun kinderen thuis in het evangelie onderwezen lang voordat de gezinsavond officieel werd ingevoerd. Mijn grootouders van moederszijde waren Ida Jesperson en John A. Whetten. Zij woonden in Colonia Juárez, een klein plaatsje in Chihuahua (Mexico). De kinderen in het gezin Whetten leerden van het onderricht en het voorbeeld van hun ouders.

De vroege jaren twintig van de vorige eeuw waren moeilijke tijden in Mexico. De gewelddadige revolutie was net voorbij. Er was maar weinig contant geld in omloop, en meestal ging het dan om zilveren munten. De mensen deden voornamelijk aan ruilhandel of boden hun diensten aan in ruil voor goederen.

Op een dag tegen het einde van de zomer kwam opa John thuis na een ruil waarvoor hij onder meer honderd peso aan zilveren munten had gekregen. Hij gaf het geld aan Ida en zei erbij dat het voor het komende schooljaar van de kinderen was bestemd.

Ida was blij met het geld, maar herinnerde John eraan dat ze de

hele zomer nog geen tiende hadden betaald. Ze hadden weliswaar geen inkomsten in contanten gehad, maar Ida legde uit dat de dieren vlees, eieren en melk hadden geproduceerd. Hun tuin had volop groente en fruit voortgebracht, en ze hadden wat goederen door ruil verkregen zonder dat daar geld aan te pas was gekomen. Ida stelde voor dat ze het geld als tiende aan de bisschop zouden geven.

John was een tikkeltje teleurgesteld, omdat het geld enorm zou hebben bijgedragen aan de opleiding van de kinderen. Toch stemde hij er grif mee in hun tiende te betalen. Hij nam de zware zak mee naar het tiendekantoor en betaalde zijn tiende aan de bisschop.

Vlak daarna hoorde hij dat een rijke zakenman uit de Verenigde Staten, ene meneer Hord, de volgende week met enkele mannen een paar dagen zou komen jagen en vissen in de bergen.

Opa John stond het groepje mannen op te wachten bij het treinstation in de buurt van Colonia Juárez. Hij had de rijpaarden en benodigde lastdieren klaarstaan om de bagage

en kampeeruitrusting naar de bergen te brengen. Hij trad die verdere week op als gids van de mannen en zorgde voor de kampplaats en de dieren.

Aan het einde van de week togen de mannen weer naar het treinstation om de trein terug naar de Verenigde Staten te nemen. John kreeg die dag voor zijn werk betaald en kreeg een zak met zilveren pesomunten ter vergoeding van de overige kosten. Nadat hij zijn mensen had uitbetaald, gaf John het resterende geld aan een verbaasde Mr. Hord terug, die niet had verwacht dat er nog geld zou overblijven. Hij vroeg of John niets over het hoofd had gezien, en John antwoordde dat alle kosten voor de tocht waren gedekt en dat dit het resterende bedrag was.

De trein fliet. De heer Hord keerde zich om en wilde gaan, maar keerde zich nogmaals om en wierp John de zware zak munten toe. 'Hier, neem dit mee naar huis voor de jongens', zei hij. John ving de zak en keerde naar Colonia Juárez terug.

Na het avondeten zat het gezin bij elkaar om de verhalen over de tocht te horen, toen John de zak weer in gedachten schoot. Hij haalde de zak op en zette hem op tafel. John zei dat hij niet wist hoeveel er in de zak zat, dus leegden ze de zak voor hun plezier op de tafel. Het was een behoorlijke stapel, en na de telling bleek het om exact honderd peso in zilvermunten te gaan. Uiteraard vond iedereen het een grote zegen dat de heer Hord besloten had dat uitstapje te maken. John en zijn jongens hadden goed verdiend, maar de honderd peso die over was, deed hen denken aan hetzelfde bedrag aan tiende dat ze de week ervoor hadden afgedragen. Voor sommigen is dat wellicht een merkwaardig toeval, maar voor de familie Whetten was het een duidelijke les van de Heer

dat Hij zijn beloften nakomt aan wie getrouw hun tiende betalen.

Als kind genoot ik van dat prachtige verhaal, over een kampeertocht te paard in de bergen om te jagen en te vissen. Ik genoot er ook van omdat eruit blijkt dat we zegeningen ontvangen als we de geboden gehoorzamen. We kunnen uit dit verhaal allemaal een paar dingen leren over tiende.

Ten eerste: de betaling van tiende was in dit geval niet gerelateerd aan de inkomsten in contanten. De familie Whetten besloot hun eerste inkomsten in geld als tiende te gebruiken, omdat ze goed hadden kunnen bestaan van wat hun dieren en tuin aan voedsel hadden voortgebracht. Ze stonden in hun ogen duidelijk bij de Heer in het krijt vanwege hun zegeningen.

Dat doet ons denken aan de strekking van de woorden van de Heer als Hij vraagt: 'Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij.' De mensen vragen dan: 'Waarin beroven wij U?' En de Heer zegt beslist: 'In de tienden en de heffing' (Maleachi 3:8). Ja, broeders en zusters, net zoals John en Ida Whetten dat die zomer lang geleden inzagen, staan wij allemaal bij de Heer in het krijt. Laten wij er niet van beschuldigd worden dat we God

beroven. Laten we eerlijk zijn en onze schuld aan de Heer betalen. Hij vraagt niet meer dan 10 procent. Onkreukbaarheid in het betalen van onze schuld aan de Heer zal ons helpen om eerlijk te zijn met onze medemens.

Wat mij ook opvalt in het verhaal, is dat mijn grootouders tiende betaalden ondanks hun minder rooskleurige gezinsfinanciën. Zij kenden het gebod van de Heer, zij pasten de Schriften op zichzelf toe (zie 1 Nephi 19:23–24) en zij gehoorzaamden de wet. Dat verwacht de Heer van zijn hele volk. Hij verwacht dat wij onze tiende betalen, niet van onze overvloed, niet van de 'restjes' van de gezinsbegroting, maar, volgens het oude gebod, van de 'eerstelingen' van onze inkomsten, of die nu veel of weinig zijn. De Heer heeft geboden: 'Gij zult niet talmen, van uw (...) oogst te geven' (Exodus 22:29). In mijn eigen ervaring is en blijft er maar één zekere manier om trouw mijn tiende te betalen, namelijk zodra ik enige inkomsten ontvang.

Van mijn opa en oma Whetten leren we dat tiende betalen eigenlijk geen kwestie van geld is, maar een kwestie van geloof — geloof in de Heer. Hij belooft ons zegeningen als we zijn geboden gehoorzamen. John en Ida

Whetten toonden duidelijk groot geloof door hun tiende te betalen. Laten wij ons geloof in de Heer tonen door het betalen van onze tiende. Betaal die eerst, betaal die eerlijk. Laten we onze kinderen leren tiende te betalen van hun zakgeld of andere inkomsten, en ze meenemen naar de tiendevereffening. Zo leren ze van ons voorbeeld en onze liefde van de Heer.

Het verhaal van mijn grootouders kan ook verkeerd opgevat worden. We zouden de conclusie kunnen trekken dat de Heer ons altijd met geld zegent als we onze tiende met geld betalen. Dat dacht ik als kind ook. Later ben ik gaan begrijpen dat het niet altijd zo werkt. De Heer belooft zegeningen aan wie hun tiende betalen. Hij belooft dat Hij 'de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed (...) uitgieten' (Maleachi 3:10). Ik getuig dat Hij zijn beloften nakomt. Als wij getrouw onze tiende betalen, wordt in onze levensbehoeften voorzien. Hij belooft ons echter geen rijkdom. Geld en een hoog banksaldo zijn niet zijn rijkste zegeningen. Hij zegent ons met wijsheid om onze beperkte materiële zegeningen goed te beheren, wijsheid waardoor we beter kunnen rondkomen van 90

procent van ons inkomen dan van 100 procent. Aldus hebben getrouwe tiendebetalers meer begrip van wat een spaarzame leefstijl inhoudt en zijn ze geneigd zelfredzamer te zijn.

Ik heb geleerd dat de rijkste zegeningen van de Heer geestelijk zijn en vaak te maken hebben met familie, vrienden en het evangelie. Hij lijkt ons vaak te zegenen met een bijzondere gevoeligheid voor de invloed en leiding van de Heilige Geest, vooral in ons huwelijk en gezinsaangelegenheden, zoals de opvoeding van kinderen. Die geestelijke ontvankelijkheid kan bijdragen aan de zegeningen van harmonie en vrede bij ons thuis. President James E. Faust heeft gezegd dat tiende betalen een goede verzekering tegen een echtscheiding is ('Uw huwelijk verdiepen', *Liahona*, april 2007, p. 5).

Tiende betalen helpt ons een onderworpen en nederig hart te ontwikkelen, en een dankbaar hart dat geneigd is 'in alle dingen zijn hand [te] belijden' (LV 59:21). Tiende betalen vormt in ons een edelmoe-dig en vergevensgezind hart, en een liefdevol hart gevuld met de reine liefde van Christus. We willen anderen graag helpen en tot zegen zijn met een gehoorzaam hart dat zich aan de wil van de Heer onderwerpt. Trouwe tiendebetalers merken dat hun geloof in de Heer Jezus Christus toeneemt en ontwikkelen een sterk en blijvend getuigenis van zijn evangelie en van zijn kerk. Niet een van die zegeningen heeft met geld of goederen te maken. Toch vallen ze onder de rijkste zegeningen van de Heer.

Ik getuig dat als we getrouw onze tiende betalen, de Heer de vensters van de hemel zal openen en zijn rijkste zegeningen over ons zal uitgieten. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling Lynn G. Robbins
van de Zeventig

Wat voor mannen en vrouwen behoort gij daarom te zijn?

Mogen uw inspanningen om christelijke eigenschappen tot ontwikkeling te brengen succesrijk zijn, zodat zijn beeld in uw gelaat kan worden gegrift en zijn eigenschappen zich uiten in uw gedrag.

Te zijn of niet te zijn? is eigenlijk een hele goede vraag.¹ De Heiland gaf deze vraag een veel diepere inhoud door er een belangrijke leerstellige vraag voor ieder van ons van te maken: 'Wat voor mannen [en vrouwen] behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: zoals *Ik ben*' (3 Nephi 27:27; cursivering toegevoegd.) De eerste persoon in de tegenwoordige tijd van het werkwoord *zijn* is *ik ben*. Hij nodigt ons uit om zijn naam en zijn karakter op ons te nemen.

Om te worden zoals Hij *is* moeten we ook de dingen *doen* die Hij *heeft gedaan*: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dit is mijn evangelie; en gij weet de dingen die gij in mijn kerk moet *doen*; want de werken die gij Mij hebt zien *doen*, die zult gij eveneens *doen*' (3 Nephi 27:21; cursivering toegevoegd).

Te zijn en *te doen* zijn onafscheidbaar. Als onderling afhankelijke leerstellingen versterken en bevorderen ze

elkaar. Geloof inspireert ons, bijvoorbeeld, tot gebed, en gebed versterkt op zijn beurt ons geloof.

De Heiland sprak vaak zijn afkeuring uit over wie *doen* zonder *te zijn*, en noemde ze schijnheilig: 'Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij' (Marcus 7:6). *Te doen* zonder *te zijn* is schijnheilig, ofwel veinzen iemand te zijn die men niet is — een schijnheilige.

Omgekeerd is *te zijn* zonder *te doen* leeg, zoals in 'geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het op zichzelf genomen, *dood*' (Jakobus 2:17; cursivering toegevoegd). *Te zijn* zonder *te doen* is niet echt *zijn* — het is zelfbedrog, iemand gelooft goed te zijn, louter omdat zijn intenties goed zijn.

Door *te doen* zonder *te zijn* (schijnheiligheid) houdt iemand anderen een verkeerd beeld van zichzelf voor, en door *te zijn* zonder *te doen* houdt iemand zichzelf een verkeerd beeld voor.

De Heiland kastijdde de schriftgeleerden en farizeeën voor hun huichelarij: 'Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij geeft tienden' — iets wat zij *deden* — van de munt, de dille en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw' (Matteüs 23:23). Of met andere woorden: zij *waren* niet wat ze hadden moeten *zijn*.

Hoewel Hij het belang van *te doen* inzag, was *te zijn* voor de Heiland een van de 'gewichtiger' kwesties. Het grotere belang van *te zijn* komt tot uitdrukking in de volgende voorbeelden:

- Afdalen in de waters van de doop is iets wat we *doen*. Het *zijn* dat er aan vooraf moet gaan, is geloof in Jezus Christus en een machtige verandering van hart.
- Deelnemen aan het avondmaal is iets wat we *doen*. Waardig zijn om deel te nemen aan het avondmaal is een gewichtiger en veel belangrijker kwestie.
- Ordenen in het priesterschap is een handeling, iets wat we *doen*. De gewichtiger kwestie echter is priesterschapsmacht die gebaseerd is op 'de beginselen der gerechtigheid' (LV 121:36), ofwel *zijn*.

Velen van ons stellen *doe*-lijstjes op als geheugensteuntje voor wat we nog moeten doen. Maar mensen hebben zelden *zijn*-lijstjes. Waarom niet? Activiteiten of gebeurtenissen die we *te doen* hebben, kunnen worden afgevinkt als ze zijn *gedaan*. We zijn echter nooit klaar met te zijn. We kunnen onze *zijnse* eigenschappen niet afvinken. Ik kan mijn vrouw aanstaande vrijdag mee uitnemen, wat ik op mijn *doe*-lijstje kan zetten. Maar een goede echtgenoot *zijn* is geen gebeurtenis; dat moet deel uitmaken

van mijn aard, van mijn karakter *zijn*, van wie ik ben.

Of wanneer kan ik als ouder een kind op mijn lijstje als *gedaan* afvinken? We zijn nooit klaar met goede ouders te *zijn*. En om goede ouders te zijn, is een van de belangrijkste dingen die we onze kinderen kunnen leren hoe we meer zoals de Heiland kunnen *worden*.

De christelijke *zijnse* eigenschappen zijn onzichtbaar, maar ze zijn de motiverende kracht achter wat we *doen*, dat wél zichtbaar is. Als een ouder bijvoorbeeld een kind leert lopen, zien we de ouder dingen *doen*, zoals het kind vasthouden en prijzen. Deze *daden* openbaren de onzichtbare liefde in hun hart, en het onzichtbare geloof en de onzichtbare hoop in de capaciteiten van het kind. Dag in dag uit spannen ze zich in — wat het bewijs is van de onzichtbare *zijnse* eigenschappen geduld en ijver.

Omdat *zijn* *doen* voortbrengt en de drijfveer achter *doen* is, zal onderwijs in het *zijn* het gedrag meer ten goede komen dan meer nadruk te leggen op het *doen*.

Als kinderen zich misdragen, bijvoorbeeld als ze ruzie maken, bepalen we ons vaak ten onrechte tot wat ze *gedaan* hebben of de ruzie die we hoorden. Maar het *doen* — het gedrag — is slechts een symptoom van een onzichtbare drijfveer in hun hart. We kunnen ons afvragen: Welke eigenschappen zouden dit gedrag kunnen corrigeren als het kind die begreep? Geduld en vergevingsgezindheid? Een liefdevolle vredestitcher zijn? Verantwoordelijkheid nemen voor je daden en anderen niet de schuld geven?

Hoe leren ouders deze eigenschappen aan hun kinderen? We zullen nooit een betere gelegenheid hebben om onze kinderen christelijke eigenschappen te tonen en bij te brengen

dan met de manier waarop we hen disciplineren. Het woord *discipline* komt van hetzelfde stamwoord als *discipel*, en impliceert geduld en onderrecht van onze kant. Het moet niet in boosheid gebeuren. We kunnen en dienen te disciplineren zoals Leer en Verbonden 121 dat ons leert 'door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis' (vss. 41–42). Dat zijn allemaal christelijke *zijnse* eigenschappen die deel uitmaken van wie wij, als ouders en discipelen van Christus, *zijn*.

Door discipline leert het kind dat er gevolgen zijn. Op die momenten is het goed om het negatieve om te zetten in het positieve. Als een kind een fout opbiecht, prijst u de moed die daarvoor nodig was. Vraag het kind wat het heeft geleerd van de fout of het kattenkwaad wat u, en belangrijker nog, de Geest de gelegenheid biedt om op hem in te werken en hem iets te leren. Als we hen door de Geest de leer bijbrengen, heeft die leer de kracht in zich om hun karakter (het *zijn*) in de loop van de tijd te veranderen.

Alma ontdekte ditzelfde beginsel, dat 'de prediking van het woord het volk er dikwijls toe bewoog *te doen* wat rechtvaardig was — ja, het had een krachtiger uitwerking op het gemoed van het volk gehad dan het zwaard.' (Alma 31:5; cursivering toegevoegd). Waarom? Omdat het zwaard zich alleen richt op het straffen van gedrag of het *doen*, terwijl het woord prediken het karakter van mensen veranderde, wie zij *waren* of konden *worden*.

Een zoet en gehoorzaam kind zal ouders slechts een basiscursus in opvoeden aanbieden. Als u gezegend bent met een kind dat uw geduld in hoge mate op de proef stelt, krijgt u

een gevorderdencursus opvoeden. In plaats van u af te vragen wat u misschien verkeerd hebt gedaan in het voorsterfelijk leven om dat te verdienen, kunt u het moeilijk opvoedbare kind beter als een zegen en gelegenheid zien om zelf christelijker te worden. Met welk kind zal uw geduld, lankmoedigheid en andere christelijke deugden meer op de proef worden gesteld, ontwikkeld en gelouterd? Kan het zijn dat u dit kind net zo hard nodig hebt als het kind u?

We kennen allemaal het advies om de zonde te veroordelen en niet de zondaar. Evenzo is het belangrijk om, wanneer onze kinderen zich misdragen, geen dingen te zeggen waaruit ze zouden kunnen afleiden dat ze *zijn* wat ze verkeerd *deden*. 'Laat een fout zich nooit ontwikkelen van een daad naar een identiteit, met zijn bijkomende etiketten zoals "dom", "traag", "lui" of "onhandig".² Onze kinderen zijn Gods kinderen. Dat is hun ware identiteit en potentieel. Zijn hele plan is erop gericht zijn kinderen hun fouten en wandaden te helpen overwinnen en hen zich te laten ontwikkelen tot wat Hij *is*. Teleurstellend gedrag moet daarom gezien worden als tijdelijk gedrag — niet als permanent gedrag, als een daad niet een identiteit.

Daarom moeten we voorzichtig zijn met opmerkingen zoals: 'Jij doet altijd ...' of 'Je doet nooit ...' als we disciplineren. Pas op met opmerkingen zoals 'Je denkt nooit aan mijn gevoelens' of 'Waarom laat je ons altijd wachten?' Met dergelijke opmerkingen doen we alsof handelingen aangeven wie we zijn, en beïnvloeden zo het zelfbeeld en de eigenwaarde van het kind.

Identiteitsverwarring kan ook voorkomen als we een kind vragen wat ze willen *worden* als ze later groot zijn, alsof wat iemand voor werk *doet*

inhoudt wat hij of zij *is*. Beroep noch bezit zegt iets over identiteit of eigenwaarde. De Heiland was bijvoorbeeld een nederige timmerman, maar dat zegt hoegenaamd niets over zijn leven.

Om kinderen te helpen ontdekken wie ze zijn en hun eigenwaarde te versterken, kunnen we hen ten aanzien van hun prestaties en gedrag — het *doen* — gepaste complimenten maken, maar het zou nog verstandiger zijn om onze hoogste lof te concentreren op hun karakter en overtuigingen — wie ze *zijn*.

Bij een sportwedstrijd is het verstandig om de prestatie — het *doen* — van onze kinderen te prijzen vanuit het gezichtspunt van het *zijn*, zoals hun uithoudingsvermogen, hun doorzettingsvermogen, hun onverstoorbaarheid als het tegenzit enz., waardoor u zowel het *zijn* als het *doen* complimenteert.

Als we kinderen karweitjes te *doen* geven, kunnen we ze ook complimentjes maken over het *zijn*, zoals: 'Het maakt mij blij als je je karweitjes zonder mopperen doet.'

Als een kind met zijn rapport thuis komt, kunnen we het prijzen voor zijn goede cijfers, maar het zal het kind meer goeddoen als we het prijzen voor zijn *ijver*: 'Je hebt elke taak ingeleverd. Jij weet hoe je moeilijke dingen moet afmaken. Ik ben trots op je.'

Bespreek tijdens de schriftstudie de voorbeeldige eigenschappen die u in het tekstblok van die dag bent tegengekomen. Daar 'christelijke eigenschappen gaven van God zijn [en] u ze niet zonder zijn hulp kunt ontwikkelen'³ dient u in uw gezins- en persoonlijke gebeden om die gaven te bidden.

Praat zo nu en dan onder de avondmaaltijd over die eigenschappen, vooral over die welke u die ochtend in uw schriftstudie bent tegengekomen. 'Hoe ben jij vandaag

een goede vriend geweest? Hoe heb jij laten zien dat je mededogend bent? Hoe heeft je geloof je bij deze problemen geholpen? Hoe heb jij laten zien dat je betrouwbaar bent? Eerlijk? Ruimhartig? Nederig? Er staan vele eigenschappen in de Schriften waarin onderwezen kan worden en die kunnen worden geleerd.

De allerbelangrijkste manier waarop we in *te zijn* onderwijzen, is voor onze kinderen de soort ouder *te zijn* die onze hemelse Vader voor ons is. Hij is de volmaakte Ouder en Hij heeft ons zijn opvoedkundige handleiding gegeven — de Schriften.

Ik heb mij in mijn toespraak voornamelijk tot ouders gericht, maar deze beginselen gelden voor iedereen. Mogen uw inspanningen om christelijke eigenschappen tot ontwikkeling te brengen succesrijk zijn, zodat zijn beeld in uw gelaat kan worden gegrift en zijn eigenschappen zich uiten in uw gedrag. Als uw kinderen en anderen uw liefde voelen en uw gedrag zien, zal hen dat herinneren aan de Heiland en ze nader tot Hem brengen. Dat is mijn gebed en getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prince of Denmark*, derde bedrijf, eerste toneel, regel 56.
2. Carol Dweck, geciteerd in Joe Kita, 'Bounce Back Chronicles', *Reader's Digest*, mei 2009, p. 95.
3. Zie *Predik mijn evangelie: handleiding voor zendingswerk* (2004), p. 126.

Ouderling Benjamín De Hoyos
van de Zeventig

Geroepen een heilige te zijn

Wat zijn wij gezegend door deel uit te maken van deze gemeenschap van heiligen der laatste dagen!

Mijn geliefde broeders en zusters, ik bid dat de Heilige Geest mij zal helpen om mijn boodschap te brengen.

Tijdens conferenties en bezoeken aan ringen, wijken en gemeenten, word ik altijd vervuld met grote vreugde om het vergaderen met leden van de kerk die, zowel nu als in het midden des tijds, heiligen heten. De geest van vrede en liefde die ik altijd voel als ik bij hen ben, doet mij inzien dat ik me in een van de ringen van Zion bevind.

Hoewel velen uit families komen waar al twee of meer generaties lid van de kerk zijn, zijn er ook veel recente bekeerlingen. Voor hen herhalen wij de welkomstwoorden van de apostel Paulus aan de Efeziërs:

‘Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods,

‘Gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is’ (Efeziërs 2:19–20).

Toen ik enkele jaren geleden voor het kantoor van de Mexicaanse afdeling public affairs van de kerk werkte, kregen we een uitnodiging voor een

praatprogramma op de radio. Het doel van het programma was de verschillende godsdiensten in de wereld te beschrijven en bespreken. Twee van ons kregen de opdracht om de kerk te vertegenwoordigen bij het beantwoorden van de vragen die tijdens een dergelijk programma gesteld kunnen worden. Na verschillende reclameblokken, zoals ze dat bij de radio zeggen, maakte de presentator deze opmerking: ‘Vanavond hebben we twee ouderlingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bij ons.’ Hij was

even stil en vroeg toen: ‘Waarom heeft de kerk zo’n lange naam? Waarom gebruikt u geen kortere of een meer commerciële naam?’

Mijn collega en ik glimlachten om die uitstekende vraag en legden uit dat de naam van de kerk niet door de mens gekozen was. Hij is ons in deze laatste dagen gegeven door de Heiland, bij monde van een profeet: ‘Want aldus zal mijn kerk in de laatste dagen heten, ja, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen’ (LV 115:4). Waarop de presentator onmiddellijk vol respect antwoordde: ‘Dan zullen we die naam met groot plezier gebruiken.’ Nu kan ik me niet herinneren hoe vaak hij de uiterst belangrijke naam van de kerk herhaalde, maar ik herinner me wel wat een fijne geest er heerste toen wij niet alleen de naam van de kerk uitlegden, maar tevens dat die ook slaat op de leden van de kerk: de heiligen der laatste dagen.

We lezen in het Nieuwe Testament dat de leden van de Kerk van Jezus Christus voor het eerst in Antiochië christenen genoemd werden (zie Handelingen 11:26), maar ze noemden *elkaar* heiligen. Het moet hen zo bewogen hebben om te vernemen dat de apostel Paulus hen ‘medeburgers

Ushuaia (Argentinië)

der heiligen en huisgenoten Gods' (Efeziërs 2:19) en 'geroepen heiligen' noemde (Romeinen 1:7; cursivering toegevoegd).

In de mate waarin leden van de kerk het evangelie naleven en de raad van de profeten opvolgen, worden zij ongemerkt stukje bij beetje geheiligd. Nederige kerkleden die dagelijks gezinsgebed en schriftstudie doen, hun familiegeschiedenis onderzoeken en regelmatig hun tijd opofferen voor aanbidding in de tempel, worden heiligen. Zij zijn het die zich wijden aan het scheppen van een eeuwig gezin. Tevens trekken zij in hun drukke leven tijd uit om leden die van de kerk vervreemd zijn te redden en aan te moedigen om terug te keren naar de dis van de Heer. Zij zijn de ouderlingen en zusters, inclusief oudere echtparen, die gehoor geven aan een oproep om te dienen als zendelingen van de Heer. Ja, broeders en zusters, zij worden heiligen in de mate waarin zij dat warme, heerlijke gevoel ontdekken dat naastenliefde heet, oftewel de reine liefde van Christus (zie Moroni 7:42–48).

De heiligen oftewel leden van de kerk leren door smarten en beproevingen bovendien onze Heiland kennen. Laten we niet vergeten dat ook Hij overall onder moest lijden. 'En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:12).

De afgelopen jaren heb ik veel mensen zien lijden, ook veel van onze heiligen. Wij bidden dagelijks voor hen en vragen de Heer in te grijpen

opdat hun geloof niet zal verzwakken maar zij hun lasten geduldig mogen dragen. Tot hen richten we de troostende woorden van de profeet Jakob uit het Boek van Mormon:

'Welnu dan, mijn geliefde broeders, komt tot de Heer, de Heilige. Bedenkt dat zijn wegen rechtvaardig zijn. Zie, het pad voor de mens is smal, maar het ligt recht voor hem uit en de poortwachter is de Heilige Israëls; en Hij heeft daar geen knecht in dienst gesteld; en er is geen andere weg dan door de poort; want Hij kan niet worden misleid, aangezien Here God zijn naam is.

'En wie ook klopt, hem zal Hij opendoen' (2 Nephi 9:41–42).

Ongeacht onze omstandigheden, beproevingen of moeilijkheden geeft ons begrip van de leer en de verzoening van Christus ons kracht en gemoedsrust —ja, broeders en zusters, die innerlijke vrede die uit de Geest geboren wordt en die de Heer zijn getrouwe heiligen geeft. Hij voedt ons en zegt: 'Vrede laat ik u (...). Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Johannes 14:27).

Ik ben vele jaren getuige geweest van de getrouwheid van de kerkleden, heiligen der laatste dagen, die met geloof in het plan van onze hemelse Vader en de verzoening van onze Heiland, Jezus Christus, met moed en groot enthousiasme, beproevingen

en kwellingen overwonnen hebben, waardoor zij volhardden en vooruitgang bleven maken op het nauwe, smalle pad van de heiliging. Woorden schieten tekort om mijn waardering en bewondering uit te drukken voor al die getrouwe heiligen met wie ik heb mogen omgaan!

Ook al is ons begrip van het evangelie niet zo groot als ons getuigenis van de waarheid ervan, als we op de Heer vertrouwen, krijgen we steun in al onze moeilijkheden, beproevingen en kwellingen (zie Alma 36:3). Die belofte van de Heer aan zijn heiligen impliceert niet dat wij vrij van lijden of beproevingen zullen zijn, maar dat wij steun zullen ontvangen en weten dat het de Heer is die ons die steun geeft.

Geliefde broeders en zusters, wat zijn wij gezegend door deel uit te maken van deze gemeenschap van heiligen der laatste dagen! Wat zijn wij gezegend dat wij ons getuigenis van de Heiland aan dat van de profeten in het verleden en het heden kunnen toevoegen!

Ik getuig dat onze Heer, de Heilige Israëls, leeft, en dat Hij leiding geeft aan zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, door middel van onze geliefde profeet, Thomas S. Monson. In de naam van onze Heer, Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling C. Scott Grow
van de Zeventig

Het wonder van de verzoening

Er is geen zonde of overtreding, pijn of smart die buiten de genezende kracht van de verzoening valt.

Toen ik mijn toespraak voor deze conferentie aan het voorbereiden was, kreeg ik een verdrietig telefoontje van mijn vader. Hij zei dat mijn jongere broer die ochtend in zijn slaap was overleden. Ik was diepbedroefd. Hij was pas 51 jaar. Mijn gedachten gingen naar hem uit, en ik voelde me gedrongen u over enkele gebeurtenissen uit zijn leven te vertellen. Daar heb ik toestemming voor gekregen.

Mijn broer was vroeger een knappe, vriendelijke en hartelijke jongen — volledig toegewijd aan het evangelie. Na een eervolle zending trouwde hij in de tempel met zijn geliefde. Zij werden gezegend met een zoon en een dochter. Zijn toekomst zag er veelbelovend uit.

Maar toen gaf hij zich over aan een zwakheid. Hij koos voor een hedonistische leefstijl, wat hem zijn gezondheid, zijn huwelijk en zijn lidmaatschap in de kerk kostte.

Hij verhuisde ver weg. Hij volhardde nog een tiental jaar in zijn zelfvernietigende gedrag, maar de Heiland had hem niet vergeten of verstootten. Uiteindelijk maakte de pijn van zijn wanhoop ruimte voor een geest van ootmoed in zijn ziel. Zijn boze,

opstandige en agressieve gevoelens begonnen te verdwijnen. Net als de verloren zoon 'kwam hij tot zichzelf'.¹ Hij begon zich tot de Heiland te wenden en naar huis terug te keren, naar getrouwe ouders die hem nooit hadden opgegeven.

Hij bewandelde het pad van bekering. Dat was niet gemakkelijk. Na twaalf jaar uit de kerk te zijn geweest, werd hij herdoopt en ontving hij weer de gave van de Heilige Geest. Uiteindelijk ontving hij zijn priesterschap en tempelzegens terug.

Hij vond gelukkig een vrouw die bereid was zijn gezondheidsproblemen als gevolg van zijn eerdere levensstijl voor lief te nemen. Ze werden in de tempel verzegeld en kregen samen twee kinderen. Hij is ettelijke jaren trouw in de bisschaps werkzaam geweest.

Mijn broer is op maandagochtend 7 maart overleden. De vrijdagavond daarvoor had hij met zijn vrouw de tempel bezocht. Op zondagochtend, de dag voor zijn overlijden, gaf hij les in zijn hogepriestersgroep. Hij ging die avond naar bed en werd in dit leven niet meer wakker — maar hij zal in de opstanding der rechtvaardigen herrijzen.

Ik ben dankbaar voor het wonder van de verzoening in het leven van mijn broer. De verzoening van de Heiland geldt voor ieder van ons — altijd.

We maken door bekering aanspraak op de verzoening. Als we ons bekeren, staat de Heer ons toe de fouten uit het verleden achter ons te laten.

'Zie, wie zich van zijn zonden bekeerd heeft, die ontvangt vergeving, en Ik, de Heer, denk er niet meer aan.

'Hierdoor zult gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert — zie, hij zal ze belijden en ze verzaken.'²

We kennen allemaal wel iemand die grote problemen in zijn of haar leven heeft gekend — iemand die is afgedwaald of heeft gewankeld. Dat kan een vriend of vriendin, familielid, ouder of kind, echtgenoot of echtgenote zijn. Dat kunt u eventueel ook zelf zijn.

Ik spreek tot allen, ook tot u. Ik spreek over het wonder van de verzoening.

De Messias is gekomen om de mensheid van de val van Adam te verlossen.³ Alles in het evangelie van Jezus Christus wijst op het zoenoffer van de Messias, de Zoon van God.⁴

Het heilsplan was niet te verwezenlijken zonder een verzoening. 'Daarom verzoent God zelf de zonden der wereld om het plan van barmhartigheid te verwezenlijken, om de eisen der gerechtigheid te bevredigen, opdat God een volmaakt, rechtvaardig God zou zijn, en tevens een barmhartig God.'⁵

Het zoenoffer moest door de zondeloze Zoon van God worden gebracht, want de gevallen mens kon niet voor zijn eigen zonden verzoening doen.⁶ De verzoening moest oneindig en eeuwig zijn — ten behoeve van alle mensen, in alle eeuwigheid.⁷

Door zijn lijden en dood heeft de Heiland verzoening voor de zonden van alle mensen gedaan.⁸ Zijn verzoening begon in Getsemane, duurde voort aan het kruis en bereikte haar hoogtepunt in de opstanding.

'Ja, zo zal Hij worden weggeleid, gekruisigd en gedood, waardoor het vlees aan de dood onderworpen wordt, en de wil des Zoons geheel opgaat in de wil van de Vader.'⁹ Door zijn zoenoffer heeft Hij 'zijn ziel ten offer [gebracht] voor de zonde'.¹⁰

Als de eniggeboren Zoon van God had Hij macht over de lichamelijke dood geërfd. Daardoor kon Hij in leven blijven terwijl Hij meer leed 'dan de mens verdragen kan zonder eraan te sterven; want zie, er komt bloed uit iedere porie, zo groot [was] zijn smart (...) wegens de goddeloosheid en gruwelen van zijn volk'.¹¹

Hij betaalde niet alleen de prijs voor de zonden van alle mensen, Hij nam ook 'de pijnen en ziekten van zijn volk op Zich'. En Hij nam 'hun zwakheden op Zich (...), opdat zijn binnenste met barmhartigheid zal worden vervuld, (...) opdat Hij naar het vlees zal weten hoe zijn volk te hulp te komen naargelang hun zwakheden'.¹²

De Heiland heeft het zielenleed van het hele mensdom op Zich geladen — het zielenleed van zonde en smart. 'Waarlijk, Hij heeft ons leed op Zich genomen en onze smarten gedragen'.¹³

Door zijn verzoening geneest Hij niet alleen de overtreder; Hij geneest ook de onschuldigen die lijden vanwege de begane overtredingen. Als de onschuldigen geloof oefenen in de verzoening van de Heiland en de overtreder vergeven, kunnen ook zij genezing vinden.

Bij tijd en wijle moeten we allemaal 'bevrijd worden van schuldgevoelens die uit fouten en zonden

voortkomen'.¹⁴ Als wij ons bekeren, neemt de Heiland de schuld uit onze ziel weg.

Door zijn zoenoffer worden onze zonden vergeven. Met uitzondering van zonden die onvergeeflijk zijn, is de verzoening altijd en op iedereen van toepassing, hoe groot of klein de zonde ook is, 'op de voorwaarden van bekering'.¹⁵

Vanwege zijn oneindige liefde nodigt Jezus Christus ons uit tot bekering, zodat we de volle last van onze eigen zonden niet hoeven dragen:

'Bekeer u, opdat (...) uw lijden [niet] hevig zij — hoe hevig weet u niet, hoe intens weet u niet, ja, hoe zwaar te dragen weet u niet.

'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren;

'maar als zij zich niet bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

'welk lijden Mij, ja, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en naar lichaam en geest deed lijden'.¹⁶

De Heiland biedt genezing aan hen die door zonde lijden. 'Wilt gij nu niet tot Mij terugkeren, en u van uw zonden bekeren en tot inkeer komen, opdat Ik u kan genezen?'¹⁷

Jezus Christus is de grote heelmeeester van onze ziel. Met uitzondering

van zonden die onvergeeflijk zijn, is er geen zonde of overtreiding, pijn of smart die buiten de genezende kracht van de verzoening valt.

Wanneer we zondigen, houdt Satan ons voor dat we verloren zijn. Onze Verlosser biedt juist iedereen verlossing aan, wat we ook op ons geweten hebben, zelfs aan u en mij.

Kijk eens naar uw eigen leven. Zijn er dingen die u moet veranderen?

Hebt u iets verkeerd gedaan wat u nog moet rechtzetten?

Als u gebukt gaat onder schuldgevoelens of wroeging, bitterheid of boosheid, of gebrek aan geloof, nodig ik u uit om bevrijding te zoeken.

Bekeer u en verzaak uw zonden.

Vraag God vervolgens om vergeving.

Vraag degenen die u iets hebt aangedaan om vergiffenis. Vergeef wie u iets hebben aangedaan. Vergeef uzelf.

Ga zo nodig naar uw bisschop. Hij is de boodschapper van barmhartigheid van de Heer. Hij zal u helpen in uw streven om door bekering rein te worden.

Bid oprecht en bestudeer de Schriften. Dan zult u de heiligende invloed van de Geest bemerken. De Heiland heeft gezegd 'u te heiligen; ja, zuivert uw hart en reinigt uw handen en uw voeten voor mijn aangezicht, opdat Ik u rein zal kunnen maken'.¹⁸

Als wij dankzij de macht van zijn verzoening rein zijn gemaakt, wordt de Heiland onze voorspraak bij de Vader, die pleit:

‘Vader, zie het lijden en de dood van Hem die geen zonde heeft begaan, in wie Gij welbehagen hadt; zie het bloed van uw Zoon dat vergoten is, het bloed van Hem die Gij gegeven hebt, opdat Gij zelf verheerlijkt zoudt worden;

‘daarom, Vader, spaar dezen, mijn broeders die in mijn naam geloven, opdat zij tot Mij kunnen komen en het eeuwigdurend leven hebben.’¹⁹

Ieder van ons heeft de gave van morele keuzevrijheid gekregen. ‘De mensen (...) zijn vrij om vrijheid en eeuwig leven te kiezen door de grote Middelaar van alle mensen, of om gevangenschap en dood te kiezen, naar de (...) macht van de duivel.’²⁰

Jaren geleden gebruikte mijn broer zijn keuzevrijheid toen hij voor een leefstijl koos die hem zijn gezondheid, zijn gezin en zijn lidmaatschap in de kerk kostte. Jaren later gebruikte hij diezelfde keuzevrijheid toen hij ervoor

koos om zich te bekeren, volgens de leringen van de Heiland te gaan leven, en letterlijk herboren te worden dankzij de kracht van de verzoening.

Ik getuig van het wonder van de verzoening. Ik heb de genezende kracht ervan gezien in het leven van mijn broer, en die ook zelf ervaren. De genezende en verlossende kracht van de verzoening is voor ieder van

ons weggelegd — altijd.

Ik getuig dat Jezus de Christus is — de heemeester van onze ziel. Ik bid dat wij allemaal zullen kiezen om op de uitnodiging van de Heiland in te gaan: ‘Wilt gij nu niet tot Mij terugkeren, en u van uw zonden bekeren en tot inkeer komen, opdat Ik u kan genezen?’²¹ In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Lucas 15:17.
2. Leer en Verbonden 58:42–43.
3. Zie 2 Nephi 2:25–26.
4. Zie Alma 34:14.
5. Alma 42:15.
6. Zie Alma 34:11.
7. Zie Alma 34:10.
8. Zie Alma 22:14.
9. Mosiah 15:7.
10. Mosiah 14:10.
11. Mosiah 3:7.
12. Alma 7:11–12.
13. Mosiah 14:4.
14. *Predik mijn evangelie: handleiding voor zendingswerk* (2004), p. 2.
15. Leer en Verbonden 18:12.
16. Leer en Verbonden 19:15–18.
17. 3 Nephi 9:13.
18. Leer en Verbonden 88:74.
19. Leer en Verbonden 45:4–5.
20. 2 Nephi 2:27.
21. 3 Nephi 9:13.

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Een banier der natiën

*Als wij met de Geest onderwijzen en u met de Geest luistert,
zal iemand van ons uw omstandigheden aansnijden.*

Ik ben zo ontroerd door elke gezongen muzieknoot en elk gesproken woord dat ik hemelse hulp nodig heb om überhaupt nog iets te kunnen zeggen.

Voordat president Brigham Young in de winter van 1846 Nauvoo verliet, had hij een droom waarin hij een engel, ergens in het westen, op een kegelvormige heuvel zag staan, die naar de vallei onder hem wees. Toen hij ongeveer anderhalf jaar later de Salt Lake Valley binnenkwam, zag hij, vlak boven de plek waar wij nu in vergadering bijeenzijn, dezelfde heuvel die hij in dat visioen had gezien.

Vanaf deze kansel is vaak verteld dat broeder Brigham met enkele leiders naar de top van die heuvel is gegaan en hem de naam 'Ensign Peak' [ofwel de Banierberg] heeft gegeven, een naam die grote religieuze betekenis had voor deze hedendaagse Israëlieten. Vijfentwintighonderd jaar eerder had de profeet Jesaja verklaard dat in het laatste der dagen 'de berg van het huis des Heren [zal] vaststaan als de hoogste der bergen (...) die zal staan als een banier der natiën'.¹

Daar die broeders hun rol in de geschiedenis als een gedeeltelijke vervulling van die profetie zagen, wilden zij met een soort vaandel zwaaien om het idee van 'een banier der natiën'

letterlijk te maken. Ouderling Heber C. Kimball had een gele halsdoek. Broeder Brigham knoopte die aan de wandelstok van ouderling Willard Richards en dreef die provisorische vlag vervolgens in de grond, waarbij hij verklaarde dat de vallei van het Grote Zoutmeer en de omliggende bergen de geprofeteerde plek waren, vanwaar het woord van de Heer in de laatste dagen zou voortgaan.

Broeders en zusters, deze algemene conferentie en al haar andere halfjaarlijkse versies zijn een voortzetting van die eerste verklaring aan de wereld. Ik getuig dat het conferentieverloop in de afgelopen paar dagen het zoveelste bewijs is dat, zoals in onze lofzang staat, 'Zions vaandel [fier] wappert',² waarmee ik zowel de banier als de standaard bedoel. De toespraken van de algemene conferentie gelden als de *standaard* die de Heer in deze laatste dagen hanteert en wil laten voortgaan.

Nu de conferentie bijna voorbij is, vraag ik u in de komende dagen na te denken, niet alleen over de toespraken die u gehoord hebt, maar ook over het unieke fenomeen dat de algemene conferentie is — wat wij als heiligen der laatste dagen geloven ten aanzien van deze conferenties en waar wij de wereld, bij wijze van uitnodiging, naar vragen te luisteren en in

overweging te nemen. Wij getuigen tot elke natie, geslacht, taal en volk dat God niet alleen bestaat, maar dat Hij spreekt, en de raad die u, onder inspiratie van de Heilige Geest, hebt gehoord voor onze tijd en in deze tijd 'de wil des Heren (...), het woord des Heren (...), de stem des Heren (...), en de macht Gods tot behoudenis' is³.

Wellicht weet u al (en zo niet dan is het goed om te weten) dat ieder die in de conferentie spreekt bij hoge uitzondering een onderwerp krijgt toegewezen. De sprekers en spreeksters vasten en bidden, studeren en onderzoeken, schrijven en herschrijven, totdat zij er zeker van zijn dat hun onderwerp op dat moment is wat de Heer wil dat zij brengen, ongeacht persoonlijke wensen of voorkeuren. Iedere man en vrouw die u in de afgelopen tien uur van de algemene conferentie hebt horen spreken, heeft geprobeerd gehoor te geven aan die ingevingen. Ieder heeft geweend, ieder heeft zich zorgen gemaakt en ijverig de inspiratie van de Heer gezocht voor zijn gedachten en uitingen. En zoals Brigham Young een engel op deze plek heeft zien staan, zo zie ik engelen hier binnen staan. De broeders en zusters in de algemene leiding van de kerk zullen zich niet op hun gemak voelen met deze omschrijving, maar dat zijn ze voor mij — sterfelijke boodschappers met een hemelse boodschap, mannen en vrouwen die dezelfde lichamelijke, financiële en gezinsproblemen als u en ik hebben, maar die zich in geloof hebben gewijd aan de roeping die tot hen is gekomen en aan de plicht om niet hún maar Gods woord te prediken.

Overweeg ook eens de verscheidenheid aan boodschappen die u hoort, wat het eigenlijk nog wonderbaarlijker maakt, omdat er geen coördinatie is, uitgezonderd de inspiratie

uit de hemel. En waarom zouden ze niet gevarieerd zijn? De meesten van onze toehoorders, hier of elders, zijn leden van de kerk. Maar met de fantastische nieuwe communicatiemiddelen is een steeds groter deel van het publiek dat onze conferentie beluistert geen lid van de kerk — nog niet althans. Daarom spreken we tot hen die ons heel goed kennen, en tot hen die ons in het geheel niet kennen. Alleen al in de kerk hebben we ons te richten tot kinderen, jongeren en jongvolwassenen, tot mensen van middelbare leeftijd en bejaarden. We richten ons tot gezinnen, ouders en kinderen, zoals we ons ook richten tot de ongehuwden, zonder kinderen, en die wellicht heel ver van huis zijn. In de loop van de algemene conferentie leggen we altijd nadruk op de eeuwige waarheden van geloof, hoop, naastenliefde,⁴ en van Christus en die gekruisigd⁵, zoals we ons ook openhartig uitspreken over specifieke morele, actuele kwesties. Ons is in de Schriften geboden om ‘enkel over bekering tot dit geslacht’⁶ te spreken, terwijl we tegelijk ‘een blijde boodschap [...] brengen aan ootmoedigen [...] en [de] gebrokenen van hart [verbinden].’ Deze conferentieboodschappen roepen, ongeacht het onderwerp of de toon, ‘voor gevangenen vrijlating uit’⁷ en verkondigen ‘de onnaspeurlijke rijkdom van Christus.’⁸ We gaan ervan uit dat de verscheidenheid aan

onderwerpen er borg voor staat dat er voor elk wat wils is. Wat dat betreft sloeg president Harold B. Lee jaren geleden de spijker op de kop toen hij zei: ‘Kennelijk is het zo dat het evangelie de gekwelden comfort schenkt en de comfortabelen kwelling.’⁹

We willen dat ons onderwijs in de algemene conferentie even ruimhartig en uitnodigend is als Christus’ leringen destijds waren, zonder de discipline uit het oog te verliezen die Hij immer met zijn boodschappen verweefde. In de beroemdste leerrede die ooit is gehouden, begon Jezus met het opnoemen van hoogst aangepaste zegeningen waar we allemaal voor in aanmerking willen komen — zegeningen voor de armen van geest, de reinen van hart, de vredestiters en de zachtmoedigen.¹⁰ Hoe stichtend deze zaligsprekingen ook zijn en hoeveel troost ze de ziel ook schenken, ze zijn waar. Maar de Heiland gaf in de loop van dezelfde leerrede duidelijk aan hoe nauw het pad van de vredestiters en de reinen van hart in toenemende mate moet zijn. ‘Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is: Gij zult niet doodslaan’, sprak Hij. ‘Maar Ik zeg u: Een ieder die in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht.’¹¹

En evenzo:

‘Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult niet echtbreken.

Maar Ik zeg u: Een ieder, die een

vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd.’¹²

Het mag duidelijk zijn dat naarmate het pad van de discipel omhoog voert, het pad steeds nauwer wordt, tot we bij die zeer intimiderende eis in de rede komen, waar ouderling Christofferson zojuist over gesproken heeft: ‘Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.’¹³ Wat in de laaglanden van getrouwheid nog relatief gemakkelijk was, wordt inspannend en veeleisend op de bergtop van waar discipelschap. Het is duidelijk dat iedereen die denkt dat Jezus’ leer inhoudt dat niemand schuld heeft aan zonde, de kleine lettertjes in de overeenkomst niet heeft gelezen! Nee, ten aanzien van het discipelschap is de kerk geen fast-foodketen; onze bestelling kan niet altijd uitgevoerd worden zoals we die willen hebben. Op een goede dag zal *elke* knie zich buigen en *elke* tong belijden dat Jezus de Christus is en dat het heil alleen komt zoals *Hij* het wil hebben.¹⁴

Hoewel we zowel de strenge als de geruststellende waarheden in de algemene conferentie willen prediken, kan ik u wel zeggen dat we, als we moeilijke onderwerpen aansnijden, heus wel begrijpen dat niet iedereen pornografie bekijkt, zich aan het huwelijk onttrekt, of ongeoorloofde seksuele omgang heeft. We weten echt wel dat niet iedereen de sabbat overtreedt, leugens vertelt of zijn partner mishandelt. We weten dat de meesten in ons publiek zich *niet* aan deze zaken schuldig maken, maar we hebben de plechtige taak een waarschuwing te laten horen aan hen die dat wel doen, waar ter wereld ze zich ook bevinden. Als u dus zo goed mogelijk uw best doet — als u, bijvoorbeeld, probeert gezinsavond te

houden ondanks de chaos die er soms heerst in een huis vol kleine chaos-makertjes — geef uzelf dan een hoog cijfer als we het over dat onderwerp hebben en bepaal u tot een andere toespraak met een onderwerp waarin u zich nog kunt verbeteren. Als wij met de Geest onderwijzen en u met de Geest luistert, zal iemand van ons uw omstandigheden aansnijden alsof u een aan u persoonlijk gerichte profetische brief ontvangt.

Broeders en zusters, in de algemene conferentie voegen we ons getuigenis toe aan de andere getuigenissen die worden gegeven, omdat God op de een of andere manier zijn stem *wil* laten horen. ‘Ik heb u uitgezonden om te getuigen en de mensen te waarschuwen’, heeft de Heer tot zijn profeten gezegd.¹⁵

‘[En] na uw getuigenis komt het getuigenis van de aardbevingen (...) donderslagen, (...) bliksemschichten en (...) orkanen, en de stem van de golven der zee die zich buiten hun grenzen storten’ (...)

Boekarest (Roemenië)

‘En er zullen engelen [roepen] met luide stem, die de bazuin van God laten schallen.’¹⁶

Deze sterfelijke engelen die op deze kansel stonden, hebben elk op hun eigen manier ‘de bazuin van God laten schallen’. Elke gehouden toespraak is, per definitie, altijd zowel een getuigenis van liefde als een waarschuwing, zoals de natuur zelf in de laatste dagen zowel met liefde zal getuigen als waarschuwen.

Zo dadelijk zal president Thomas S. Monson voor ons staan en deze conferentie afsluiten. Sta mij toe iets persoonlijks te zeggen over deze geliefde man, de senior apostel en de profeet voor de tijd waarin wij nu leven. In het licht van de taken die ik genoemd heb en alles wat u in deze conferentie heeft gehoord, is het duidelijk dat het leven van profeten niet over rozen gaat, en het leven van president Monson gaat niet over rozen. Hij verwees daar specifiek naar in de priesterschapsbijeenkomst van gisteravond. Hij was 36 toen hij tot het apostelambt werd geroepen, zijn kinderen waren twaalf, negen en vier jaar. Zuster Monson en die kinderen staan hun man en vader nu al ruim vijftig jaar af aan de kerk en haar taken. Zij verdragen de ongemakken en eisen, de builen en bulten van het leven waar iedereen mee te maken krijgt, en er ligt ongetwijfeld nog meer in het verschiet. Maar president Monson blijft ondanks alles onverstoort vrolijk. Hij is niet klein te krijgen. Hij heeft opmerkelijk

geloof en ongewone veerkracht.

President, namens alle aanwezigen, zichtbaar en onzichtbaar, zeg ik dat we van u houden en u eer brengen. Uw toewijding is een voorbeeld voor ons allen. We danken u voor uw leiderschap. Veertien anderen die het apostelambt bekleden, plus anderen op het podium, de aanwezigen in de zaal, en velen meer die wereldwijd bijeen zijn gekomen, hebben u lief, steunen u, en staan schouder aan schouder met u in dit werk. We zullen uw last op alle mogelijke manieren verlichten. U bent een van die engelachtige boodschappers die vanaf de grondlegging der wereld zijn geroepen om de hele wereld de banier van het evangelie van Jezus Christus toe te zwaaien. Dat doet u op magnifieke wijze. Van dat verkondigde evangelie, en van het heil waarin het voorziet, en van Hem die erin voorziet, getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Jesaja 2:2; 11:12.
2. ‘De morgen daagt’, lofzang 1.
3. Leer en Verbonden 68:4.
4. Zie 1 Korintiërs 13:13.
5. Zie 1 Korintiërs 1:23.
6. Leer en Verbonden 6:9; 11:9.
7. Jesaja 61:1.
8. Efeziërs 3:8.
9. Zie Harold B. Lee. In: ‘The Message’, *New Era*, januari 1971, p. 6.
10. Zie Matteüs 5:3–12.
11. Matteüs 5:21–22; zie ook 3 Nephi 12:22.
12. Matteüs 5:27–28.
13. Matteüs 5:48.
14. Zie Romeinen 14:11; Mosiah 27:31.
15. Leer en Verbonden 88:81.
16. Leer en Verbonden 88:89–90, 92.

President Thomas S. Monson

Ten afscheid

Geen van ons kan de volledige draagwijdte bevatten van wat Christus voor ons heeft gedaan in Getsemane, maar ik ben elke dag dankbaar voor zijn zoenoffer.

Broeders en zusters, mijn hart loopt over nu deze conferentie ten einde loopt. We hebben de Geest van de Heer overvloedig gevoeld. Ik spreek mijn waardering en die van de kerkleden overal uit voor allen die aan deze conferentie hebben meegewerkt, met inbegrip van degenen die de gebeden hebben uitgesproken. Mogen wij ons nog lang de boodschappen herinneren die we hebben gehoord. Mogen wij de edities van de *Ensign* en de *Liahona* waarin deze boodschappen gepubliceerd worden, lezen en bestuderen.

De muziek in alle bijeenkomsten was weer geweldig. Ik spreek mijn persoonlijke dank uit aan hen die bereid waren om ons mee te laten genieten van hun talenten en ons daarmee te raken en te inspireren.

We hebben door handopsteking onze steun verleend aan broeders die tijdens deze conferentie voor een nieuwe functie zijn geroepen. We laten hen weten dat we ernaar uitkijken om met hen samen te werken in dienst van de Meester.

Ik spreek mijn liefde en waardering uit voor mijn trouwe raadgevers, de presidenten Henry B. Eyring en Dieter F. Uchtdorf. Zij zijn wijze en begripvolle mensen. Hun werk is van

onschatbare waarde. Ik steun mijn broeders van het Quorum der Twaalf Apostelen en heb hen lief. Zij doen bijzonder goed werk en zijn volkomen toegewijd aan hun taak. Ik spreek ook mijn liefde uit voor de leden van de Zeventig en de Presiderende Bisschap.

We staan tegenwoordig in de wereld voor veel moeilijkheden, maar ik verzeker u dat onze hemelse Vader aan ons denkt. Hij heeft ieder van ons lief en zal ons zegenen als we Hem aanroepen in gebed en ernaar streven zijn geboden te onderhouden.

Wij zijn een wereldwijde kerk. Onze leden zijn verspreid over de hele wereld. Mogen wij goede burgers zijn van het land waar wij wonen en goede burens in onze woonplaats, en mogen wij niet alleen onze medeleden de hand reiken, maar ook mensen van andere godsdiensten. Mogen wij overal en in al wat wij doen voorbeelden van eerlijkheid en integriteit zijn.

Ik dank u voor uw gebeden voor mij, broeders en zusters, en voor alle algemene autoriteiten van de kerk. Wij zijn erg dankbaar voor u, en voor al wat u doet om het werk van de Heer voort te stuwten.

Moge u in veiligheid naar uw woning terugkeren. Mogen de zegeningen van de hemel de uwe zijn.

En nu wil ik, voordat we vandaag vertrekken, nog mijn liefde voor de Heiland uiten, en voor zijn grote zoenoffer voor ons. Over drie weken viert het christendom Pasen. Ik geloof dat geen van ons de volledige draagwijdte kan bevatten van wat Christus voor ons heeft gedaan in Getsemane, maar ik ben elke dag van mijn leven dankbaar voor het zoenoffer dat Hij voor ons heeft gebracht.

Hij had er op het laatste moment van af kunnen zien. Maar dat deed Hij niet. Hij daalde onder alle dingen neer om alle dingen te kunnen redden. Daarmee gaf Hij ons leven na dit sterfelijke bestaan. Hij heeft ons gered van de val van Adam.

Ik ben Hem vanuit het diepst van mijn ziel dankbaar. Hij heeft ons geleerd hoe we moeten leven. Hij heeft ons geleerd hoe we moeten sterven. Hij heeft ons heil veilig gesteld.

Tot besluit wil ik nog enkele ontroerende woorden voorlezen die geschreven zijn door Emily Harris, die mijn gevoelens bij het aanbreken van de paastijd zo goed beschrijven:

*Het linnen dat Hem eens omhulde,
is leeg.*

*Het ligt daar,
Fris, wit en schoon.*

*De deur staat open.
De steen is weggerold.*

*En ik kan de engelen bijna zijn lof
horen zingen.*

*Het linnen kan Hem niet vasthouden.
De steen kan Hem niet tegenhouden.
De woorden weerklinken door de lege
kalkstenen ruimte:*

'Hij is hier niet.'

*Het linnen dat Hem eens omhulde,
is nu leeg.*

*Het ligt daar,
Fris en wit en schoon.*

En o, halleluja, het is leeg.¹

God zegene u, broeders en zusters.
In de naam van Jezus Christus, onze
Redder. Amen. ■

NOOT

1. Emily Harris, 'Empty Linen', *New Era*, april 2011, p. 49.

Ann M. Dibb

Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Ik geloof eerlijk te moeten zijn en trouw

Trouw zijn aan ons geloof — zelfs als dat niet populair, gemakkelijk of leuk is — houdt ons veilig op het pad dat naar het eeuwige leven bij onze hemelse Vader leidt.

Lieve jongevrouwen, het is een groot voorrecht om vanavond voor jullie te staan. Jullie zijn een fantastische, inspirerende aanblik.

Het dertiende geloofsartikel is het JMJV-thema voor 2011. Tijdens avondmaalsdiensten en andere bijeenkomsten waar ik dit jaar was, heb ik jongemannen en jongevrouwen horen vertellen wat het dertiende geloofsartikel voor hen betekent en hoe ze het in hun leven toepassen. Velen weten dat dit het laatste geloofsartikel is, het langste, het moeilijkste om uit het hoofd te leren en het artikel dat ze liever niet voor de bisschop willen opzeggen. Niettemin weten velen van jullie dat het dertiende geloofsartikel veel meer is.

Het dertiende geloofsartikel is een leidraad voor een rechtschapen, christelijke leefwijze. Stel je eens even voor hoe onze wereld eruit zou zien als iedereen besloot om naar de leringen in het dertiende geloofsartikel te leven: 'Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen

aan alle mensen; ja, we mogen zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alles, wij hopen alles, wij hebben veel verdragen en hopen alles te kunnen verdragen. Als er iets deugdzaam, lieflijk, of eerzaam of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.'

In de eerste toespraak die president Monson als de profeet tijdens de zondagochtendbijeenkomst van de algemene conferentie gaf, haalde hij de aansporing van Paulus in Filippenzen 4:8 aan die de inspiratiebron is van vele beginselen in het dertiende geloofsartikel. President Monson erkende dat we in een moeilijke tijd leven en gaf bemoediging. Hij zei: 'Laat ons tijdens deze bij wijlen hachelijke levensreis het advies van de apostel Paulus opvolgen zodat we veilig en op koers zullen blijven.'¹

Vanavond wil ik aandacht besteden aan twee beginselen in het dertiende geloofsartikel die met elkaar te maken hebben en die ons beslist 'veilig en op koers' zullen houden. Ik heb een sterk getuigenis van de beginselen

Montalban (Filipijnen)

eerlijkheid en trouw en ben ze volledig toegedaan.

Ten eerste: '[Ik geloof] eerlijk en trouw te moeten zijn.' Wat betekent het eerlijk te zijn? In het boekje *Trouw aan het geloof* staat: 'Als iemand eerlijk is, houdt dat in dat hij te allen tijde oprecht is, de waarheid spreekt en zonder bedrog is.'² Het is een gebod van God om eerlijk te zijn,³ en 'volkomen eerlijkheid is noodzakelijk voor ons eeuwig heil.'⁴

President Howard W. Hunter heeft ons geleerd dat we bereid moeten zijn tot strikte eerlijkheid. Hij zei:

'Enkele jaren geleden hingen er in de entrees en de gangen van onze kerkgebouwen posters met de woorden "Wees eerlijk tegen jezelf". Ze hadden meestal betrekking op de kleine, gewone zaken van het leven. En zo wordt het beginsel eerlijkheid ook ontwikkeld.

'Sommigen zullen toegeven dat het verkeerd is om oneerlijk te zijn in grote dingen maar geloven dat het goed te praten is als het over minder belangrijke zaken gaat. Is er werkelijk enig verschil tussen oneerlijkheid over duizend dollar of over een dubbeltje? (...) Zijn er eigenlijk maten van eerlijkheid, afhankelijk van de omvang van de kwestie waar het om gaat?'

President Hunter vervolgt: 'Als we het gezelschap van de Meester en de nabijheid van de Heilige Geest willen hebben, dan moeten we eerlijk zijn

tegen onszelf, eerlijk tegenover God en tegenover onze naasten. Daar komt vreugde uit voort.'⁵

Als we in alles eerlijk zijn, in grote en kleine zaken, hebben we vrede in ons hart en een zuiver geweten. Onze relaties worden verrijkt doordat ze op vertrouwen gebaseerd zijn. En de grootste zegen van eerlijkheid is dat we het gezelschap van de Heilige Geest kunnen genieten.

Ik wil graag een verhaaltje vertellen dat mij heeft gesterkt om in alles eerlijk te zijn:

'Op zekere avond ging een man op pad om bij een buurman mais van het land te stelen. Hij nam zijn zoontje mee om vanaf het hek de wacht te houden zodat die hem kon waarschuwen als er iemand aankwam. Hij sprong over het hek met een grote zak onder zijn arm, en voordat hij de mais pakte, keek hij om zich heen, eerst naar de ene kant en toen naar de andere kant, en omdat hij niemand zag, wilde hij net zijn zak gaan vullen toen de jongen naar zijn vader riep:

"Vader, je bent nog één kant vergeten! (...) Je bent vergeten omhoog te kijken."⁶

Als we in de verleiding zijn om oneerlijk te zijn, en dat overkomt ons allemaal, denken we misschien dat niemand er ooit iets van zal merken. Dit verhaal herinnert ons eraan dat onze hemelse Vader het altijd merkt, en uiteindelijk moeten wij aan Hem

rekenschap afleggen. Deze kennis helpt mij om voortdurend mijn best te doen voor mijn overtuiging: 'Ik geloof eerlijk te moeten zijn.'

Het tweede beginsel dat in het dertiende geloofsartikel wordt onderwezen is '[Ik geloof trouw] te moeten zijn.' Het woordenboek definieert het woord *trouw* als 'zich houdend aan voorschrift of voorbeeld; stipt, nauwkeurig.'⁷

Een van mijn lievelingsboeken is de klassieke Britse roman *Jane Eyre*, geschreven door Charlotte Brontë en in 1847 gepubliceerd. De hoofdpersoon, Jane Eyre, is een straatarme tienerwees die een levend voorbeeld is van trouw. In dit fictieve verhaal houdt een man, meneer Rochester, van juffrouw Eyre, maar kan niet met haar trouwen. Hij vraagt haar om bij hem te komen wonen, zonder te trouwen. Juffrouw Eyre houdt ook van meneer Rochester, en even is zij in de verleiding door de gedachten: 'Wie ter wereld geeft er iets om *jou*? Of wie wordt benadeeld door wat je doet?'

Jane's geweten antwoordt dan snel: 'Ik geef om mijzelf. Hoe eenzamer ik

ben, hoe minder vrienden ik heb, hoe minder steun ik krijg, des te meer zal ik mijzelf respecteren. Ik houd me aan de wet van God; (...) wetten en beginselen zijn niet voor de tijden dat er geen verleiding is: ze zijn juist voor deze momenten. (...) Als ik ze overtreed wanneer het mij uitkomt, wat is dan hun waarde? Zij hebben waarde — dat heb ik altijd geloofd. (...) Een goed doordachte mening, eerder genomen besluiten zijn nu alles wat ik heb: daar houd ik mij aan vast.’⁸

In een wanhopig ogenblik van verleiding was Jane trouw aan haar geloof. Ze vertrouwde op de wet die God had gegeven, en ze hield eraan vast in weerwil van verleiding.

Trouw zijn aan ons geloof — zelfs als dat niet populair, gemakkelijk of leuk is — houdt ons veilig op het pad dat naar het eeuwige leven bij onze

hemelse Vader leidt. Ik ben dol op deze tekening die een jongevrouw heeft gemaakt om haar te herinneren

aan haar verlangen om voor altijd in vreugde bij haar hemelse Vader te wonen.

Door trouw te zijn, kunnen we ook een positieve invloed uitoefenen op het leven van anderen. Ik hoorde onlangs dit inspirerende verhaal van een jongevrouw die door haar trouw aan haar geloof veel invloed had op een andere jongevrouw.

Een aantal jaar geleden zaten Kristi en Jen in hetzelfde schoolkoor in Hurst (Texas). Hoewel ze elkaar niet goed kenden, hoorde Jenn Kristi op een dag met haar vriendinnen over godsdienst, hun verschillende geloofs-overtuigingen en lievelingsverhalen uit de Bijbel praten. Toen ze na vele jaren weer contact met elkaar kregen, vertelde Jen Kristi het volgende:

‘Ik was verdrietig dat ik niets wist van waar jij en je vriendinnen over spraken, en dus vroeg ik mijn ouders voor Kerstmis om een bijbel. Ik kreeg een bijbel en begon die te lezen. Hiermee begon mijn godsdienstige zoektocht naar de ware kerk. (...) Twaalf jaar ging voorbij. Ik bezocht verschillende kerken en ging geregeld naar de kerk, maar toch had ik het gevoel dat er meer moest zijn. Op een avond viel ik op mijn knieën en smeekte om te mogen weten wat ik moest doen.

Die nacht kreeg ik een droom over jou, Kristi. Ik had je niet meer gezien sinds we klaar waren met de middelbare school. Ik vond mijn droom raar, maar ik gaf er verder geen betekenis aan. De daaropvolgende drie nachten droomde ik ook over jou. Ik dacht na over de betekenis van mijn dromen. Ik herinnerde me dat jij mormoon was. Ik ging naar de mormoonse website. Het eerste wat ik tegenkwam, was het woord van wijsheid. Mijn moeder was twee jaar daarvoor aan longkanker overleden. Zij rookte, en wat ik in het woord van wijsheid las, raakte me enorm. Later was ik bij mijn vader op bezoek. Ik zat in de woonkamer en begon te bidden. Ik vroeg waar ik een antwoord kon vinden en wat ik moest doen. Op dat ogenblik verscheen er een reclamespotje van de kerk op de televisie. Ik schreef het telefoonnummer op en belde diezelfde avond. De zendingen belden me drie dagen later en vroegen of ze mij een boek-van-mormon mochten brengen. Ik zei ‘ja’. Ik liet me drieëneenhalve maand later dopen. Twee jaar later maakte ik in de kerk kennis met mijn huidige man. We zijn in de tempel in Dallas getrouwd. Nu zijn we de ouders van twee prachtige kindjes.

‘Ik wil je bedanken, Kristi. Je was

op school een geweldig voorbeeld. Je was aardig en deugdzzaam. De zendelingen gaven me les en nodigden me uit voor de doop, maar *jij* was mijn derde zending. Door jouw daden plantte je een zaadje en is mijn leven beter geworden. Ik heb nu een eeuwig gezin. Mijn kinderen groeien op met kennis van de volheid van het evangelie. Het is de grootste zegen die iemand kan ontvangen. Mede door jou kwam die zegen in mijn leven.'

Toen ik contact met haar opnam, zei Kristi: 'Soms horen we de lijst met eigenschappen die in het dertiende geloofsartikel worden genoemd, en dan voelen we ons overweldigd. Maar ik weet dat we invloed hebben als we deze normen naleven en trachten Christus' voorbeeld te volgen. (...) Ik voel me zoals Ammon in Alma 26:3 waar hij zegt: "En dat is de zegen die Hij ons heeft geschonken, dat wij een werktuig in de handen Gods zijn gemaakt om dat grote werk teweeg te brengen."

Het is mijn gebed dat ieder van jullie niet alleen verklaart 'ik geloof eerlijk en trouw te moeten zijn', maar dat je besluit om die belofte ook echt elke dag na te leven. Ik bid dat als je dat doet, de kracht, liefde en zegeningen van onze hemelse Vader je mogen ondersteunen in het werk waarvoor jij hier naartoe gezonden bent. Ik zeg dit in de naam van Jezus Christus.

Amen. ■

NOTEN

1. Thomas S. Monson, 'Terugkijken en vooruitgaan', *Liahona*, mei 2008, p. 90.
2. *Trouw aan het geloof* (2004), p. 33.
3. Zie Exodus 20:15-16.
4. *Evangeliebeginselen* (2009), p. 191.
5. Howard W. Hunter, 'Basic Concepts of Honesty', *New Era*, februari 1978, pp. 4, 5.
6. William J. Scott, 'Forgot to Look Up', *Scott's Monthly Magazine*, december 1867, p. 953.
7. Zie Van Dale — Online woordenboeken, 'trouw', www.vandale.nl
8. Charlotte Brontë, *Jane Eyre* (2003), p. 356.

Mary N. Cook

Eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

'Vergeet toch nooit: lief zijn begint bij mij'

Welwillendheid brengt vreugde en eenheid bij je thuis, in je klas, in je wijk en je school.

Een paar weken geleden leerde ik iets belangrijks van een louterwermeisje dat in onze wijk de jeugdspreker was. Ik werd geraakt toen zij vol vertrouwen vertelde over Jezus Christus en van Hem getuigde. Ze besloot haar woorden met de uitspraak: 'Als ik Jezus Christus het middelpunt van mijn leven maak, verloopt de dag beter, ben ik aardiger voor wie mij lief zijn en ben ik vol vreugde.'

Ik heb deze jongevrouw de laatste maanden geobserveerd. Zij begroet iedereen met stralende ogen en een vlotte glimlach. Ik heb gezien hoe ze zich verheugt in het succes van andere jongeren. Twee rozenmeisjes vertelden me onlangs hoe zij haar bioscoopkaartjes opgaf toen ze besepte dat het geen 'deugdzame en lieflijke'¹ belevenis zou zijn. Ze is liefdevol, vriendelijk en gehoorzaam. Ze komt uit een eenoudergezin, en ze heeft geen leven zonder moeilijkheden gehad, dus vroeg ik me af hoe ze zo opgewekt en vriendelijk blijft. Toen deze jongevrouw getuigde dat ze Jezus Christus het middelpunt van haar leven maakt, had ik mijn antwoord.

'Wij geloven eerlijk te moeten

zijn, trouw, welwillend, deugdzzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen.' Die prachtige christelijke eigenschappen die in het dertiende geloofsartikel staan, bereiden ons voor op tempelzegeningen en eeuwig leven.

Ik wil me richten op slechts één van die woorden: *welwillend*. *Welwillend* is een mooi woord dat we niet vaak horen. Het betekent 'dienstvaardig, voorkomend' zijn.² Welwillend zijn betekent vriendelijk zijn, het goed bedoelen en barmhartig zijn. Velen van jullie hebben over welwillendheid geleerd toen je nog in het jeugdwerk zat en dit liedje uit je hoofd leerde:

Ik wil zo graag lief zijn voor iedereen, want dat maakt Jezus blij.

*Dus zeg ik tot mezelf: 'Vergeet toch nooit: lief zijn begint bij mij.'*³

Onze Heiland heeft ons geleerd om welwillend te zijn en was zelf ook welwillend. Jezus hield van iedereen en diende iedereen. Door Jezus Christus het middelpunt van ons leven te maken, kunnen we ons die eigenschap van welwillendheid beter eigen

maken. Om zulke christelijke eigenschappen te ontwikkelen, moeten we over de Heiland leren en in zijn voetstappen treden.⁴

Van de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan leren we dat we iedereen moeten liefhebben. Het verhaal begint in Lucas 10 waar een wetgeleerde de Heiland vraagt: 'Wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?'

Het antwoord luidt: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand. En uw naaste als uzelf.'

De wetgeleerde vraagt dan: 'En wie is mijn naaste?'" Dat is een interessante vraag uit de mond van de wetgeleerde, want de Joden hadden

in het noorden burenen, de Samaritanen, en hadden zo'n hekel aan ze dat ze, als ze van Jeruzalem naar Galilea reisden, een eind omgingen, door de vallei van de Jordaan, in plaats van dwars door Samaria.

Jezus beantwoordde de vraag van de wetgeleerde met het verhaal van de barmhartige Samaritaan. Zo gaat de gelijkenis:

'Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen. (...)

'Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.

'En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.

'En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis.'⁵

Hoewel de Joodse priester en de Leviet, mensen van zijn eigen volk, de gewonde man lieten liggen, was de Samaritaan vriendelijk, ondanks de meningsverschillen. Hij was een voorbeeld van de christelijke eigenschap welwillendheid. Jezus leerde ons met dit verhaal dat iedereen onze naaste is.

Een raadgever in een bisschop vertelde ons van een ervaring waaruit blijkt hoe belangrijk iedere naaste is. Hij keek uit over de wijk en zag een kind met een grote doos met veel verschillende kleuren krijtjes. Toen hij naar de leden van de wijk keek, beseftte hij dat ze, net als de krijtjes, erg op elkaar leken, en toch dat ieder zeer uniek was.

Hij zei: 'Hun kleurnuance in de wijk en in de wereld was helemaal hun kleur. (...) Zij hadden hun individuele kracht en zwakheid, persoonlijke verlangens en eigen dromen. Maar samen vormden zij een kleuren-gamma van geestelijke eenheid. (...)

'Eenheid is een geestelijke eigenschap. Het omvat het zoete gevoel van vrede en doelgerichtheid dat je hebt als je bij een gezin hoort (...). Het houdt in anderen net zozeer het goede toe te wensen als jezelf (...). Het houdt in te weten dat niemand het op je gemunt heeft. [Het betekent dat je nooit eenzaam bent.]"⁶

We bouwen aan die eenheid en brengen onze unieke kleur met ons mee door welwillendheid: individuele goede daden.

Heb je je wel eens eenzaam gevoeld? Heb je gemerkt dat mensen die eenzaam zijn in een zwart-wit-wereld leven? Jongevrouwen, ik heb gezien hoe jullie je unieke kleur met je meebrengen in het leven van anderen door een glimlach, vriendelijke woorden of een bemoedigend briefje.

President Thomas S. Monson heeft ons als volgt geleerd hoe we met onze leeftijdgenoten en met iedereen die we tegenkomen om moeten gaan: 'Dierbare jonge zusters, ik smeeek jullie om de moed te hebben om anderen niet te oordelen en te kritiseren, en de moed te hebben om ervoor te zorgen dat iedereen erbij betrokken wordt en ze het gevoel te geven dat ze dierbaar en waardevol zijn.'⁷

We kunnen het voorbeeld van de barmhartige Samaritaan volgen en de wereld veranderen, of maar één persoon veranderen door welwillend te zijn.⁸ Ik nodig jullie allen uit om komende week tenminste één 'samaritaanse' daad te doen. Misschien moet je daarvoor buiten je gebruikelijke vriendenkring treden, of je verlegenheid overwinnen. Misschien besluit je heel moedig om je dienstbaar te maken voor iemand die jou niet goed behandelt. Ik beloof dat je, als je jezelf overtreft door iets te doen wat niet gemakkelijk is, je van binnen zo goed zult voelen dat vriendelijkheid een deel van je dagelijks leven gaat uitmaken. Je merkt dan dat welwillendheid vreugde en eenheid bij jou

thuis brengt, in je klas, in je wijk en je school. 'Vergeet toch nooit: lief zijn begint bij mij.'

Onze Heiland hield niet alleen van iedereen; Hij diende ook iedereen. Strek je goedheid naar velen uit. Oud en jong kunnen rijkelijk gezegend worden door jouw vriendelijke hulp. President Monson heeft van jongs af aan altijd een bijzonder plekje in zijn hart gehad voor oudere mensen. Hij begrijpt hoeveel een kort bezoekje, een vlotte glimlach of het schudden van een versleten, rimpelige hand betekent. Dergelijke eenvoudige daden van naastenliefde geven kleur aan een leven dat soms bestaat uit lange, eenzame, grijze dagen. Ik nodig jullie uit om aan je grootouders te denken en aan bejaarden. Kijk morgen in de kerk eens om je heen en zoek iemand die jouw kleurnuance goed in zijn of haar leven kan gebruiken. Het vergt niet zo veel: begroet ze bij naam, houd een kort praatje, en sta klaar om ze te helpen. Kun je de deur openhouden of hulp aanbieden met hun huis of tuin? Wat voor jou op jouw leeftijd een gemakkelijk klusje is, kan soms een overweldigend project zijn voor iemand die ouder is. 'Vergeet toch nooit: lief zijn begint bij mij.'

Soms is welwillend zijn het moeilijkst bij ons thuis. Een sterk gezin vergt inzet. 'Wees opgewekt, behulpzaam en houd rekening met anderen. Veel problemen in de gezinssfeer komen voort uit egoïstisch gedrag

of onvriendelijke taal. Bekommer je om de behoeften van de andere gezinsleden. Wees een vredestitcher, niet iemand die plaagt, vecht en ruzie maakt.'⁹ 'Vergeet toch nooit: lief zijn begint bij mij.'

Jezus hield van de kinderen, nam ze in zijn armen en zegende ze.¹⁰ Net als de Heiland kun jij door jouw vriendelijkheid alle kinderen tot zegen zijn, niet alleen bij jou thuis.

Je weet misschien niet hoeveel invloed jouw leven en voorbeeld heeft op een klein kind. Onlangs ontving ik deze brief van een vriendin die een kinderdagverblijf leidt in een plaatselijke middelbare school. Ook enkele jongemannen en jongevrouwen van de kerk gaan naar die school. Ze schreef me het volgende: 'Als ik met de kleine kinderen door de gangen loop, is het fijn om zoveel platen van Jezus aan de binnenkant van de kluisjes te zien. Een van de kinderen zag een plaat van Jezus aan de binnenkant van een open kluisdeurtje van een jongevrouw en zei: "Kijk, Jezus is bij ons op school!" De scholier was tot tranen bewogen, boog zich naar voren en gaf het kind een knuffel. Ik bedankte de jongevrouw dat zij zo'n goed voorbeeld was voor allen om haar heen. Het is bemoedigend te weten dat zoveel jongeren staan voor waarheid en gerechtigheid, en doen wat nodig is om de Geest bij zich uit te nodigen, zelfs al is het moeilijk met het lawaai en de hardheid in de wereld om hen heen. Wij hebben geweldige jongeren in de kerk.'

Daar ben ik het volkomen mee eens! Jongevrouwen, *jullie* veranderen de wereld door Jezus Christus het middelpunt van je leven te maken, en zo worden jullie wat Hij graag wil.¹¹

Dank je wel voor je welwillendheid: dat je mensen mee laat doen die anders zijn; dat je vriendelijk bent voor je

leeftijdgenoten, de ouderen, je gezinsleden, en kleine kinderen; dat je een naaste bent voor wie eenzaam is en wie problemen en verdriet hebben. Door jullie welwillendheid maak je de Heiland blij.¹² Dank je wel dat jullie eraan denken dat: 'lief zijn begint bij mij'.

Ik weet dat president Thomas S. Monson een profeet van God is wiens leven model staat voor welwillendheid, waarvan wij kunnen leren. Volg onze profeet. Leer van zijn voorbeeld en luister naar zijn woorden. Ik geloof in het evangelie van Jezus Christus; ik weet dat het priesterschap middels Joseph Smith op aarde is teruggebracht.

Ik weet dat onze Heiland leeft en van ieder van ons houdt. Hij heeft zijn leven voor iedereen gegeven. Ik bid dat we Jezus Christus tot het middelpunt van ons leven zullen maken en in zijn voetstappen zullen treden door elkaar lief te hebben en te dienen.¹³ Ik weet zeker dat we de wereld dan verbeteren, omdat 'wij geloven (...) [welwillend] te moeten zijn (...)'.¹⁴ Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Geloofsartikelen 1:13.
2. Zie *Van Dale* — Online woordenboeken,, 'welwillend', www.vandale.nl
3. 'Ik wil zo graag lief zijn', *Kinderliedjes* p. 83.
4. 'Guardians of Virtue', *Strength of Youth Media 2011: We Believe* (dvd, 2010); ook beschikbaar op lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Lucas 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Jerry Earl Johnston, 'The Unity in a Ward's Uniqueness', *Mormon Times*, 9 februari 2011, M1, M12.
7. Thomas S. Monson, 'Mogen jullie moed hebben', *Liahona*, mei 2009, p. 125.
8. 'Guardians of Virtue'.
9. *Voor de kracht van de jeugd*, (boekje, 2001), p. 10.
10. Zie Marcus 10:16.
11. 'Guardians of Virtue'.
12. 'Guardians of Virtue'.
13. 'Guardians of Virtue'.
14. Geloofsartikelen 1:13.

Elaine S. Dalton

Algemeen jongevrouwenpresidente

Bewakers van deugd

Bereid je nu voor zodat je alle zegeningen die je in de heilige tempels van de Heer wachten, kunt ontvangen.

Er zijn momenten waarop we niet in woorden kunnen uitdrukken wat we voelen. Ik bid dat de Geest tot jullie hart zal getuigen van je goddelijke identiteit en je eeuwige verantwoordelijkheid. Jullie zijn de hoop van Israël. Jullie zijn uitverkoren, vorstelijke dochters van onze liefhebberende hemelse Vader.

Vorige maand was ik in de gelegenheid om het tempelhuwelijk bij te wonen van een jonge vrouw die ik al sinds haar geboorte ken. Toen ik in de verzegelkamer zat, en naar de prachtige kroonluchter keek die fonkelde in het licht van de tempel, herinnerde ik mij de dag dat ik haar voor het eerst vasthield. Haar moeder had haar in een wit jurkje gekleed, en ik vond haar een van de mooiste baby's die ik ooit had gezien. Toen kwam deze jonge vrouw binnen, weer in het wit gekleed. Ze zag er stralend en gelukkig uit. Toen zij die kamer binnenkwam, wenste ik met mijn gehele hart dat iedere jongevrouw dat ogenblik kon visualiseren en ernaar streven om altijd waardig te zijn om heilige verbonden na te komen en de verordeningen van de tempel te ontvangen ter voorbereiding op de zegeningen van de verhoging.

Toen dit echtpaar aan het heilige altaar knielde, ontvingen zij beloften

die ons sterfelijk begrip te boven gaan en die hen op hun sterfelijke reis zullen sterken en helpen. Dit was zo'n ogenblik waarop de wereld stilstond en de hemelen zich verheugden. Toen het pasgetrouwde stel in de grote spiegels in deze kamer keek, werd aan de bruidegom gevraagd wat hij zag. Hij zei: 'Allen die mij voor zijn gegaan.' Toen keek dit echtpaar in de grote spiegel aan de muur daartegenover en de bruid zei met tranen in haar ogen: 'Ik zie allen die na ons zullen komen.' Zij zag haar toekomstig gezin — haar nageslacht. Ik weet dat zij op dat moment weer begreep hoe belangrijk het is om te geloven in kuisheid en deugd. Er is niets mooiers dan een echtpaar dat, na de juiste voorbereiding, samen aan het altaar van de tempel knielt.

Jullie jaren in de jongevrouwen bereiden je voor op de tempel. Daar zul je de zegeningen ontvangen waarop je als dierbare dochter van God recht hebt. Jullie hemelse Vader houdt van je en wil dat je gelukkig bent. De manier waarop je dit kunt bereiken, is op 'de paden der deugd'¹ wandelen en je verbonden aankleven.²

Jongevrouwen, in een wereld met steeds meer morele vervuiling, verdraagzaamheid voor het kwade,

uitbuiting van vrouwen, en verwarring van rollen, moeten jullie waakzaam zijn voor jezelf, je gezin en allen met wie je omgaat. Jullie moeten bewakers van deugdzaamheid zijn.

Wat is deugd en wat is een bewaker? 'Deugd bestaat uit gedachten en gedragingen die op hoge zedelijke normen zijn gebaseerd. Ze omvat kuisheid en reinheid.'³ En wat is een bewaker? Een bewaker is iemand die beschermt, afschermt, en verdedigt.⁴ Daarom zul je als bewaker van deugdzaamheid kuisheid beschermen, afschermen en verdedigen omdat de macht om sterfelijk leven te scheppen een heilige, verhoogde macht is, en die moet bewaakt worden totdat je getrouwd bent. Deugd is een vereiste om het gezelschap en de leiding van de Heilige Geest te genieten. Je zult die leiding nodig hebben om jezelf met succes door de wereld waarin je leeft te loodsen. Deugdzaam zijn is een vereiste om de tempel te kunnen betreden. En het is een vereiste om het waardig te zijn in de nabijheid van de Heiland te verkeren. Je bereidt je nu voor op die tijd. Persoonlijke vooruitgang en de normen die in *Voor de kracht van de jeugd* staan, zijn belangrijk. Wanneer je de beginselen naleeft die in die boekjes staan, zal dat je sterken en je meer geschikt voor het koninkrijk maken.⁵

Afgelopen zomer besloot een groep jongevrouwen uit Alpine (Utah) dat zij meer geschikt voor het

koninkrijk wilden worden. Zij waren vastbesloten om zich op de tempel te richten door de hele afstand van 35 kilometer van de tempel in Draper (Utah) naar de tempel in Salt Lake City te lopen, net zoals een van de pioniers, John Rowe Moyle, had gedaan. Broeder Moyle was een metselaar die door de profeet Brigham Young geroepen was om aan de Salt Lake-tempel te werken. Iedere week liep hij de afstand van 35 kilometer van zijn huis naar de tempel. Het was één van zijn taken om de woorden 'De Here Gewijd' in de oostelijke muur van de tempel te beitelen. Het was niet gemakkelijk en hij moest veel obstakels overwinnen. Op zekere dag werd hij door één van zijn koeien tegen zijn been geschopt. Omdat het been niet genas, moest het geamputeerd worden. Maar dat weerhield hem niet van zijn toewijding aan de profeet en het werk aan de tempel. Hij sneed een houten been en na vele weken liep hij de 35 kilometer naar de tempel weer om te doen wat hij beloofd had.⁶

De jongevrouwen van de wijk Cedar Hills 6 besloten diezelfde afstand te lopen voor een voorouder en ook voor iemand die hen inspireerde om tempelwaardig te zijn. Ze trinden iedere week als jongevrouwenactiviteit en onder het lopen praatten ze over hun inzichten en gevoelens over tempels.

Zij begonnen hun tocht vroeg in de ochtend met een gebed. Toen ze

vertrokken, was ik onder de indruk van hun vertrouwen. Ze hadden zich goed voorbereid en wisten dat ze goed voorbereid waren. Ze waren doelgericht. Iedere stap die ze namen, was symbolisch voor ieder van jullie, omdat jullie je ook voorbereiden om de tempel te betreden. Je persoonlijke training is begonnen met dagelijks persoonlijk gebed, dagelijks in het Boek van Mormon lezen en werken aan je persoonlijke vooruitgang.

Terwijl ze verder liepen, kwam er afleiding op hun pad, maar ze bleven gericht op hun doel. Sommigen voelden blaren en anderen merkten dat hun knieën protesteerden, maar ze gingen door. Voor jullie allemaal zijn er veel obstakels, afleiding en pijn op je weg naar de tempel, maar jullie moeten ook vastbesloten zijn om door te gaan. De route die deze jongevrouwen volgden, was uitgezet door hun leidsters, die de route al hadden gelopen en gereden, en de veiligste en meest rechtstreekse weg hadden bepaald. Ook jullie route is uitgezet, en je kunt er zeker van zijn dat de Heiland niet alleen de route heeft gelopen, maar die opnieuw met jullie zal gaan — iedere stap.

Langs deze route naar de tempel waren er vaders, moeders, familieleden en priesterschapsleiders die als bewakers dienden. Het was hun taak om te zorgen dat iedereen veilig bleef en beschermd werd tegen gevaren. Ze zorgden ervoor dat iedere jongevrouw

genoeg vocht kreeg, en genoeg voeding om haar energie op peil te houden. De priesterschapsleiders hadden eerstehulpposten ingericht met rustplaatsen en water. Jongevrouwen, jullie vader, jullie moeder, jullie bisschop, en zoveel anderen zijn jullie bewakers als jullie je pad naar de tempel begaan. Zij roepen je waarschuwingen toe en houden je op koers, en mocht je gewond raken of je bezeren, of van de route afdwalen, dan helpen ze je.

Ik was onder de indruk dat bij de laatste kilometers van deze tocht hun broers en andere jongemannen en vrienden deze vastbesloten jongevrouwen kwamen steunen en aanmoedigen. Een broer tilde zijn zus op, die grote blaren op haar voeten had, en droeg haar het laatste stuk naar de tempel op zijn rug. Deze ongelooflijke jongevrouwen bereikten hun doel, en er vloemde menige traan toen ieder van hen de tempel aanraakte en in stilte beloofde dat ze altijd waardig zouden zijn om daar naar binnen te gaan.

Die tempeltocht is een zinnebeeld

van je leven. Ouders en priesterschapsleiders hielden langs de route de wacht. Ze gaven ondersteuning en hulp. De jongevrouwen bewaakten en bemoedigden elkaar. Jongemannen bewonderden de kracht, de toewijding en het uithoudingsvermogen van de jongevrouwen. Broers droegen zussen die gewond waren. Gezinnen waren samen met hun dochters blij toen ze hun tocht naar de tempel volbrachten en namen ze veilig mee naar huis.

Om op het pad naar de tempel te blijven, moet je je persoonlijke deugd bewaren, en de deugd van anderen met wie we omgaan. Waarom? Mormon zegt in het Boek van Mormon dat deugd en kuisheid 'het liefst en kostbaarst boven alles'⁷ zijn.

Hoe kun jij een bewaker van deugd zijn? Eerst moet je geloven dat je invloed kunt hebben. Het begint met een besluit. Toen ik een jongevrouw was, ontdekte ik dat je sommige beslissingen maar één keer hoeft te nemen. Ik heb toen wat ik *altijd* zou doen en wat ik *nooit* zou doen op een blocnote geschreven. Er stonden dingen op als: het woord van wijsheid gehoorzamen, dagelijks bidden, tiende betalen, de kerkdiensten nooit overslaan. Ik nam die beslissingen voor eens en altijd, en als zich een keuzemoment aandiende, wist ik precies wat ik moest doen omdat ik het al eerder besloten had. Toen een vriendin

op school zei: 'Eén keer drinken kan toch geen kwaad', lachte ik en zei: 'Ik heb al toen ik twaalf was besloten dat ik dat niet doe.' Door beslissingen van tevoren te nemen, word je een bewaker van deugd. Ik hoop dat jullie allemaal een lijstje zullen maken van wat je *altijd* zult doen en wat je *nooit* zult doen. Houd je daarna aan je lijstje.

Een bewaker van deugd zijn, houdt in dat je altijd fatsoenlijk bent, niet alleen in je kleding, maar ook in je taalgebruik, je daden en je gebruik van de sociale media. Een bewaker van deugd zijn, houdt in dat je nooit teksten of plaatjes naar jongemannen stuurt waardoor zij de Geest kwijt kunnen raken, hun priesterschapsmacht verliezen, of hun deugd. Het houdt in dat je het belang inziet van kuisheid omdat je begrijpt dat je lichaam een tempel is, en dat er voor het huwelijk niet met de heilige macht van voortplanting geknoeid moet worden. Je begrijpt dat je een heilige macht bezit waarbij de verantwoordelijkheid hoort om andere geesten naar de aarde te brengen zodat zij een lichaam kunnen ontvangen als behuizing voor hun eeuwige geest. Deze macht is verbonden met een andere heilige ziel. Je bent een bewaker van iets dat 'kostbaarder [is] dan robijnen'.⁸ Wees getrouw. Wees gehoorzaam. Bereid je nu voor zodat je alle zegeningen die je in de heilige tempels van

de Heer wachten, kunt ontvangen.

Voor de moeders die vanavond meeluisteren: u bent het belangrijkste voorbeeld van fatsoen en deugd voor uw dochter — dank u wel. Aarzel nooit om ze te leren dat ze vorstelijke dochters van God zijn en dat hun waarde niet gebaseerd is op sensuele aantrekkingskracht. En laat hen die overtuiging correct en consequent herkennen in uw persoonlijke houding en verschijning.⁹ U bent ook een bewaker van deugd.

Deze week heb ik Ensign Peak weer beklommen. Het was vroeg in de morgen en toen ik vanaf die berg neerkeek op de berg van het huis des Heren — de Salt Laketempel — was het weer glashelder. De pioniers hebben alles gegeven wat ze hadden om naar de toppen van de bergen te komen zodat jij en ik de zegeningen van de tempel kunnen ontvangen en als gezin verzegeld kunnen worden. Veertig jaar offeren, nauwgezet werk, en van Alpine naar de tempel lopen — waarom? Omdat zij net als jullie geloof hadden! Ze geloofden in een profeet. Ze geloofden dat hij God en zijn geliefde Zoon had gezien en gesproken. Ze geloofden in de Heiland. Ze geloofden in het Boek van Mormon. Daarom konden ze zeggen: 'Wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben veel doorstaan, en hopen alles te kunnen doorstaan.'¹⁰ Zij hebben veel doorstaan en wij kunnen dat ook. Wij geloven in het dertiende geloofsartikel omdat wat erin staat precies datgene is wat ons tempelwaardig maakt zodat we op zekere dag in de nabijheid van onze hemelse Vader zullen staan — getest, zuiver en verzegeld. Dat vereist dat jullie meer geschikt voor het koninkrijk worden, dat je je nu voorbereidt en het zelfvertrouwen ontwikkelt zodat je moeilijke dingen aankunt.

Jongevrouwen, jullie maken deel uit van een groot werk! En jullie staan er niet alleen voor! Als je je deugd en reinheid bewaakt, zul je gesterkt worden. Als je de verbonden die je gesloten hebt naleeft, zal de Heilige Geest je leiden en beschermen. Je zult door hemelse legerscharen van engelen omgeven worden. President Monson houdt ons het volgende voor: 'Denk eraan dat we niet alleen lopen in deze levensrace; we hebben recht op de hulp van de Heer.'¹¹ Bereid je voor op de dag dat je naar de heilige tempel van de Heer zult komen, waardig en klaar om heilige verbonden te sluiten. Als bewakers van deugd wil je de Heiland zoeken in zijn heilig huis.

Ik getuig dat God leeft en dat zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, leeft, en dankzij de verlossende kracht van zijn oneindige verzoening, zal ieder

van jullie op je pad naar de tempel en terug in zijn tegenwoordigheid geleid en bewaakt worden. Ik bid dat ieder van jullie gesterkt mag worden voor dat werk, want dat wordt het hoogtepunt van je leven. Leef voor die prachtige dag waarvan in het boek Openbaring wordt gesproken, wanneer je in witte klederen zult wandelen omdat je het waardig bent.¹² In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Leer en Verbonden 25:2.
2. Leer en Verbonden 25:13.
3. *Persoonlijke vooruitgang — jongevrouwen*, (boekje, 2009), p 70.
4. Zie thefreedictionary.com/guardian.
5. Zie 'Heer, geef mij meer reinheid', *Lofzangen*, nr. 94.
6. Zie Dieter F. Uchtdorf, 'Jullie zijn mijn handen', *Liahona*, november 2008, p. 55.
7. Moroni 9:9.
8. Spreuken 3:15, HSV.
9. Zie M. Russell Ballard, 'Moeders en dochters', *Liahona*, mei 2010, pp. 18–21.
10. Geloofsartikelen 1:13.
11. Thomas S. Monson, 'Grote verwachtingen' (haardvuuravond kerkelijke onderwijsinstellingen voor jongvolwassenen, 11 januari 2009), <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-6,00.html>.
12. Openbaring 3:4.

São Paulo (Brazilië)

President Henry B. Eyring

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Een levend getuigenis

Een getuigenis vergt verzorging met gelovige gebeden, hongeren naar het woord van God in de Schriften, en gehoorzaamheid aan de waarheid.

Geliefde jonge zusters, jullie zijn de stralende hoop van De Kerk van Jezus Christus. Mijn doel vanavond is je te helpen geloven dat dat waar is. Als dat geloof tot een groot door God bezield getuigenis uitgroeit, zal het je keuzes van dag tot dag en van uur tot uur mee bepalen. En dan zal de Heer jou, door keuzes die in jouw ogen misschien onbeduidend lijken, leiden naar het geluk dat je verlangt. Door jouw keuzes zal Hij vele andere mensen kunnen zegenen.

Je keuze om vanavond bij ons te zijn is een voorbeeld van keuzes die ertoe doen. Er zijn ruim een miljoen jongevrouwen, moeders en leidsters uitgenodigd. Uit alles waar je voor had kunnen kiezen, koos je ervoor om bij ons te zijn. Je deed dat om wat je gelooft.

Jij gelooft in het evangelie van Jezus Christus. Je geloof was groot genoeg om hier naar zijn dienstknechten te komen luisteren in de hoop iets te horen of voelen dat je leven ten goede zal komen. Je voelde in je hart dat Jezus Christus volgen je meer geluk zal brengen.

Misschien zag je dat niet als een bewuste, belangrijke keuze. Misschien wilde je gewoon bij je vriendinnen of je moeder zijn. Misschien ben je

gewoon gekomen omdat iemand zo vriendelijk was om je uit te nodigen. En al is het je niet opgevallen, heb je misschien diep van binnen de uitnodiging van de Heiland gevoeld: 'Kom, volg Mij.'¹

In het uur dat we nu samen zijn, heeft de Heer je geloof in Hem vergroot en je getuigenis versterkt. Je hebt meer gehoord dan woorden en muziek. Je hebt de bevestiging van de Geest in je hart gevoeld dat er een profeet in de ware kerk van de Heer op aarde is en dat het pad naar geluk in zijn koninkrijk ligt. Je getuigenis is gegroeid dat dit de enige ware en levende kerk op aarde is.

We hebben allemaal niet precies hetzelfde gevoeld. Voor sommigen was het een geestelijke bevestiging dat Thomas S. Monson een profeet van God is. Voor anderen was het dat eerlijkheid, deugd en goeddoen aan alle mensen wezenlijke eigenschappen van de Heiland zijn. En dat ging vergezeld van een groter verlangen om meer op Hem te gaan lijken.

Jullie willen allemaal een groter getuigenis van het evangelie van Jezus Christus krijgen. President Brigham Young kon jullie vele jaren geleden zien. Hij was een profeet van God en met profetisch inzicht zag hij 142

jaar geleden jou en je behoeften. Hij was een liefhebbende vader en waar profeet.

Hij kon de invloed van de wereld zien die op zijn dochters afkwam. Hij zag dat die wereldse invloeden hen wegvoerden van het pad naar geluk dat de Heer heeft uitgestippeld. In zijn tijd kwamen die invloeden deels voort uit de komst van de transcontinentale spoorweg die de geïsoleerde en beschermde heiligen in contact bracht met de wereld.

Hij heeft misschien niet de technologische wonderen van tegenwoordig gezien, zoals een toestel niet groter dan je hand waarmee je toegang hebt tot ontelbare ideeën en mensen wereldwijd. Maar hij zag er de waarde van in dat zijn dochters en jullie je keuzes maakten op basis van een krachtig getuigenis van een levende en liefdevolle God en zijn plan van geluk.

Luister naar zijn immer profetische en geïnspireerde advies aan zijn dochters en aan jou, want dat is de kern van mijn boodschap vanavond. Hij zei in een kamer van zijn huis op nog geen kilometer van waar deze boodschap nu uitgaat naar de dochters van God in landen over de hele wereld: 'Het is van belang dat de jonge dochters van Israël een levend getuigenis van de waarheid krijgen.'²

Toen stichtte hij een vereniging voor jonge vrouwen, die is uitgegroeid tot wat we nu in de kerk van de Heer de 'jongevrouwen' noemen. Jij hebt vanavond iets van het geweldige effect gevoeld van de keuze die hij in die zondagavondbijeenkomst in de woonkamer van zijn huis maakte.

Ruim honderd jaar later verlangen de dochters van Israël wereldwijd een eigen levend getuigenis van de waarheid te hebben. Voor de rest van je leven zul je dat levende en groeiende getuigenis nodig hebben om je

te sterken en je op het pad naar het eeuwige leven te leiden. En daarmee zul je het Licht van Christus op je broeders en zusters overal ter wereld en op latere generaties overbrengen.

Je weet uit eigen ervaring wat een getuigenis is. President Joseph Fielding Smith verklaarde dat een getuigenis die ‘overtuigende kennis is die iemand door openbaring krijgt als [iemand] nederig op zoek is naar de waarheid.’ Hij zei over een getuigenis en de Heilige Geest die deze openbaring geeft: ‘Zijn overtuigingskracht is zo groot dat er geen ruimte voor twijfel is als de Geest heeft gesproken. Het is de enige manier waarop iemand echt kan weten dat Jezus de Christus is en dat zijn evangelie waar is.’³

Jullie hebben die inspiratie zelf gevoeld. Dat kan zijn geweest toen een aspect van het evangelie aan jou bevestigd werd, zoals dat vanavond bij mij is gebeurd. Toen ik de woorden uit het dertiende geloofsartikel over eerlijkheid, trouw, kuisheid en welwillendheid hoorde, was het alsof de Heer ze sprak. Ik voelde nogmaals dat dat zijn eigenschappen zijn. Ik voelde dat Joseph Smith zijn profeet was. Voor mij zijn dat dus niet louter woorden.

Ik zag de stoffige wegen van Judea en de hof van Getsemane voor me. In mijn hart voelde ik enigszins hoe het geweest moet zijn om neer te knielen zoals Joseph voor de Vader en de Zoon in een bos in de staat New York is neergeknield. Ik zag in gedachten geen lichtkolom die de helderheid

van de zon overtrof zoals hij, maar ik voelde de warmte en het wonder van een getuigenis.

Een getuigenis van de hele waarheid in het evangelie van Jezus Christus krijg je stukje bij beetje. Bijvoorbeeld als je verzen in het Boek van Mormon leest en overdenkt die je al eerder hebt gelezen, maar die nieuw lijken en je nieuwe ideeën geven. Je getuigenis zal zowel in de lengte als in de breedte groeien en zich verdiepen doordat de Heilige Geest bevestigt dat ze waar zijn. Je getuigenis zal in kracht toenemen als je biddend de Schriften bestudeert en overdenkt.

Voor mij staat de beste omschrijving van hoe je een levend getuigenis krijgt en behoudt, en er is al naar verwezen, in het 32ste hoofdstuk van Alma in het Boek van Mormon. Misschien heb je die tekst al vele malen gelezen. Elke keer als ik die lees, zie ik iets nieuws. Laten we de les die we eruit leren vanavond nog een keer doornemen.

We leren uit die geïnspireerde passage dat we onze zoektocht naar een getuigenis beginnen met een ‘sprankje geloof’⁴ en het verlangen dat het zal groeien. Vanavond heb je geloof gevoeld en dat verlangen terwijl je luisterde naar inspirerende toespraken over de mildheid en de eerlijkheid van de Heiland, en over de reinheid die we kunnen krijgen door zijn verzoening en het naleven van zijn geboden.

Daardoor is er al een geloofszaadje in je hart gezaaid. Misschien heb je het

zelfs al in je hart voelen zwellen, zoals je dat in Alma wordt beloofd. Ik heb het gevoeld.

Maar evenals een levende plant moet het verzorgd worden, anders zal het verdorren. Vaak en oprecht gelovig bidden is een belangrijke en noodzakelijke voedingsstof. Gehoorzaamheid aan de waarheid die je hebt ontvangen, houdt het getuigenis levend en sterk. Gehoorzaamheid aan de geboden maakt deel uit van de voeding die je je getuigenis moet geven.

Je weet vast nog de belofte die de Heiland heeft gedaan: ‘Wie ernaar streeft te doen wat God wil, zal weten of mijn leer van God komt of dat Ik namens mezelf spreek.’⁵

Dat heeft voor mij gewerkt en het zal ook voor jou werken. Een van de leerstellingen die mij van jongs af aan zijn geleerd, is dat de grootste van al Gods gaven het eeuwige leven is.⁶ Mij werd geleerd dat eeuwig leven onder meer inhoudt dat we voor eeuwig in liefdevol gezinsverband leven.

Vanaf de eerste keer dat ik die waarheden hoorde en in mijn hart bevestigd kreeg, voelde ik mij verplicht om thuis bewust tot een vredige sfeer bij te dragen door zo weinig mogelijk ruzie te maken.

Alleen na dit leven kan ik de volheid van die grootste van alle zegeningen, het eeuwige leven, genieten. Maar in dit leven met al zijn problemen, heb ik wel enig inzicht gekregen in hoe mijn familieleven er in de hemel uit gaat zien. Die ervaringen hebben mijn getuigenis van de verzegelbevoegdheid die in de tempels wordt gebruikt, versterkt.

Toen mijn twee dochters zich in de tempel voor hun voorouders lieten dopen, voerde dat mijn hart tot mijn dochters en tot die voorouders van wie we de namen hadden gevonden. De belofte van Elia dat in een familie

harten naar elkaar zouden worden gevoerd is voor ons in vervulling gegaan.⁷ Daardoor is geloof voor mij een zekere kennis geworden, zoals ons wordt beloofd in het boek Alma.

Ik heb in enige mate dezelfde vreugde gevoeld die mijn voorouders voelden toen de Heiland na zijn bediening op aarde in de geestenwereld kwam. Het staat zo weergegeven in de Leer en Verbonden:

‘En de heiligen verheugden zich in hun verlossing en bogen de knie en beleden de Zoon van God als hun Verlosser en Bevrijder van de dood en de ketenen der hel.

‘Hun gelaat straalde en de glans van de tegenwoordigheid des Heren rustte op hen en zij zongen zijn heilige naam lof.’⁸

Ik kon hun vreugde voelen doordat ik handelde naar mijn getuigenis dat de belofte van het eeuwige leven waar is. Dat getuigenis werd, zoals de Heiland dat beloofd had, versterkt door ernaar te handelen.

Hij leerde ons ook dat we er niet alleen voor moeten kiezen om gehoorzaam te zijn, maar dat we ook moeten bidden voor een getuigenis van de waarheid. De Heer leerde ons dat in zijn gebod om over het Boek van Mormon te bidden. Hij zei bij monde van de profeet Moroni:

‘Zie, ik wil u aansporen dat wanneer gij deze dingen leest — indien het wijsheid is in het bestel Gods dat gij ze leest — gij zult bedenken hoe barmhartig de Heer jegens de mensenkinderen is geweest vanaf de schepping van Adam tot op het tijdstip dat gij deze dingen ontvangt, en het in uw hart zult overwegen.

‘En wanneer gij deze dingen ontvangt, spoor ik u aan God, de eeuwige Vader, in de naam van Christus te vragen of deze dingen niet waar zijn; en indien gij vraagt met een

oprecht hart, met een eerlijke bedoeling en met geloof in Christus, zal Hij de waarheid ervan aan u openbaren door de macht van de Heilige Geest.

‘En door de macht van de Heilige Geest kunt gij de waarheid van alle dingen kennen.’⁹

Ik hoop dat jullie allemaal die belofte op de proef hebben gesteld of dat binnenkort zullen doen. Het antwoord komt misschien niet in een enkele krachtige geestelijke ervaring. Bij mij verliep dat aanvankelijk stilletjes. Maar elke keer als ik daarna in het Boek van Mormon las en erover bad, kwam het met meer kracht tot mij.

Ik ben niet afhankelijk van wat er in het verleden is gebeurd. Om mijn levende getuigenis van het Boek van Mormon te behouden, ontvang ik de belofte van het Boek van Mormon vaak. Voor mij is de zegen van een getuigenis niet een permanente vanzelfsprekendheid.

Een getuigenis vergt verzorging met gelovige gebeden, hongeren naar het woord van God in de Schriften, en gehoorzaamheid aan de waarheid die we hebben ontvangen. Er schuilt gevaar in de verwaarlozing van gebed. Ons getuigenis loopt gevaar als we zo nu en dan vluchtig de Schriften lezen en bestuderen. Zij zijn noodzakelijke voedingsstoffen voor ons getuigenis.

Je herinnert je de waarschuwing van Alma:

‘Maar indien gij de boom verwaarloost en geen aandacht besteedt aan zijn verzorging, zie, dan zal hij geen wortel schieten; en wanneer de zonehitte komt en hem verschroeit, zal hij verdorren omdat hij geen wortels heeft, en gij rukt hem uit en werpt hem weg.

‘Welnu, dat is niet omdat het zaadje niet goed was, en ook niet omdat de vrucht ervan niet begerenswaardig zou zijn; maar wél omdat uw grond

onvruchtbaar is en gij de boom niet wilt verzorgen; daarom kunt gij er geen vrucht van hebben.’¹⁰

Als je wil dat je getuigenis groeit en bloesemt, zul je je regelmatig en gelijkmatig moeten vergasten aan het woord van God, innig moeten bidden en de geboden moeten naleven. Het overkomt ons allemaal wel eens dat we door omstandigheden niet elke dag de Schriften kunnen bestuderen. Misschien dat we er soms om welke reden dan ook voor kiezen om maar niet te bidden. Wellicht is er een gebod waar we een tijdje niet aan herinnerd willen worden.

Je zult echter, hoe graag je dat ook wilt, geen levend getuigenis krijgen als je de waarschuwing en de belofte van Alma negeert:

‘En dus, indien gij het woord niet verzorgt en niet met het oog des geloofs uitziert naar de vrucht ervan,

zult gij de vrucht van de boom des levens nooit kunnen plukken.

'Maar indien gij het woord wél verzorgt, ja, de boom verzorgt wanneer hij begint te groeien, door uw geloof, met grote ijver en met geduld, en uitziet naar de vrucht ervan, zal hij wortel schieten; en zie, het zal een boom zijn die opspruit tot het eeuwige leven.

'En wegens uw ijver en uw geloof en uw geduld bij het verzorgen van het woord, opdat het wortel in u zal schieten, zie, zult gij er weldra de vrucht van plukken, die uiterst kostbaar is, die zoet is boven alles wat zoet is, en die wit is boven alles wat wit is, ja, en rein boven alles wat rein is; en gij zult u aan die vrucht vergasten totdat gij verzadigd zijt, zodat gij zult hongeren noch dorsten.

'Dan (...) zult gij de beloning oogsten voor uw geloof en uw ijver en geduld en lankmoedigheid, terwijl gij erop wachtte dat de boom vrucht voor u zou voortbrengen.'¹¹

De woorden 'uitzie[n] naar de vrucht ervan' in die tekst waren de

leidraad voor de verstandige leerlingen die je vanavond hebt gehoord. Daarom werd je blik gericht op die toekomstige dag in een verzegelkamer in de tempel. Daarom hebben we vanavond die ogenschijnlijk eindeloze reeks lampen voor je gevisualiseerd, die worden weerspiegeld in de spiegels van een verzegelkamer, waar jouw tempelhuwelijk kan worden voltrokken.

Als je met genoeg verlangen, dat voortkomt uit een getuigenis, naar die dag uitziet, zul je de kracht ontvangen om de verleidingen van de wereld te weerstaan. Elke keer als jij ervoor kiest om te proberen meer op de Heiland te gaan lijken, zal je getuigenis worden versterkt. Je zult na verloop van tijd voor jezelf weten dat Hij het Licht van de wereld is.

Je kunt gaan voelen dat er steeds meer licht in je leven komt. Daar moet je wel wat voor doen. Maar je zult het voelen naarmate je getuigenis groeit en je ervoor kiest om het te verzorgen. Dit is de zekere belofte in de Leer en Verbonden: 'Hetgeen van God is, is

licht; en wie licht ontvangt en in God blijft, ontvangt meer licht; en dat licht wordt steeds helderder tot de volle dag toe.'¹²

Jij zult een licht voor de wereld zijn wanneer je je getuigenis aan anderen geeft. Je zult het licht van Christus dat in je leven is naar anderen uitstralen. De Heer zal manieren vinden om de mensen die je liefhebt met dat licht aan te raken. En door het verzamelde geloof en getuigenis van zijn dochters zal God met zijn licht het leven van miljoenen in zijn koninkrijk en overal in de wereld aanraken.

Op jouw getuigenis en jouw keuzes rust de hoop van de kerk en van de generaties die jouw voorbeeld zullen volgen van het horen en aanvaarden van de uitnodiging van de Heer: 'Kom, volg Mij.' De Heer kent je en heeft je lief.

Ik geef jullie mijn liefde en mijn getuigenis. Jullie zijn de dochters van een liefdevolle en levende Vader in de hemel. Ik weet dat zijn herrezen Zoon, Jezus Christus, onze Heiland en het Licht van de wereld is. Ik getuig dat de Heilige Geest je vanavond heeft aangeraakt en de waarheid in je hart heeft bevestigd. President Thomas S. Monson is de levende profeet van God. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Lucas 18:22.
2. Brigham Young. In: *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969* (1969), p. 8.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, samengesteld door Joseph Fielding Smith jr., (1957–1966) deel 3, p. 31.
4. Zie Alma 32:27.
5. Johannes 7:17.
6. Zie Leer en Verbonden 14:7.
7. Zie Maleachi 4:5–6; Geschiedenis van Joseph Smith 1:38–39.
8. Leer en Verbonden 138:23–24.
9. Moroni 10:3–5.
10. Alma 32:38–39.
11. Alma 32:40–43.
12. Leer en Verbonden 50:24.

St. Catherine (Jamaica)

Register conferentieverhalen

Hieronder volgt een lijst met verhalen die in de algemene conferentie zijn verteld. Ze kunnen van pas komen bij uw studie, de gezinsavond en ander onderwijs. De nummers verwijzen naar de pagina's waarop de toespraken beginnen.

SPREKER	VERHAAL
Jean A. Stevens	(10) Kinderen geven goede voorbeeld door tiende te betalen. Liam luistert naar zijn vaders stem tijdens medische behandeling.
Ouderling Walter F. González	(13) Journaliste vraagt zich af of goede behandeling van vrouwen echt of gemaakt is.
Ouderling Kent F. Richards	(15) Jong meisje ziet engelen om kinderen in een ziekenhuis.
Ouderling Quentin L. Cook	(18) Inhoud van handtasje weerspiegelt evangelienaleving van jongevrouw. Zuster in Tonga doet voorstel om jongvolwassen mannen te helpen.
President Henry B. Eyring	(22) Gemeenschap biedt hulp na doorbraak Tetondam.
President Boyd K. Packer	(30) Ringpresident raadt man aan 'het te laten rusten' na de dood van zijn vrouw.
Ouderling Dallin H. Oaks	(42) Kapitein Ray Cox ziet af van nachtrust om soldaten veilig te houden. Aron Ralston raapt moed bij elkaar om zijn leven te redden.
Ouderling M. Russell Ballard	(46) Goudzoeker leert waarde van gouddeeltjes inzien.
Ouderling Neil L. Andersen	(49) Sidney Going kiest zending boven rugby.
Larry M. Gibson	(55) Quorumpresident diakenen leert zijn plichten.
President Dieter F. Uchtdorf	(58) Man beseft niet welke voorrechten hij op een cruiseschip heeft.
President Henry B. Eyring	(62) Quorum zoekt naar quorumlid in het bos. Henry B. Eyring bezoekt getrouwe hogepriester.
President Thomas S. Monson	(66) Thomas S. Monson nodigt echtpaar uit om verzegeling bij te wonen.
Ouderling Paul V. Johnson	(78) Jongevrouw wordt lid van de kerk tijdens langdurige ziekte.
Bisschop H. David Burton	(81) Robert Taylor Burton betrokken bij redding van handkarrenkonvooi.
Silvia H. Allred	(84) Jonge moeder krijgt hulp van huisbezoekster.
President Thomas S. Monson	(90) Braziliaanse heiligen maken verre reis van Manaus tot de tempel. De familie Mou Tham brengt offers om naar de tempel te kunnen. Thomas S. Monson neemt deel aan eerstepadesteking voor de tempel in Rome.
Ouderling Richard G. Scott	(94) Vrouw van Richard G. Scott vraagt hem met de kinderen te spelen in plaats van de wasmachine te repareren. Jeanene Scott bewaarde lieve briefjes. Richard G. Scott zorgt voor jonge zoon met hartprobleem.
Ouderling D. Todd Christofferson	(97) Hugh B. Brown snoeit een aalbessenstruik terug en wordt daarna figuurlijk zelf teruggesnoeid.
Ouderling Carl B. Pratt	(101) Het gezin Whetten betaalt tiende en ontvangt zegeningen.
Ouderling C. Scott Grow	(108) De broer van C. Scott Grow maakt verkeerde keuzes, maar bekeert zich.
Ann M. Dibb	(115) Kristi stelt een goed voorbeeld dat Jenn zich herinnert als ze op zoek gaat naar de waarheid.
Mary N. Cook	(118) Kind ziet een plaat van Jezus in schoolkluisje. Jongevrouw kiest ervoor om niet naar een twijfelachtige film te gaan.
Elaine S. Dalton	(121) Jongevrouwen lopen van Draper (Utah) naar de Salt Laketempel.

De conferentie deel van ons leven maken

Kies welke de citaten, activiteiten en vragen u wilt gebruiken om thuis een discussie op gang te brengen of zelf te overdenken om zo de leringen van de algemene conferentie deel van uw leven te maken.

Uvindt de toespraken van de algemene conferentie online op conference.lds.org.

Noot: De nummers verwijzen naar de pagina waarop de toespraak begint.

Voor kinderen

- President Thomas S. Monson heeft bekendgemaakt dat de kerk drie nieuwe tempels zal bouwen, waarmee het totaal aantal tempels dat in gebruik, in aanbouw of aangekondigd

is op 160 komt. Zoek in een atlas Meridian (Idaho, VS); Fort Collins (Colorado, VS); Winnipeg (Manitoba, Canada) op; alsmede de tempel die het dichtst bij je in de buurt is. Lees of vertel de verhalen van president Monson over getrouwen leden die veel offers hebben gebracht om naar de tempel te gaan (p. 90). Stel een doel om zo spoedig mogelijk een

tempel te bezoeken, of bespreek hoe je waardig kunt blijven om naar de tempel te gaan.

- Toen Adam en Eva op aarde waren, aanbaden zij onze hemelse Vader onder meer door dieren te offeren. Ouderling L. Tom Perry besprak dat de Heiland het avondmaal bij zijn discipelen als een nieuwe vorm van aanbidding op de sabbat instelde. Wij aanbidden nog steeds door op de sabbat aan het avondmaal deel te nemen. Neem de toespraak van ouderling Perry (p. 6) als gezin door om te zien hoe we ons het beste kunnen kleden ter ere van de sabbat en het avondmaal.

- Ouderling D. Todd Christofferson besprak dat Jezus Christus ons geleerd heeft dat we ernaar moeten streven om op Hem en onze hemelse

Ljubljana (Slovenië)

- Ouderling Russell M. Nelson sprak over de 'cafetariabenedering' van gehoorzaamheid (p. 34). Bespreek met uw gezin, klas of quorum wat dit betekent en waarom het niet werkt.

- Ouderling M. Russell Ballard omschreef de reine liefde van Christus als een actieve liefde (p. 46) die tot uiting komt in eenvoudige liefdevolle daden en dienstbetoon. Plan hoe jouw klas of quorum iemand in je wijk, gemeente of gemeenschap liefde kan betonen en voer het plan uit.

- Ouderling Quentin L. Cook vertelde het verhaal van een handtasje dat na een dansavond werd gevonden (p. 18). Wat de leidsters in het handtasje vonden sprak boekdelen over de jongevrouw van wie het tasje was. Wat zegt de inhoud van jouw handtasje, portefeuille of schooltas over jou, en welke veranderingen zou je willen aanbrengen in de zaken die je bij je draagt?

- Ouderling Lynn G. Robbins besprak hoe we meer op de Heiland kunnen gaan lijken (p. 103). Denk na over wat het betekent om te *zijn* zoals Jezus Christus in plaats van slechts te *doen* wat Hij vraagt. Ga daarna na welke veranderingen je kunt aanbrengen om meer op de Heiland te gaan lijken.

Voor volwassenen

- President Dieter F. Uchtdorf (p. 58) vertelde een verhaal over een man die tijdens een cruise naast veel leuks

Coatzacoalcas (Mexico)

en lekkers greep, omdat hij niet beseftte dat dat allemaal bij de prijs was inbegrepen. Bespreek met de gezinsleden die het priesterschap dragen of zij 'als dragers van Gods priesterschap wel [hun] voorrechten en kansen [benutten] wat de heilige macht, gaven en zegeningen waarop [zij] aanspraak kunnen maken, aangaat?'

- President Boyd K. Packer besprak de kracht van vergeving (p. 30). Zijn er mensen die u vergiffenis dient te schenken, of zijn er nare ervaringen die u moet 'laten rusten'? Ga tot de Heer om vrede en vergevingsgezindheid te krijgen.

- Ouderling Richard G. Scott besprak hoe hij en zijn vrouw, Jeanene, elkaar genegenheid betoonden door elkaar briefjes te schrijven (p. 94). Overweeg een briefje aan uw huwelijkspartner te schrijven waarin u zegt hoeveel liefde en waardering u voor uw partner heeft. Leg het ergens waar uw partner het zal vinden.

- Ouderling David A. Bednar citeerde president Joseph F. Smiths ervaring met een getuigenis krijgen (p. 87). Neem dat verhaal door en denk aan ervaringen die uw getuigenis beïnvloed hebben. ■

Vader te gaan lijken (p. 97). Onze hemelse vader 'kastijdt' soms zijn kinderen, zodat ze meer op Hem gaan lijken. Bespreek wat het inhoudt om te kastijden. Lees of vertel het verhaal van de verwilderde aalbessenstruik. Bespreek hoe we in feite sterker kunnen worden en meer vrucht kunnen dragen door een terugval of mislukking.

- Ouderling Richard J. Maynes besprak dat een gezin als een touw is (p. 37). De vele draadjes van een touw, die alleen zwak zijn, worden sterk als ze met elkaar worden verweven. Evenzo, als alle gezinsleden het goede doen en elkaar helpen, wordt ieder gezinslid gesterkt, omdat het gezin meer kan doen dan ieder lid afzonderlijk. Geef ieder gezinslid een stukje draad. Bespreek hoe ieder gezinslid de andere gezinsleden helpt en sterkt. Kijk daarna hoe sterk de stukjes draad zijn als ze bij elkaar worden gebonden.

Voor jongeren

- Is jouw klas of quorum één? Neem de toespraak van president Henry B. Eyring over eenheid door (p. 62) en maak een lijstje van wat je kunt doen om jouw groep hechter te maken.

Algemeen presidiums hulporganisaties

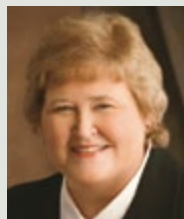
ZHV

Silvia H. Allred
Eerste raadgeefster

Julie B. Beck
Presidente

Barbara Thompson
Tweede raadgeefster

JONGEVROUWEN

Mary N. Cook
Eerste raadgeefster

Elaine S. Dalton
Presidente

Ann M. Dibb
Tweede raadgeefster

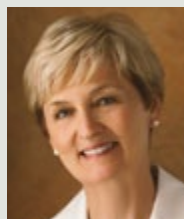
JEUGDWERK

Jean A. Stevens
Eerste raadgeefster

Rosemary M. Wixom
Presidente

Cheryl A. Esplin
Tweede raadgeefster

JONGEMANNEN

Larry M. Gibson
Eerste raadgever

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Tweede raadgever

ZONDAGSSCHOOL

David M. McConkie
Eerste raadgever

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Tweede raadgever

Leringen voor onze tijd

Leringen voor onze tijd' vormt het lesmateriaal voor de vierde zondag van de maand in de Melchizedekse priesterschap en de ZHV. Elke les kan worden samengesteld uit een of meer toespraken uit de recentste algemene conferentie. Het is aan de ring- of districts-president om voor elke les toespraken uit te kiezen. Ze kunnen dat ook delegeren aan de bisschop of gemeente-president. Leidinggevend dienen te beklemtonen hoe nuttig het is als de broeders van de Melchizedekse priesterschap en de zusters van de ZHV op dezelfde zondag dezelfde toespraken bestuderen.

Wie de les op de vierde zondag bijwonen, worden aangemoedigd de laatste conferentie-uitgave door te nemen en mee naar de les te nemen.

Tips om een les uit een toespraak voor te bereiden

Bid dat de Heilige Geest bij uw voorbereiding en les is. Wellicht bent u in de verleiding om ander materiaal te gebruiken, maar de

conferentietoespraken zijn het goedgekeurde lesmateriaal. Uw taak is anderen te leren hoe zij het evangelie kunnen naleven, zoals dat in de recentste algemene conferentie van de kerk is uitgelegd.

Neem de toespraken door en let op beginselen en leerstellingen die voorzien in de behoeften van uw klas. Let ook op verhalen, teksten en uitspraken waarmee u in deze waarheden kunt onderwijzen.

Maak een lesschema aan de hand waarvan u de beginselen en leerstellingen behandelt. U dient in uw lesschema vragen op te nemen die de deelnemers aan de les helpen om:

- Aandacht te besteden aan de beginselen en leerstellingen in de toespraken.
- Na te denken over de betekenis.
- Over eigen ervaringen, ideeën en getuigenissen te vertellen.
- Deze beginselen en leerstellingen toe te passen. ■

MAANDEN

Mei 2011–
oktober 2011

November 2011–
april 2012

LESMATERIAAL VIERDE ZONDAG

Toespraken verschenen in de *Liahona* van mei 2011 *

Toespraken verschenen in de *Liahona* van november 2011 *

* Deze toespraken zijn (in veel talen) beschikbaar op conference.lds.org.

Leiders roemen welzijnszorg, kondigen nieuwe tempels aan

Ruim honderdduizend mensen hebben de vijf bijeenkomsten van de 181ste algemene aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in het Conferentiecentrum in Salt Lake City (Utah, VS) bijgewoond, terwijl nog eens miljoenen het verloop van de conferentie via de tv, radio, satelliet en het internet hebben gevolgd.

Wereldwijd is de conferentie in 93 talen uitgezonden. De uitzendingen zijn op conference.lds.org al in vele talen beschikbaar en zullen ook op dvd en cd worden uitgebracht.

President Thomas S. Monson maakte kort na het begin van de conferentie de locatie van drie nieuwe tempels bekend: Fort Collins (Colorado, VS); Meridian (Idaho, VS); en Winnipeg (Manitoba, Canada). Daarmee komt het aantal tempels die zijn aangekondigd of in aanbouw zijn op

Boven: Een jonge man oogst in een wijngaard van de kerk bij Madera (California, VS) druiven die tot rozijnen worden verwerkt voor het kerkelijke welzijnssysteem. **Linksonder:** Een gezin woont een satellietuitzending van de algemene conferentie in Coimbra (Portugal) bij.

26. Momenteel zijn er 134 tempels in gebruik.

President Monson legde ook nadruk op het belang van zendingswerk met de woorden: 'Het zendingswerk is het levensbloed van het koninkrijk.' Er zijn nu ruim 52 duizend zendingen werkzaam in 340 zendingsgebieden.

Op zaterdagmiddag werden er tien nieuwe algemene autoriteiten en 41 gebiedszeventigers gesteund, terwijl er 34 gebiedszeventigers uit hun functie werden ontheven. Bovendien werd ouderling Don R. Clarke van het Tweede Quorum der Zeventig naar het Eerste Quorum der Zeventig overgeheveld. Het Statistisch rapport 2010 laat zien dat het ledental van de kerk de veertien miljoen is gepasseerd.

Een aantal toespraken had tijdens de tweedaagse conferentie de welzijnszorg en het unieke welzijnsprogramma van de kerk tot thema,

aangezien het programma in 2011 75 jaar bestaat.

Op zaterdag kondigde president Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, aan dat de leden van de kerk in het kader van dit 75-jarig jubileum later in het jaar de gelegenheid krijgen om mee te doen aan een wereldwijde dag van dienstbetoon. Deze dag van dienstbetoon zal op wijk- of ringniveau worden gehouden. Het is aan de plaatselijke leiders om het soort project uit te kiezen, en de leden wordt gevraagd zoveel mogelijk anderen uit te nodigen om aan de dag mee te doen.

President Monson besloot de conferentie met zijn paasgetuigenis over Christus: '[Jezus Christus] had er op het laatste moment van af kunnen zien. Maar dat deed Hij niet. Hij daalde onder alle dingen neer om alle dingen te kunnen redden. Daarmee gaf Hij ons leven na dit sterfelijke bestaan.' ■

Ouderling
José L. Alonso
van de Zeventig

Zelfs voordat hij tot de kerk toetrad had José Luis Alonso Trejo al een getuigenis van de kracht van gebed. ‘Toen ik elf was,’ zegt hij, ben ik bijna doodgegaan. De artsen hadden het al opgegeven — dat hoorde ik ze zeggen. Daarom bad ik vurig tot de Heer, en Hij heeft mij genezen.

‘Toen ik het verhaal van Joseph Smith hoorde en erachter kwam dat een jongen van veertien met God had gesproken, wist ik dat het waar was. Ik wist dat God onze gebeden kan beantwoorden, en dat Hij ons kent.’

Datzelfde troostrijke gevoel had ouderling Alonso als hij het Boek van Mormon bestudeerde. ‘Door gebed en dit boek weet ik zeker dat Jezus de Christus is’, zegt hij.

Ouderling Alonso is in november 1958 in Mexico-Stad (Mexico) geboren als zoon van Luis en Luz Alonso. In zijn tienertijd verhuisde hij naar de stad Cuautla waar hij lid van de kerk werd. Op de doordeweekse activiteitenavond kwam hij in contact met sterke jongeren die hem begeleidden en hem een tweede thuis gaven. Op de activiteitenavond ontmoette hij ook Rebecca Salazar, de vrouw met wie hij later zou trouwen.

Toen ouderling Alonso 19 was ging hij op zending naar het zendingsgebied Hermosillo (Mexico). Na zijn zending trouwden ouderling Alonso en Rebecca op 24 februari 1981 in de Mesatempel (Arizona, VS). Zij zijn de ouders van twee kinderen.

Hij was niet alleen werkzaam als instituutsdirecteur voor de kerkelijke onderwijsinstellingen, maar hij heeft een medische graad in kindergeneeskunde en was ook werkzaam als homeopathisch arts en chirurg. Zijn carrière geeft blijk van zijn diepe verlangen om anderen te dienen en tot zegen te zijn — net zoals de Heer hem zegende toen hij als kind ziek was. ‘Dienstbetoon draagt bij tot eenheid en broederschap’, zegt hij, ‘en brengt de kracht van de Heer in ons leven.’

Voordat hij als lid van het Eerste Quorum der Zeventig werd geroepen, was ouderling Alonso werkzaam als bisschop, president van de ringzending, ringpresident, raadgever in een zendingspresidium, president van het zendingsgebied Tijuana (Mexico) en gebiedszeventiger. ■

Ouderling
Ian S. Ardern
van de Zeventig

Als hij een telefoontje krijgt of als er bij hem wordt aangeklopt, zijn de eerste woorden uit de mond van ouderling Ian Sidney Ardern gewoonlijk: ‘Waarom kan ik u van dienst zijn?’

Hij is in februari 1954 als zoon van Harry en Gwladys McVicar Wiltshire geboren in Te Aroha (Nieuw-Zeeland). Hij zegt dat het vaak de kleine gestes zijn die het verschil maken voor zowel de gever als de ontvanger. ‘Hulp bieden komt niet altijd gelegen, maar we worden er altijd beter van’, zegt ouderling Ardern.

Ouderling en zuster Ardern ontmoetten elkaar op de kerksschool in Nieuw-Zeeland en zijn op 17 januari 1976 in de Hamiltontempel (Nieuw-Zeeland) met elkaar getrouwd. Hun vier kinderen groeiden op in een gezin waar elkaar helpen en het naleven van de evangeliebeginselen prioriteit waren. ‘Het is een zegen dat we diezelfde prioriteiten in de gezinnen van onze gehuwde kinderen terugzien’, zegt ouderling Ardern.

De Heer verwacht veel van zijn kinderen, en Hij zorgt ervoor dat we aan die verwachtingen kunnen voldoen. ‘Ik ben heel dankbaar voor iedereen die ons gezin heeft geholpen om de Heer te volgen’, zegt ouderling Ardern.

Thuis de leringen van de profeten volgen was een belangrijke prioriteit voor de familie Ardern. Ze waren gewoon elke dag schriftstudie te hebben, omdat de kleine kinderen daar kien op waren, omdat ze zo een rode sticker op de kalender mochten plakken om aan te geven dat de leesopdracht voor die dag was gedaan. ‘Door kleine en eenvoudige dingen worden goede gewoonten aangeleerd’, zegt zuster Ardern.

Voordat hij als lid van het Eerste Quorum der Zeventig werd geroepen, was ouderling Ardern zendeling in Frankrijk en België, jongemannenpresident van de ring, hogeraadslid, raadgever in een bisschop, bisschop, raadgever in een ringpresidium, president van het zendingsgebied Suva (Fiji) en gebiedszeventiger.

Ouderling Ardern haalde een bachelors- en mastersgraad in onderwijskunde aan de University of Waikato in Nieuw-Zeeland. Hij bekleedde in zijn dagelijks leven vele posities in de kerkelijke onderwijsinstellingen, inclusief die van leraar, directeur, coördinator seminarie in Nieuw-Zeeland, hoofd van de kerksschool in Nieuw-Zeeland en gebiedsdirecteur in Oceanië. ■

Ouderling Carl B. Cook

van de Zeventig

Als jonge zendeling in de taalschool (de voorganger van het opleidingscentrum voor zendingen) ter voorbereiding op zijn zending in Hamburg had Carl Bert Cook moeite om het Duits machtig te worden. Terwijl hij nog bezig was om zich de basisbegrippen van de Duitse taal eigen te maken, bogen de andere zendingen in zijn klas zich al over ingewikkelder aspecten van de Duitse grammatica.

Gefrustreerd dat het niet vlotjes verliep zocht de jonge ouderling Cook goddelijke hulp door middel van een priesterschapszegen en gebed. Na een bijzonder innig gebed kreeg ouderling Cook, zo zegt hij, een specifiek antwoord: de Heer had hem niet geroepen om de Duitse taal onder de knie te krijgen, maar om met zijn gehele hart, verstand en kracht te dienen.

‘Mijn eerste gedachte was: dat kan ik’, zegt ouderling Cook, onlangs geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. ‘Ik kan met mijn gehele hart, verstand en kracht dienen.’ Ik stond op en voelde mij opgelucht. Opeens waren de prestaties van mijn collega en andere klasgenoten niet meer de maatstaf, maar hoe de Heer vond dat ik het deed.’

Hoewel ouderling Cook zegt dat dit niet betekende dat hij sneller Duits leerde na die ervaring, maar wel dat hij zich geen zorgen meer maakte, omdat hij wist dat hij aan het doen was wat de Heer van hem verlangde. Die les, zegt hij, is mij in al mijn roepingen sindsdien tot steun geweest, roepingen als: bisschop, raadgever in een ringpresidium, ringpresident, president van het zendingsgebied Auckland (Nieuw-Zeeland), gebiedszeventiger, en nu in zijn huidige roeping.

Ouderling Cook heeft een bachelor in business marketing aan het Weber State College gehaald en een master in bedrijfskunde aan de Utah State University. Hij maakte carrière in projectontwikkeling.

Ouderling Cook is in oktober 1957 geboren in Ogden (Utah, VS), als zoon van Ramona Cook Barker en wijlen Bert E. Cook. Hij trouwde op 14 december 1979 met Lynette Hansen in de Ogdentempel (Utah, VS). Ze hebben vijf kinderen. ■

Ouderling LeGrand R. Curtis jr.

van de Zeventig

Ouderling LeGrand Raine Curtis jr. weet dat ‘de Heer (...) het hart en een gewillige geest’ (LV 64:34) verlangt.

‘Hij dient graag in de kerk en hij doet dat ijverig en met een bereidwillige houding’, zegt zijn vrouw, Jane Cowan Curtis, met wie hij op 4 januari 1974 in de Salt Laketempel is getrouwd. ‘Dienen is zijn grootste wens en verlangen.’

Ouderling Curtis is in augustus 1952 in Ogden (Utah, VS) geboren, als zoon van LeGrand R. en Patricia Glade Curtis. Zijn vader is lid van het Tweede Quorum der Zeventig geweest (1990–1995).

Voordat ouderling Curtis tot lid van het Eerste Quorum der Zeventig werd geroepen, was hij werkzaam in het zendingsgebied Noord-Italië, als bisschop, hogeraadslid, ringpresident, president van het zendingsgebied Padova (Italië), en gebiedszeventiger. Hij maakte ten tijde van zijn roeping in het Eerste Quorum der Zeventig deel uit van het Vijfde Quorum der Zeventig in het gebied Salt Lake City (Utah).

Ouderling Curtis heeft aan de Brigham Young University een doctoraal in economie gehaald en een doctorsgraad in de rechtsgeleerdheid aan de University of Michigan. Hij was ten tijde van zijn roeping advocaat en compagnon op een advocatenkantoor. Naast zijn opleiding en werk hebben ouderling Curtis en zijn vrouw vijf kinderen grootgebracht.

Hij was van 2004 tot 2011 werkzaam als gebiedszeventiger en zegt dat hij de samenwerking met de algemene autoriteiten in die periode bijzonder waardeerde. ‘Het was mijn geluk dat ik met een paar uitzonderlijke leiders in de kerk heb mogen samenwerken’, zegt hij. ‘Het was een groot voorrecht om hen gade te slaan en van hen te leren.’

Zuster Curtis zegt dat ouderling Curtis gewillige handen en een gewillig hart heeft. ‘Zijn houding is altijd: ik zal heengaan en doen’, zegt ze.

Leer en Verbonden 64:34 eindigt met deze woorden: ‘De gewilligen en de gehoorzamen zullen in deze laatste dagen het goede van het land Zion eten.’ Broeder en zuster Curtis zeggen dat zij en hun kinderen en kleinkinderen zeer gezegend zijn door hun dienst aan de Heer. ■

Ouderling W. Christopher Waddell

van de Zeventig

Een ongeschreven leidend beginsel in de familie van ouderling Wayne Christopher Waddell is altijd geweest: ‘Vertrouw op de Heer.’

Als je op de Heer vertrouwt, hoef je je geen zorgen te maken over grote veranderingen’, zegt ouderling Waddell over de onverwachte wendingen van het leven. ‘We weten dat Hij het beste met ons voorheeft, en Hij zal ons zegenen.’

Ouderling Waddell is in juni 1959 in Manhattan Beach (Californië, VS) geboren, als zoon van Wayne en Joann Waddell. Hij haalde een bachelor in geschiedenis aan de San Diego State University, waar hij ook volleybal voor heeft gespeeld. Hij heeft vele functies bekleed in een wereldwijde beleggingsfirma.

Ouderling Waddell trouwde op 7 juni 1984 met Carol Stansel in de Los Angelesstempel (Californië). Ze hebben vier kinderen. Eenheid is heel belangrijk in het gezin Waddell. Zij schrijven die eenheid toe aan hun doel om het evangelie van de Heiland thuis na te leven. Ook spelen de gezinsactiviteiten een belangrijke rol — samen naar het nabijgelegen strand en naar sportwedstrijden gaan.

Voordat hij als lid van het Eerste Quorum der Zeventig werd geroepen, vervulde ouderling Waddell een voltijdzending in Spanje, en was hij werkzaam als bisschop, hogeraadslid, raadgever in een zendingspresidium, ringpresident, president van het zendingsgebied Barcelona (Spanje) en gebiedszeventiger.

Ouderling Waddell zegt dat elke ervaring tot een andere leidt en dat elke ervaring toevoegt aan zijn ‘schat van getuigenis’, waar hij op vertrouwt als er zich problemen voordoen.

Als hij het heeft over de voorbereiding op zijn nieuwe roeping noemt ouderling Waddell de tempel.

‘Wat heeft ons hierop voorbereid? Toen we voor de eerste keer naar de tempel gingen en daar verbonden slooten, beloofden we te doen wat de Heer ook van ons zou vragen, zelfs als het niet gelegen kwam’, zegt hij. ‘Naar de tempel gaan, op zending gaan, verbonden sluiten, om daarna zijn hand te zien en hoe Hij leiding aan zijn werk geeft — dat is alles wat je nodig hebt. We hebben niet iets bijzonders gedaan; we komen de verbonden na die we hebben gesloten, net als ieder ander lid.’ ■

Ouderling Kazuhiko Yamashita

van de Zeventig

Sinds hij vele jaren geleden geroepen werd als jonge bisschop in Fukuoka (Japan) heeft ouderling Kazuhiko Yamashita geleerd van de goede voorbeelden van zijn leiders boven hem.

Kort nadat ouderling Yamashita in het huwelijk was getreden met zijn vrouw, Tazuko Tashiro, verhuisden zij van Tokio naar Fukuoka, waar ouderling Yamashita als bisschop werd geroepen toen hij achter in de twintig was.

‘Dat was moeilijk voor mij en mijn kinderen’, zegt ouderling Yamashita. ‘We hadden drie jonge kinderen en waren nieuw in de wijk — maar het was ook een hele goede leerervaring voor mij, waardoor mijn getuigenis en geloof enorm is gegroeid.’

‘Uiteraard was het soms moeilijk, omdat ik een jong gezin had en ik niet veel ervaring als kerkleider had’, zegt ouderling Yamashita. ‘Mijn leiders stelden een goed voorbeeld en leerden mij veel door hun manier van doen en hoe zij de zaken aanpakten.’

Zuster Yamashita zegt dat haar man vele roepingen heeft gekregen en een geweldige vader en groot geestelijk leider is geworden door de problemen waarmee die roepingen gepaard gingen. In de loop van de tijd heeft ze hem zien veranderen en een vriendelijker en liefdevoller man en vader zien worden. De familie brengt graag tijd met elkaar door, bijvoorbeeld als ze jaarlijks met elkaar op reis gaan.

Ouderling Yamashita is in september 1953 geboren, als de zoon van Kiyoshi en Sadae Yamashita. Hij groeide op in Tokio, waar hij in 1971 lid van de kerk werd, dankzij de Expo 70, de wereldtentoonstelling.

Hij heeft een bachelor in onderwijskunde gehaald aan de universiteit van Saitama en een master in sportwetenschappen aan de universiteit van Tsukuba. Ook heeft hij een studie gemaakt van de filosofie van lichamelijke opvoeding aan de Brigham Young University. Ouderling Yamashita heeft op verschillende universiteiten les gegeven en heeft vele functies bekleed in wetenschappelijke, maatschappelijke en sportorganisaties.

Ouderling Yamashita en zijn vrouw zijn op 29 maart 1980 getrouwd en in december 1980 aan elkaar verzegeld na de voltooiing van de Tokiotempel. Ze hebben zes kinderen.

Voordat hij als lid van het Eerste Quorum der Zeventig werd geroepen, heeft ouderling Yamashita de volgende kerkfuncties vervuld: bisschop, hogeraadslid, president van een ringzending, ringpresident, en gebiedszeventiger. ■

Ouderling Randall K. Bennett

van de Zeventig

Het was op het hoogtepunt van zijn carrière als orthodontist dat Randall Kay Bennett en zijn vrouw, Shelley, 'een duidelijke ingeving' kregen om zich op een zending voor te bereiden. Dat betekende dat ze direct hun huis moesten verkopen.

De reden van de ingeving werd niet onmiddellijk duidelijk — zo duurde het drie jaar voordat ze hun huis verkochten, wat 'een heleboel geduld vroeg', en vergde dat ze 'de Heer lieten zien dat ze echt bij hun plan bleven', zegt ouderling Bennett. 'We bleven op de Heer vertrouwen en probeerden dicht bij Hem te blijven door geregeld tempelbezoek, dagelijkse schriftstudie, gebed, vasten en anderen dienen.'

Niet lang na de verkoop van hun huis werd ouderling Bennett voor een functie aan het opleidingscentrum voor zendelingen in Provo geroepen, en daarna als president van het zendingsgebied Samara (Rusland).

'Het was geweldig — en verootmoedigend — om te weten dat de Heer ons in gedachte had en ons had voorbereid', zegt ouderling Bennett. 'We zijn erachter gekomen dat de Heer onze gedachten en onze gevoelens kent. We hebben geleerd erop te vertrouwen dat Hij het beter weet dan wij, dat Hij meer weet dan wij en dat Hij ons liefheeft.'

Behalve als lid van het Tweede Quorum der Zeventig en als zendingspresident is ouderling Bennett werkzaam geweest als president en raadgever in een gemeente in het opleidingscentrum voor zendelingen in Provo, hogeraadslid, raadgever in een bisschop, jongemannenpresident van een wijk, verschillende andere roepingen, en als zendingeling in de zendingsgebieden Parijs en Toulouse.

Ouderling Bennett heeft een graad in tandheelkundige chirurgie aan de University of Alberta (Canada) gehaald en zijn master in orthodontie aan de Loma Linda University in Zuidelijk Californië (VS).

Ouderling Bennett is in juni 1955 geboren in Magrath (Alberta, Canada). Hij is de zoon van Donald Kay Bennett en Anne Darlene Long. Hij trouwde Shelley Dianne Watchman op 23 april 1977 in de Cardstontempel (Alberta). Ze hebben vier kinderen. ■

Ouderling J. Devn Cornish

van de Zeventig

Ouderling John Devn Cornish weet dat ieder lid en elke roeping in de kerk belangrijk is.

'Als we het over roepingen in de kerk hebben is het goed om eraan te denken dat het niet uitmaakt op welke stoel we in het vliegtuig zitten — wat uitmaakt is dat we in het vliegtuig zitten', zegt hij. 'Deel uitmaken van dit werk is van eeuwig belang. Welke plek we innemen is van weinig belang.'

Vanaf zijn roeping als zendingeling in het zendingsgebied Guatemala–El Salvador tot aan zijn meest recente roeping in het Tweede Quorum der Zeventig heeft ouderling Cornish verschillende kerkroepingen vervuld, zoals jongemannenpresident van een wijk, quorumpresident ouderlingen, wijksecretaris, groepsleider hogepriesters, hogeraadslid, bisschop, ringpresident, president van het zendingsgebied Santiago (Dominicaanse Republiek Santiago) en gebiedszeventiger.

Hij is in april 1951 in Salt Lake City geboren als zoon van George en Naomi Cornish. Hij groeide op in Utah, Georgia en Virginia, waarna hij in Utah ging studeren.

Toen hij in Provo woonde, ontmoette hij Elaine Simmons op een activiteit voor jongvolwassenen. Ze trouwden in augustus 1973 in de Mantitempel.

Ouderling Cornish diende in de medische tak van de Amerikaanse Luchtmacht, haalde zijn bachelor en medische graden aan de Johns Hopkins University, en rondde zijn opleiding in kindergeneeskunde af aan de Harvard Medical School — Boston Children's Hospital. Bovendien brachten hij en zijn vrouw zes kinderen groot.

Opleiding en werk brachten het gezin door de jaren heen naar Idaho, Texas, Californië en Georgia, maar waar ouderling en zuster Cornish ook neerstreken, ze vonden het heerlijk om in de kerk werkzaam te zijn.

'Het werk gaat wereldwijd vooruit en het is een grote zegen om de kinderen van de Heer tot zegen te kunnen zijn, waar ze zich ook bevinden', zegt ouderling Cornish.

Deze roeping tot de Zeventig 'biedt zoals elke andere roeping in de kerk de gelegenheid om deel uit te maken van het werk van de Heer', zegt ouderling Cornish. 'Wij zijn dankbaar dat ons dat vergund is.' ■

Ouderling O. Vincent Haleck

van de Zeventig

Vanaf jonge leeftijd heeft ouderling Otto Vincent Haleck tiende betaald, gevestigd en de Schriften bestuurd — en toen kwam hij de zendingen tegen en liet hij zich dopen.

Ouderling Halecks moeder was lid van de kerk, maar was al jaren niet naar de kerk gegaan. Zijn vader was geen lid van de kerk. Toch betaalde het gezin tiende, vaste wekelijks, las de Bijbel dagelijks, en gaf van wat ze hadden aan de nooddruftigen. Ouderling Haleck komt uit een gelovige familie.

Ouderling Haleck is in januari 1949 in Amerikaans-Samoa geboren. Zijn ouders, Otto en Dorothy Haleck, stuurden hem naar school in Californië (VS). Toen hij zeventien was merkte hij op dat sommige vrienden op school anders waren dan de andere scholieren. ‘Ze nodigden mij uit voor de OOV en de rest is geschiedenis’, zegt ouderling Haleck.

Ouderling Haleck heeft aan de Brigham Young University zijn bachelor in reclame en marketing gehaald. Hij bezit een aantal bedrijven in Amerikaans-Samoa en is betrokken bij filantropisch werk. Ouderling Haleck en zijn vrouw, Peggy Ann Cameron, zijn op 29 juni 1972 in de Provotempel getrouwd. Zij hebben drie kinderen.

Uiteindelijk vonden ook de ouders van ouderling Haleck de weg naar het evangelie. Het was ouderling Haleck vergund zijn tachtigjarige vader te dopen en zijn moeder naar de kerk terug te zien keren na vijftig jaar huwelijk.

Voordat hij als lid van het Tweede Quorum der Zeventig werd geroepen, vervulde ouderling Haleck een voltijdzending in het zendingsgebied Apia (Samoa), en was hij werkzaam als bisschop, hogeraadslid, patriarch, ringpresident, en recentelijk president van het zendingsgebied Apia (Samoa).

Ouderling Haleck gelooft dat alles in zijn leven hem gebracht heeft tot waar hij nu is. ‘Als ik terugkijk op mijn leven kan ik zeggen dat ik de hand van de Heer kan zien’, zegt ouderling Haleck. ‘Ik ben dankbaar en vereerd door het vertrouwen dat de Heer in ons stelt. Ik houd van de Heer en hoop een goed werktuig te zijn in zijn hand. Ik weet dat de Heer mij zal helpen.’ ■

Ouderling Larry Y. Wilson

van de Zeventig

Evenwicht te vinden tussen de eisen van werk, kerk en gezin was een uitdaging voor ouderling Larry Young Wilson, maar hij heeft zijn gezinsleden altijd laten weten hoe belangrijk ze voor hem zijn.

‘De meeste vorming heb ik gekregen als echtgenoot en vader’, zegt ouderling Wilson. ‘Ik was er bijna altijd als mijn kinderen naar een muziekkuitvoering of belangrijke sportwedstrijd moesten. Voordat ik ze instopte las ik ze een verhaaltje voor en baden we samen. Het is heel belangrijk om er te zijn.’

Ouderling Wilson weet welke eisen er gesteld worden aan iemand die in alle aspecten van het leven een leidersfunctie vervult. Hij is in december 1949 in Salt Lake City geboren, als zoon van George en Ida Wilson, maar hij is opgegroeid in Pocatello (Idaho, VS). Hij heeft een bachelor in Engelse en Amerikaanse letterkunde aan de Harvard University gehaald, en later een master in bedrijfskunde aan de Stanford Graduate School of Business.

Ouderling Wilson heeft carrière gemaakt als consulent en manager in de medische zorg. Hoewel zijn carrière veel eisen aan hem stelde, zorgde ouderling Wilson ervoor dat zij nooit zijn leven ging beheersen.

‘Je moet wel grenzen stellen in je beroepsleven’, zegt hij. ‘Anders zal het al het andere wegdrukken. De praktijk heeft mij geleerd dat werk, kerk en gezin om de beurt pas op de plaats moeten maken. Bid daarbij om leiding, want dan zult u weten welke op dat moment het belangrijkste is.’

Ouderling Wilson is ijverig werkzaam geweest als zending in het zendingsgebied Centraal-Brazilië, als bisschop, ringpresident en gebiedszeventiger, voordat hij in het Tweede Quorum der Zeventig werd geroepen.

Voor ouderling Wilson is het duidelijk dat de persoon die dat belangrijke evenwicht brengt in alles wat hij te doen heeft, zijn vrouw, Lynda Mackey Wilson, is, met wie hij op 10 juli 1974 in de Logantempel is getrouwd. De Wilsons hebben vier kinderen.

‘Altijd als ik de deur uitging naar een kerkvergadering, zei ze: “Dag schat, ga de Heer dienen”’, zegt ouderling Wilson. ‘Zij leerde onze kinderen de diepere betekenis van mijn kerkwerk. Het duurde niet lang of zij zeiden: “Dag papa, ga de Heer dienen!”’ ■

De presidenten David O. McKay, Heber J. Grant en J. Reuben Clark jr. (v.l.n.r.) van het Eerste Presidium in 1940 op bezoek op het Welfare Square.

75 jaar kerkelijke welzijnszorg

Heather Wrigley

Kerkelijke tijdschriften

Verschillende toespraken in de 181ste algemene aprilconferentie van de kerk waren gewijd aan het 75-jarig jubileum van het kerkelijke welzijnsprogramma.

In 1936, toen het programma van start ging, bevestigde president David O. McKay, destijds raadgever in het Eerste Presidium, de goddelijke oorsprong van het kerkelijke welzijnsprogramma: '[Het welzijnsprogramma] komt voort uit goddelijke openbaring, en er is geen programma in de wereld dat zo goed voor haar leden kan zorgen als dit.'¹

Er zijn 75 jaar voorbijgegaan. De economische cycli volgden elkaar op. De wereld maakte grote sociale en culturele veranderingen door, en de kerk kende een fenomenale groei.

Maar de woorden die op die dag in 1936 over het geïnspireerde welzijnsplan werden gesproken zijn nu net zo waar als toen.

Welzijnsbeginselen

In 1929 kregen de Verenigde Staten met grote financiële verliezen te maken toen de beurs instortte. In 1932 was de werkloosheid in Utah naar 35,8 procent gestegen.

Hoewel de kerk zich al van welzijnsbeginselen bediende, inclusief een systeem van voorraadhuizen en arbeidsbemiddelingsprogramma's, vroegen veel leden toch een uitkering aan.

'Ik geloof dat steeds meer mensen proberen een uitkering te krijgen van de Amerikaanse overheid zonder die ooit terug te kunnen betalen'; merkte president Heber J. Grant (1856–1945) in die tijd op.²

De kerkleiders wilden de noodlijdende leden helpen zonder dat de leden lui werden en hun hand ophielden zonder er iets voor terug te doen. Het doel was de mensen te helpen onafhankelijk te worden.

In 1933 verklaarde het Eerste Presidium: 'De leden die gezond van lijf en leden zijn, moeten niet, tenzij het echt niet anders kan, in verlegenheid worden gebracht door iets voor niets te aanvaarden. (...) Kerkfunctionarissen die hulp bieden moeten dat op zo'n manier doen dat de behoeftige leden die gezond van lijf en leden zijn, iets terugdoen ter compensatie van de hulp die zij krijgen.'³

Met de beginselen in handen en het geloof van de heiligen in actie, gingen de kerkelijke units, maar ook de kerk in het algemeen, aan de slag. Ze organiseerden cursussen in naaien en inblikken, coördineerden werkprojecten, kochten boerderijen aan, en legden de nadruk op een rechtschapen, spaarzame en zelfredzame leefstijl.

Het welzijnsplan van de kerk

Door de organisatie van het kerkelijke zekerheidsplan (in 1938 hernoemd tot het kerkelijk welzijnsplan) kregen de mensen de kans om, naar vermogen, te werken voor de hulp die zij kregen. Het plan leerde de mensen voor zichzelf te zorgen in plaats van hun hand bij andere instanties op te houden.

'Ons eerste doel was om (...) een systeem op te zetten waardoor met de vloek van werkloosheid en uitkeringen zou worden afgerekend, en waardoor onze mensen weer onafhankelijk, bedrijvig en spaarzaam zouden worden, en weer zelfrespect zouden krijgen', sprak president Grant in de algemene oktoberconferentie van 1936. 'Werken moet weer het leidende beginsel in het leven van onze leden worden.'⁴

Door de jaren heen heeft het kerkelijke welzijnssysteem veel programma's voortgebracht: Social Services (nu LDS Family Services), LDS Charities, humanitaire diensten en noodhulp. Deze en

Of het nu gaat om brood bakken (linksboven), druiven telen (rechtsboven), of hulp in een andere vorm, het kerkelijke welzijnsprogramma heeft tot doel zelfredzaamheid door geloof in Jezus Christus te ontwikkelen.

andere programma's zijn het leven van honderdduizenden, zowel in als buiten de kerk, tot zegen geweest.

Internationaal

Zelfs toen met het begin van de Tweede Wereldoorlog een eind kwam aan de crisisjaren was president J. Reuben Clark, tweede raadgever in het Eerste Presidium, er een groot voorstander van om het welzijnsprogramma voort te zetten. In oktober 1945 nam de president van de Verenigde Staten, Harry S. Truman, contact op met kerkpresident George Albert Smith (1870–1951) met de vraag hoe en wanneer de kerk goederen kon leveren aan het door de oorlog verwoeste Europa. Tot verbazing van president Truman was de respons van de kerkleiders dat er voedsel en kleding klaarstond die ogenblikkelijk naar Europa verscheept konden worden.

Na verloop van tijd breidde de kerk haar welzijnsvoorzieningen en -programma's uit om meer internationale hulp te kunnen verlenen. In de jaren zeventig van de vorige eeuw breidde de kerk haar welzijnsprojecten en -productie uit naar Mexico, Engeland en Oceanië. In het daaropvolgende decennium waren Argentinië, Chili, Paraguay en Uruguay de

eerste landen waar de kerk loopbaancentra opzette.

Met de organisatie van de humanitaire diensten in 1985 zette de kerk een grote stap voorwaarts in de hulpverlening bij rampen waar ook ter wereld in de vorm van kleding en andere goederen.

Heden ten dage staat de kerk door haar groei, vooral in ontwikkelingslanden, voor nieuwe uitdagingen, waaraan met het welzijnsprogramma het hoofd kan worden geboden.

Een geïnspireerd plan voor nu

De basisbeginselen van welzijn — zelfredzaamheid en vlijt — zijn dezelfde nu als in de tijd van Adam, toen de Heer gebood: 'In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten' (Genesis 3:19).

In de laatste dagen heeft de Heer verklaard: 'En het voorraadhuis zal in stand worden gehouden door de heilige gaven der kerk; en er moet voor de weduwen en de wezen worden gezorgd, alsmede voor de armen (LV 83:6). Waarna Hij opmerkte: 'Maar het moet wél gebeuren op mijn eigen wijze' (LV 104:16).

De welzijnsbeginselen worden dagelijks door de leden overal ter wereld in praktijk gebracht.

'De kracht van de kerk en het echte voorraadhuis van de Heer bevindt zich in het huis en het hart van zijn volk', heeft ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen ooit gezegd.⁵

Wanneer mensen zelfredzaam worden door geloof in Jezus Christus, blijft het langetermijndoel van het programma, zoals dat omschreven is door president Clark, verwezenlijkt worden: 'De karaktervorming van de leden van de kerk, zowel de gevers als de ontvangers, waarbij al het goede dat diep in hen verborgen ligt, gered wordt en de latente overvloed van hun geest tot bloei komt en vrucht draagt. Uiteindelijk is dat de zending, het doel en de bestaansreden van deze kerk.'⁶ ■

NOTEN

1. David O. McKay, in: Henry D. Taylor, *The Church Welfare Plan*, ongepubliceerd manuscript, Salt Lake City (1984), pp. 26–27.
2. Heber J. Grant, Conference Report, oktober 1933, p. 5.
3. In: James R. Clark, samensteller, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 delen (1965–75) 5:332–334.
4. Heber J. Grant, Conference Report, oktober 1933, p. 3.
5. Robert D. Hales, 'Welfare Principles to Guide Our Lives: An Eternal Plan for the Welfare of Men's Souls', *Ensign*, mei 1986, p. 28.
6. J. Reuben Clark jr., bijzondere vergadering van ringpresidenten, 2 oktober 1936.

Inspirerende woorden over een inspirerend werk: wat sprekers over de welzijnszorg gezegd hebben

Verschillende toespraken in de 181ste algemene aprilconferentie van de kerk waren gewijd aan het 75-jarig jubileum van het kerkelijke welzijnsprogramma.

Onderstaand vindt u fragmenten uit toespraken over het welzijnsprogramma en de welzijnsbeginselen die de Heer heeft geopenbaard om zijn kinderen te leren hoe ze zichzelf kunnen helpen.

President Thomas S. Monson

‘Ik verklaar dat het welzijnsprogramma van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geïnspireerd is door de almachtige God.’ (Zie ‘De heilige tempel: een baken voor de wereld’, p. 90.)

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium

‘Ook in onze tijd is er weer sprake van grote stoffelijke noden onder de kinderen van onze hemelse Vader. Die

deden en doen zich in alle tijden voor. De beginselen die aan het welzijnsprogramma van de kerk ten grondslag liggen, zijn niet beperkt tot één periode of plaats. Zij zijn altijd en overal van toepassing.’

‘[De Heer] heeft ons uitgenodigd en opgedragen om aan zijn werk deel te nemen en mensen in nood te helpen. Wij sluiten een verbond om dat te doen in de wateren van de doop en in de heilige tempels van God. Wij hernieuwen dat verbond op zondag wanneer we aan het avondmaal deelnemen.’ (Zie ‘Mogelijkheden tot goeddoen’, p. 22.)

Bisschop H. David Burton, presiderende bisschop

‘Het profetische welzijnsplan is niet slechts een voetnoot in de geschiedenis van de kerk. De beginselen waarop het is gebaseerd, bepalen wie wij als volk zijn. Het is de kern van wie wij zijn als discipelen van onze

Heiland en ons Voorbeeld, Jezus de Christus.’

‘Dit heilige werk moet niet alleen noodduftigen tot nut en zegen zijn. We kunnen, als zoons en dochters van God, waarlijk geen deel hebben aan een celestiaal leven zonder ons bezit met de armen te delen, want door welwillend te offeren en van onszelf aan anderen te geven, maken we ons de celestiale beginselen van offerande en toewijding eigen.’

‘Dit is het heilige werk dat de Heiland van zijn discipelen verwacht. Hij hield van dit werk toen Hij op de aarde was. Ik weet zeker dat Hij dit werk zou doen als Hij nu bij ons was.’ (Zie ‘Het heiligende werk van welzijnszorg’, p. 81.)

Silvia H. Allred, eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

‘De mannen en vrouwen in de kerk dragen nu samen bij aan het verlichten van die noden. (...) Als liefde het leidende beginsel in onze zorg voor anderen wordt, wordt ons dienstbetoon voor hen het evangelie in actie. Dat is het evangelie op zijn best. Het is zuivere godsdienst.’ (Zie ‘De essentie van het discipelschap’, p. 84.) ■

Het permanente studiefonds vervult profetische beloften

Natasia Garrett

Kerkelijke tijdschriften

Tien jaar geleden stipte president Gordon B. Hinckley (1910–2008) een probleem aan — het onvermogen van vele teruggekeerde zendelingen en andere waardige jongeren in ontwikkelingslanden om te ontkomen aan de armoede — en

stelde een oplossing voor: het permanente studiefonds. Het permanente studiefonds is een zogenaamd roulerend fonds dat donaties van leden en vrienden van de kerk gebruikt om educatieve leningen aan jonge mensen te verstrekken, waarmee ze een opleiding kunnen bekostigen en een baan kunnen zeker stellen, waarna ze

de lening terugstorten, zodat anderen dezelfde mogelijkheden krijgen. Hij zei dat de kerk daarbij terugvalt op vrijwilligers en bestaande kerkelijke middelen.

Teweeggebrachte wonderen

Toen president Hinckley op 31 maart 2001 opstond en de visie van het permanente studiefonds aan de priesterschap van de kerk uitlegde, was het voor velen duidelijk dat de profeet des Heren hemelse leiding had ontvangen.

Het permanente studiefonds, dat tien jaar geleden is opgestart, heeft al meer dan 47 duizend deelnemers geholpen.

De kans dat het plan zou mislukken was niet denkbeeldig toen de leiders die waren toegewezen aan het studiefonds in de herfst van 2001 leningen begonnen te verstrekken, zoals president Hinckley had aangegeven. Behalve de geïnspireerde aanwijzingen van de profeet bestond er geen ondernemingsplan, geen uitgewerkt voorstel. Het programma ging van start op basis van de toespraak van president Hinckley. Er stroomden honderden aanvragen voor een lening bij de hoofdzetel van de kerk binnen terwijl de bestuurders nog geroepen moesten worden en het basisplan nog op schrift moest worden gesteld.

Maar er gebeurden al wonderen. In het eerste jaar werden er miljoenen Amerikaanse dollars aan het fonds gedoneerd. Verschillende mensen wier achtergrond hen uitermate geschikt maakte voor het werk rond het fonds waren onmiddellijk beschikbaar om als vrijwilliger-bestuurders te fungeren. De infrastructuur om het fonds mondiaal in goede banen te leiden,

was al voorhanden in de vorm van het instituutprogramma van de kerkelijke onderwijsinstellingen, en de loopbaancentra van de kerk. Wat er ook nodig was, kwam er snel, en dat gaf het programma, om met de woorden van president Hinckley te spreken, een 'solide basis'.¹

Rex Allen, momenteel werkzaam

'President Hinckleys uitnodiging komt zowel ten goede aan wie aan het studiefonds doneren als aan wie [er gebruik van maken om] er dichterbij te komen tot de Heiland te komen.'

—Ouderling John K. Carmack

als vrijwilliger-bestuurder instructie en contact van het permanente studiefonds, zegt: 'Lang geleden strekte Mozes zijn staf over de Rode Zee uit, waarna de wateren zich scheidden. President Hinckley gaf

blijk van hetzelfde geloof toen hij zijn profetische mantel boven de donkere zee van armoede hield en het studiefonds startte.'

'Het is een wonder', bevestigde president Hinckley herhaaldelijk.

Na tien jaar zou het echter zo kunnen zijn dat de grootste wonderen nog staan te gebeuren.

Vervulde beloften

Toen hij het studiefonds aankondigde, en in latere toespraken, beloofde president Hinckley dat er verschillende zegeningen uit het fonds zouden vloeien. Elk van die beloften gaan in vervulling nu meer deelnemers afstuderen en hun lening aan het fonds terugbetalen.

Werkgelegenheid

'[Deelnemers] worden in staat gesteld om een goede opleiding te volgen waarmee ze kunnen uitstijgen boven de wanhopige situatie van armoede', zei president Hinckley in 2002.²

Per februari 2011 heeft negentig procent van de afgestudeerden werk gevonden. 78 procent van wie nu een baan hebben, zegt dat hun huidige werk een verbetering is ten opzichte van wat ze deden voordat ze een opleiding konden volgen. Het gemiddelde inkomen na een opleiding is voor de deelnemers aan het fonds drie tot vier keer hoger dan het inkomen dat ze voor hun opleiding hadden, een grote sprong voorwaarts in hun economische status.

Familie en gemeenschap

‘Ze zullen trouwen en vaardigheden gebruiken waarmee ze in aanmerking komen voor een goede baan, en ze zullen hun plaats in de gemeenschap innemen om een grote maatschappelijke bijdrage te leveren’, verklaarde president Hinckley.³ Iets meer dan een derde van de fondsdeelnemers zijn nu getrouwd.

Ouderling John K. Carmack, algemeen bestuurder van het studiefonds, zegt: ‘Een van de bemoedigendste resultaten van het studiefonds tot nu toe is dat we zien dat jonge mensen meer hoop krijgen. Die hoop geeft hun de moed om te trouwen en verder te gaan met hun leven.’

En al doende is er een betere toekomst voor hun gezin.

Kerk en leiderschap

‘Als getrouwe leden van de kerk zullen ze dan hun tiende betalen, en de kerk zal veel sterker worden door hun aanwezigheid in de gebieden waar zij wonen’, verklaarde president Hinckley.⁴

In sommige gebieden waar het studiefonds al een aantal jaar in gebruik is, bestaat liefst tien tot vijftien procent van de huidige leidinggevendenden uit fondsdeelnemers.

‘Deelnemers hebben andere jonge mensen aangeraden gebruik te maken

van een fondslening en zo te ontsnappen aan de armoede’, zegt Rex Allen. ‘Na tien jaar zien we dat de cirkel van hoop zich uitbreidt, doordat de mensen die door het fonds zijn gezegend, anderen laten delen in die zegeningen.’

Gevolgen voor velen

‘Het [studiefonds] zal allen tot zegen zijn die ermee in aanraking komen — de jonge mannen en vrouwen en hun toekomstige gezinnen. En de kerk wordt gezegend met sterke plaatselijke leiders’, beloofde president Hinckley.⁵

Sinds de herfst van 2001 hebben 47 duizend mensen van het fonds gebruik gemaakt. En dan laten we de gezinnen buiten beschouwing die onderhouden en geïnspireerd worden door gezinsleden die deelnamen aan het fonds, alsmede de wijken en gemeenten die hun voordeel doen met de leden die beter kunnen dienen en bijdragen, en de plaatselijke economieën die voor hun groei afhankelijk zijn van vakmensen.

‘Stel u eens voor wie er allemaal door worden beïnvloed’, zegt broeder Allen. ‘Dat strekt zich uit tot wie doneren aan het fonds — de donateurs, hun gezinnen, hun wijken en gemeenten — allen worden gezegend door hun donaties.’

‘Bijna alle heiligen der laatste dagen kunnen geregeld iets doneren aan dit fonds en andere goede doelen’, zegt ouderling Carmack. ‘President Hinckleys uitnodiging komt zowel ten goede aan wie aan het studiefonds doneren als aan wie [er gebruik van maken om] er dichterbij tot de Heiland te komen.’

Blijvende groei

President Hinckleys profetische visie op het permanente studiefonds heeft vaste vormen gekregen, want dit

geïnspireerde programma blijft zich over de wereld verspreiden, en het zal dat blijven doen doordat steeds meer mensen blijven doneren en de leningen worden terugbetaald, waardoor een nieuwe generatie deelnemers in staat is, zijn situatie te verbeteren.

Ga naar pef.lds.org als u meer wilt weten over het permanente studiefonds. ■

NOTEN

1. Gordon B. Hinckley, ‘De kerk gaat voorwaarts’, *Liahona*, juli 2002, p. 4.
2. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, p. 4.
3. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, p. 4.
4. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, p. 4.
5. Gordon B. Hinckley, ‘Het permanente studiefonds’, *Liahona*, juli 2001, p. 60.

Vraag naar deelnemers aan enquête

Als u invloed wilt hebben op de *Liahona* of *Ensign* en de miljoenen die deze tijdschriften lezen, dan is hier uw kans. De tijdschriften zijn wereldwijd op zoek naar leden die bereid zijn om feedback te geven en jaarlijks deel te nemen aan een handvol eenvoudige online-enquêtes. Als u wilt meedoen, stuurt u een e-mail naar liahona@ldschurch.org of ensign@ldschurch.org en vermeld ‘Magazine Evaluation’ als onderwerp. Vrijwilligers moeten toegang hebben tot het internet en in het Engels, Portugees of Spaans kunnen communiceren. Met uw feedback zullen wij beter aan de behoeften van lezers over de hele wereld tegemoet kunnen komen. ■

De vierhonderd jaar oude King Jamesbijbel blijft een bron van inspiratie voor de Engelstalige leden van de kerk.

Apostelen zeggen: 400-jarig jubileum van de Bijbel kan het best worden gevierd met meer studie

Het is niet toevallig dat we heden ten dage de Bijbel hebben', sprak ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen.¹ Hij legde uit dat de Bijbel bestaat doordat gehoorzame mensen gevolg gaven aan ingevingen om de heilige ervaringen en leringen op te schrijven, en doordat anderen, onder wie vertalers, het geloof en de moed toonden en offers brachten om de Bijbel 'te beschermen en te bewaren.'

Op 2 mei 2011 is het vierhonderd jaar geleden dat de eerste publicatie van de King Jamesbijbel verscheen. Overal ter wereld wordt aandacht geschonken aan de publicatie van de Bijbel door middel van symposia, vieringen, concerten, spreekwedstrijden enzovoort. De leden van het Quorum der Twaalf Apostelen stellen voor deze gebeurtenis op een andere manier te gedenken: door liefde op te vatten voor de Bijbel door het leven en de bediening van de Heiland, alsmede de woorden van de profeten en apostelen van weleer, te bestuderen.

'Wij moeten heel dankbaar zijn voor de Bijbel', sprak ouderling Ballard. 'Ik houd van de Bijbel, van de

leringen, de lessen en de geest daarin. (...) Ik houd van het perspectief en de gemoedsrust die van het lezen van de Bijbel uitgaat.'²

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen is het daarmee eens. 'Wij hebben diep ontzag voor de Bijbel,' zei hij. 'Hij wordt altijd als eerste genoemd in onze canon, onze "standaardwerken".'³ Hij herinnerde ons eraan dat de herstelling tot stand kwam doordat Joseph Smith de Bijbel bestudeerde en geloof oefende in de belofte in Jakobus 1:5 dat God onze gebeden verhoort.

Na de gebeurtenissen te hebben behandeld die de weg baanden voor de herstelling sprak ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen zijn dank uit voor allen die de vertaling en publicatie van de Bijbel mogelijk hebben gemaakt. Dankzij hun werk kon de King Jamesbijbel door iedereen gelezen worden — en omdat Joseph Smith hem kon lezen, is de ware kerk op aarde hersteld. 'Is het dan een wonder dat de King Jamesvertaling van de Bijbel de officiële Engelstalige uitgave van de Bijbel is die nu nog gebruikt wordt in De Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen?', vroeg ouderling Hales.⁴

'We mogen nooit de talrijke martelaars vergeten die de kracht ervan kenden en hun leven ervoor gaven, zodat wij door de woorden het pad naar eeuwige zegen en vrede in het koninkrijk van onze hemelse Vader kunnen vinden', zei ouderling Ballard.⁵

President Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, vertelde een verhaal over een eeuwenoude familiebijbel en een citaat dat op het schutblad stond: 'De beste indruk van de Bijbel ontstaat als hij op het hart van de lezer gedrukt wordt.'⁶ Daarna citeerde hij deze tekst: 'Onze brief zijt gij, geschreven in onze harten, kenbaar en leesbaar voor alle mensen' (2 Korintiërs 3:2).

Door vertrouwd te raken met de Bijbel en de andere Schriften kunnen we onze waardering voor de herstelling van het evangelie tonen en de bijbehorende zegeningen genieten.

'Bedenk eens hoe groot deze zegen is: we hebben de Bijbel en ongeveer negenhonderd aanvullende bladzijden aan Schriftuur', zei ouderling D. Todd Christofferson. Mogen wij ons voortdurend vergasten aan de woorden van Christus, die ons alle dingen zullen zeggen die wij behoren te doen.'⁷ ■

NOTEN

1. M. Russell Ballard, 'Het wonder van de Bijbel', *Liahona*, mei 2007, p. 80.
2. M. Russell Ballard, *Liahona*, mei 2007, p. 81.
3. Jeffrey R. Holland, 'Mijn woorden houden nimmer op', *Liahona* mei 2008, p. 91.
4. Robert D. Hales, 'Voorbereidingen op de herstelling en de wederkomst: 'Mijn hand zal over u zijn', *Liahona*, november 2005, p. 90.
5. M. Russell Ballard, *Liahona*, mei 2007, p. 80.
6. Boyd K. Packer, 'Het Boek van Mormon: eveneens een testament aangaande Jezus Christus — duidelijke en waardevolle dingen', *Liahona*, januari 2002, p. 73.
7. D. Todd Christofferson, 'De zegen van Schriftuur', *Liahona*, mei 2010, pp. 35.

Weergave van de architect van de Rometempel

'Elke tempel is een huis van God. Hij vervult overal dezelfde functies, met identieke zegeningen en verordeningen', sprak president Thomas S. Monson in de zondagmorgenbijeenkomst. 'De tempel in Rome is uniek omdat hij wordt gebouwd op een van meest historische locaties in de wereld, een stad waar de vroegkerkelijke apostelen Petrus en Paulus het evangelie van Christus hebben verkondigd. (...) Er komt een dag dat de getrouwen in deze 'eeuwige stad' eeuwige verordeningen zullen ontvangen in een heilig huis van God.'

‘Ik wil (...) mijn liefde voor de Heiland uiten en voor zijn grote zoenoffer voor ons. (...) Ik geloof dat geen van ons de volledige draagwijdte kan bevatten van wat Christus voor ons heeft gedaan in Getsemane, maar ik ben elke dag van mijn leven dankbaar voor het zoenoffer dat Hij voor ons heeft gebracht’ zei president Thomas S. Monson tot slot van de 181e algemene aprilconferentie. ‘(...) Hij daalde onder alle dingen neer om alle dingen te kunnen redden. Daarmee gaf Hij ons leven na dit sterfelijke bestaan. Hij heeft ons gered van de val van Adam. Ik ben Hem dankbaar vanuit het diepst van mijn ziel. Hij heeft ons geleerd hoe we moeten leven. Hij heeft ons geleerd hoe we moeten sterven. Hij heeft ons heil veilig gesteld.’